

Manfred Christiansen

T4NKE XPr1m3nt

en science fiction roman

Tanke—XPr1m3nT

af Manfred Christiansen

Forord

Om romanen

Jeg skrev denne roman i 2004 med fortsættelse 2006. Den deltog i Science Fiction Cirkelens romankonkurrence i 2007, men jeg vandt ikke. Siden har jeg gennemskrevet den, og forsøgt at få den udgivet. Men som så ofte med science fiction, så er det jo svært at få anbragt hos et større forlag. Den har således ligget i dvale siden begyndelsen af 2008. Siden da har tiden li'som indhentet romanen. Som tiden er gået er der flere og flere ting jeg bør ændre for at romanen ikke bliver så gammeldags. Således er software til ansigtsgenkendelse på internettet ikke nogen nyhed, multiple touch input (som jeg kaldte gestikularinput) har fundet indpas i dagligdagen, iPad er blevet en kæmpe success og Island er stort set gået konkurs. Og jo længere jeg venter, jo mere skal jeg ændre for at romanen stadig er tidssvarende. Derfor giver jeg den nu gratis væk til dem der gider læse den.

Fejl

Jeg beklager de stavefejl der måtte være.

Reklameindslag

Hvis du synes den var værd at læse, så går du ind på novelleforlaget og køber min novelle "mit liv som en anden". Så vil jeg få en lille erkendtlighed og du vil få en novelle oven i hatten.

*“Hvad er vi mennesker andet end summen
af vores erindringer og drømme.”*

*fra talen “Autonom Maskinkreativitet”,
Eiríkur Haraldsson, august 2067,*

Drøm #1

Jeg er på vej hen ad en hvid korridor med døre på begge sider. Ved en af dørene på højre side står en mand med nøgler og prøver at åbne den. Han har mange nøgler og kan ikke finde den rigtige. Han ser op på mig og bliver forskrækket og prøver endnu mere ivrigt at åbne døren. Mens jeg nærmer mig mærker jeg pludselig en underlig fornemmelse i mit venstre øje. Det er som om mit venstre øje ser noget helt andet end mit højre. “Kan jeg hjælpe Dem?” spørger jeg høfligt.

“... øjet”, siger manden og stirrer på mig.

Jeg føler med fingrene på øjet og mærker noget der ikke burde være der.

Mine hænder ser ud som et skelet af metal.

Så bliver alt sort og jeg føler mig vægtløs i lang tid.

Gymnasium

Tøjet var vådt af sved og klæbede til kroppen. Clement sad påklædt på sengekanten og tænkte over sin drøm. Han var kommet til at sove med tøjet på.

Han følte igen på sit øje. Intet unormalt.

Han kunne ikke rigtig fornemme sin egen identitet i drømmen. Var han manden der prøvede at åbne døren, eller var han den, der gik hen mod manden?

Aftenen før havde han arbejdet med neurale netværk på sin computer, og havde prøvet at forestillet sig hvordan en kunstig intelligens ville føle. Til sidst var han blevet mere robot end menneske.

På bordet lå en bunke løse papirer med hans notater, udskrifter af videnskabelige artikler han havde fundet på internettet og tegninger af androider. Hans største ønske var at have en intelligent robot-ven. Siden man ikke kunne købe én, måtte han selv prøve på at lave en.

Han vidste, at han ikke kunne bruge neurale netværk. I hvert tilfælde ikke på den computer han havde. Det højeste antal hjerneceller han kunne simulere på den, var et par tusinde, men der var langt op til de 70 milliarder som menneskehjernen råder over. Og derefter kom træningen. Det neurale netværk skulle møjsommeligt opdrages.

Det ville være som at skulle opdrage et elektronisk spædbarn. Det havde han ikke tid til. Hvis han skulle overkomme det problem, måtte han finde på en anden metode. Derfor havde han gennemført tests med de neurale netværk. Efter hver

træningspas havde han kigget efter hvordan de enkelte celler var blevet forandrede for at se, om der var en synlig tendens som kunne genskabes. Andre før ham havde gjort det samme og ikke fundet noget brugbart, men han prøvede alligevel. Det var som om han kendte løsningen, men bare manglede at stille det rigtige spørgsmål for at sætte løsningen på en anvendelig en formel.

“Der er ti minutter til bussen går og du har stadig ikke pakket din taske. Vi har ikke mulighed for at køre dig til skolen. Hvis du kommer for sent til bussen, må du cykle.”

Hans mor stod i døren og så ikke rigtig vred ud. Det skete også sjældent, at Clement var sent på den. Han gik i 1.g og havde valgt matematik og fysik. Selvom det var irriterende at han som 16 årig stadig skulle have en mor der puslede om ham, var det lidt rart med opmærksomheden.

Hastigt pakkede han tasken. Da han tog matematikbogen kom han til at tænke på matematiklæreren Laurentius og overvejede at pjække.

Clement havde besluttet sig for bare at overstå de tre år. Han prøvede at følge Laurentius' regler. Han prøvede at holde sin mund. Han prøvede at behage ham. Men gang på gang kom han alligevel til at rette på Laurentius og fik til gengæld bundkarakter.

Clement stod ved stoppestedet. Solen varmede hans kinder med lovning om en varm sommer. Han gennemgik igen de undervisningstimer der ventede på ham. Matematik var sidst på dagen. Han havde forberedt sig, men det havde egentlig ikke været nødvendigt. Integralregning. Ligesom med alt andet i matematikken, forstod han principperne ved første bekendtskab og prøvede med det samme at anvende det på fysikken

For ham var matematik som en teaterforestilling. Alle variablerne i formlen spillede små roller. De kom dansede ind på scenen og alle kunne deres replikker. Nogle havde kun biroller, mens andre kunne overraske med at have stor betydning for det samlede resultat.

Clement steg op i bussen, og stemplede sit kort.

Og når de alle havde haft deres entre, gav formlens forestilling en smuk pointe. Laurentius havde engang bedt ham at lave en udredning i differentialregning. Han spurgte Clement hvordan han kom til resultatet. Og Clement svarede ham at han havde på fornemmelsen at det var rigtigt. Laurentius håned ham med svaret: Matematik har intet med følelser og fornemmelser at gøre. Hvordan kunne han vide det, når han ikke kunne synge med på matematikkens arier.

“Laurentius er ikke nogen helgen” sagde Clement halvhøjt mens han satte sig på sin plads i bussen. Hver morgen satte han sig på samme plads. Som alle andre. Hver morgen. Det var 3. sidste række til højre ved vinduet. Ved næste stoppested ville Morten komme og sætte sig ved siden af ham. Morten og han var gode venner uden dog at have den samme interesse for kunstig intelligens. Bag ved ham sad en pige nok på samme alder som ham. Hun var ny i bussen. Hendes ansigt var en smule asymmetrisk. Hendes korte, mørkeblonde hår med lyse reflekser, og det lidt drengede tøj stod i skærende kontrast til hendes feminine udstråling. Hun havde ikke gjort noget væsentligt ud af sin påklædning som piger på hendes alder ellers ville gøre det i denne del af landet.

“Hvad sagde du?” sagde hun bag ved ham. Han vendte sig om. Pigen kiggede på ham med klare blå øjne, som om hun virkelig var interesseret.

Clements hjerte begyndte at hamre. Hun var smuk. Og hvad der var bedre: det var hende der talte til ham. Han var langt fra hæsli, men han følte sig kikset. Han prøvede at huske hvad han havde sagt, og særligt det han havde sagt højt, som hun kunne have reageret på. Tankerne stod pludselig stille.

“Jeg tror jeg sagde, at Laurentius ikke er nogen helgen, og det på trods af navnet.”

“Jeg mener ikke du kommer videre før du taler med din mor om det”. Hun kiggede ud af vinduet. Det var dog et underligt svar. Clement opdagede den tynde ledning der hang i hendes øre. Det er typisk mit held, tænkte Clement. Han åbnede sin taske og tog en tegneblok frem, og begyndte på en blyantstegning, som skulle blive en robot ven. Han kunne godt lide at tegne. Det fik ham til at slappe af og glemme omverdenen. I den senere tid havde hans tegnestil ændret

sig fra tegneserie til en mere kunstnerisk. Stregerne var blevet mere grove og vilde.

“Hvem er Laurentius?” Clement for sammen og hjertet begyndte igen at hamre. Han var lidt usikker på, om hun talte til ham denne gang.

“Øh, hvad?” Var det, det eneste han kunne finde på at sige? Clement åbnede munden en smule og prøvede at se ud som om han virkelig ikke havde hørt hvad hun havde sagt. Hun kiggede ud mellem nakkestøtterne på sæderne, først på ham og så ned på hans tegning.

“Kan du lide Asimov?”

Ah tegningen, åh nej nu tror hun jeg er barnlig - Clement prøvede at gemme tegningen men det var for sent.

“Troede du lige før at jeg snakkede med dig?” Nu kunne Clement næsten ikke følge med mere. Han prøvede at sortere tankerne.

“Laurentius er min matematik lærer. Ja og ja!” Clement følte sig selv kvik i replikken og smilede. Han var ikke god til at tale med piger på sin egen alder. Hans interesser var forskellige fra deres. Han talte altid om noget der interesserede ham. Morten prøvede at lære ham hvordan man talte til piger, men Clement var lidt ligeglad.

“Nå så har vi det på det rene. Jeg hedder Lisa?”

“Øh-h. Jeg hedder Clement. Jeg bor her ude på landet!”

“Skal du gå på Kunstakademiet?” Lisa kiggede igen ned på tegningen.

“Hvad mener du med det?” Clement ventede spændt. Der var så mange ting han godt kunne tænke sig. En af dem var at arbejde med computere og en anden var at bo i et kunstnerkollektiv.

“Jeg mener din robot, jeg kommer til at tænke på Asimov. Og din streg ser prof ud.” Lisa så ud til at mene hvad hun sagde.

For første gang fik han en positiv kritik fra en han ikke kendte. Han kiggede på sin tegning. Robotten han havde tegnet så ud som om den var misundelig på mennesket og længtes efter mere end liv.

“Øh jeg kan godt lide at tegne. Jeg tror jeg altid har tegnet. Jeg ved godt at det er barnligt at tegne robotter, men der er voksne mennesker der bygger robotter og forsker i kunstig intelligens, så på et eller andet plan er det vel OK. Vidste du at ‘robot’ kommer fra det tjekkiske og betyder ‘slave’ eller noget i den stil. Jeg prøver også selv, at finde ud af hemmeligheden bag kunstig intelligens” - Så nu ikke overdrive Clement. Han prøvede at huske hvad han selv, havde sagt. Det var typisk for ham, med det samme at gå ind i en længere udredning.

“Min far er maler. Vi er lige flyttet fra København. Jeg skal starte på gymnasiet her.”

Clement ville ikke fortælle, at hans far var køkken montør og hans mor var revisor. Derudover var deres navne yderst latterlige: Fredrik og Frederikke Frederiksen – det kunne man da ikke hedde.

“Skal du starte efter sommerferien i 1.g?” Clement opdagede at de var kørt forbi Mortens stoppested, uden at tage ham med. Det ville have været cool hvis Morten havde set ham tale med en pige Morten ikke kendte. Han spejdede ud ad vinduet.

“Jeg har prøvet lidt af hvert, og hvem siger jeg skal starte i 1.g. Hvem kigger du efter?” Hun havde tilsyneladende en tendens til at holde mange tråde varme og springe rundt i emnerne.

“Morten. En af mine klassekammerater Han plejer at komme på bussen ved dette stoppested. Han må været blevet syg eller noget.” Clement tænkte på, at han nu kunne fortsætte denne meget uventede samtale uden at Morten skulle overtage.

Resten af busturen frem til stoppestedet udenfor gymnasiet snakkede de om alt muligt. Clement havde lidt svært ved at følge med hendes temaskift, selvom han selv var god til at springe rundt i emner.

“Øhh, Clement? Kan du følge mig til rektors kontor? Jeg skal jo starte her og jeg skal snakke om detaljerne med ham! Min far og jeg flyttede hertil fra København. Han blev syg af byen, og vi måtte bare ud på landet i en fart. Han er født og opvokset her i området, men flyttede for 68 år siden. Nu vender han hjem, som han kalder det.”

“68?” Clement forestillede sig et plejehjemstilmælde der var sengeliggende.

“Jeg har 8 ældre halvsøskende! Jeg er hans tredje kones eneste barn. Hun forlod os i Venezuela da jeg var elleve.”

“Venezuela! Du ser da ikke ud til at have en latino mor!” Clement så en Gauguin for sit indre øje der malede de indfødte på Tahiti.

“Min mor er fra Norge!” Clement ventede på mere information. Lisa tog en dyb indånding.

En pause fulgte. Det ringede ind. Hun tog en seddel frem og skrev nogle tal på den.

“Jeg tror du skal gå til din klasse nu. Her er mit mobilnummer” sagde Lisa og stak sedlen i hans hånd mens hun gav ham et kram. Derefter gik hun hurtig mod skolebygningen. Han så hende forsvinde ind ad hovedindgangen. Han ville gerne have fulgt hende til rektors kontor, men hun forsvandt så hurtigt, at han ikke nåede at løsne sine fødder der var som groet fast til jorden. I vinduerne så han nogle af sine klassekammerater kigge ud på ham.

Han trådte ind i forhallen og gik hurtigt forbi kammeraterne hen til klasseværelset. Connie Larsen, deres klasselærer stod allerede ved katederet. Hun var nok den yngste lærer på gymnasiet. Hun prøvede altid på at være gode venner med eleverne i stedet for at være lærer.

“I dag skal vi gennemgå pensum for eksamenerne i juni måned og se hvilke huller der måtte være i vores viden så vi kan få dem fyldt ud med nyttige fakta.” Clement sad yderst til venstre i klassen med ryggen mod vinduerne. Connie gav ham en bunke med sammenhæftede papirer.

Han kiggede rundt i klassen. Usædvanligt mange så på ham, nogle stak hovederne sammen og hviskede. Han tog det øverste sammenklipsede sæt fra bunken, og sendte den videre til Claus. Clement fik øjenkontakt med ham. Claus mumlede noget henvendt til Clement, som svarede tilbage med et ligeså uforståeligt ved-jeg-ikke-grynt.

“Der er ingen tidsbegrænsning på denne test, og I får ingen karakter for flest rigtige. Og forsøg ikke at snyde, det jeg skal vide er hvor der er mangler i vores

viden. I kan bruge resten af timen. Jeg vil gerne have dem tilbage i morgen.” Clement kunne bedst lide at arbejde alene. Nu var der en helt time hvor han kunne passe sig selv.

‘Nævn en dansk renæssance tænker’ – Hans mobiltelefon begyndte at vibrere i penallhuset. Et blik på den fortalte ham at det var en SMS. Han tog telefonen og puttede den i lommen. Han ville læse beskeden, men først i frikvarteret.

Resten af timen koncentrerede han sig om spørgsmålene. Spørgsmålene var overraskende nemme, selvom han ikke brød sig særlig meget om dansk litteratur.

Det ringede til pausen.

‘I beholder papirerne. Vi fortsætter i næste time!’ Connie gik.

I SMS’en Clement havde fået i løbet af timen stod ‘fisse’ – Bent. Der var åbenbart ingen grænser for plathed.

“Nå hvad sagde hun så i går?” Clement kiggede lige op i Bents brede fjæs, som tårnede sig truende over Clements bord. Bents af daglig håndboldtræning overdimensionerede overkrop, virkede altid truende. At han gik op i håndbold viste den forkrøblede næse, som efter mange taklinger havde taget form efter en knortet gren. Bent var ikke ond, han var bare Bent.

“Bent Jørgensen, hvis der fandtes et måleinstrument for plathed ville du kunne bruges til at kalibrere skidtet” Det var Morten der stod i døren. Morten kunne altid tillade sig den slags bemærkninger.

“Hva’ fanden – kommer du først nu!” Bent smilede bredt “...har du hørt, Clement har scoret” Clement skyndte sig at se ned på Connies spørgsmål.

“Jeg vidste slet ikke at han var begyndt at spille håndbold, hvordan gik din kamp i weekenden? Jeg kunne desværre ikke komme!” Morten havde svunget armen om Bent på en sportslig måde og førte ham væk fra Clements bord.

Bent begyndte at bræge op om kampen. Morten så sig tilbage over skulderen, blinkede til Clement og talte så videre med Bent. Man kunne ikke andet end at holde af Morten. Han var nok den mest populære elev på skolen. Selv lærerne var vilde med ham.

Lidt efter kom Morten og satte sig ved siden af Clement på Claus plads.

“Bent er sq for nem. Giv ham en globus og han tror det er en håndbold” Morten prøvede ikke en gang at tale lavt af frygt for at Bent skulle høre det.

“Tak skal du ha’. Bent er sq noget for sig selv. Hvis ingen andre kan se det sjofle, skal man bare kontakte Bent. Hele hans øverste etage er fyldt med patter og fisse.” Clement prøvede til gengæld at tale så lavt som muligt.

“Nåh ja, hvad er så det jeg hører?”

“Nåh – ik’ noget” Clement smilede lidt. “jeg mødte hende i bussen, og vi kom til at snakke” Han stak hånden i bukselommen og ville til at vise ham telefonnummeret, men så kom han i tanke om hvor let Morten kom i kontakt med piger.

“Ik noget og kom-til-at-snakke”, Morten smilede bredt, “det ligner overhovedet ikke dig for fan! Er du begyndt at rette dig efter mine råd?”

“Måske? Hun sad i bussen lige bag ved min plads. Vi snakkede bare om alt mulig.” Clement prøvede at trække sit penalus i lynlåsen ved hjælp af en stiftblyant med det resultat, at stiften knækkede.

“Hør, på fredag har vi fået et gig på Honey Pot. Vi spiller gratis, men publikumet er jo lige i øjet, du ved. Lige nu har vi dit nummer med på vores playlist.” Morten gav ham to gule papir armbånd med Honey Pots logo på og logoet for EAN-18, som Clement havde tegnet. Musikken var computertung tekno.

“Det behøver I ikke spille - det er sq for psyko.” Ved at også have leveret teksten til et enkelt nummer var Clement bandets femte og eneste inaktive medlem.

“Nej det er helt fint og vi har lavet lidt om på musikken.” Det ringede. Morten hoppede over på sin plads.

“Kommer du på lørdag?” spurgte Claus. Han var bandets sequencer-operatør og computerprogrammør og sammen med Morten var de halvdelen af EAN18. Cement nikkede.

“Hende pigen du har mødt, hun er sq super sej!” Sagde Claus. Hviskende tilføjede han: “Men pas på! Hendes far har kontakt til Cuba. Hun kan være

kommunistisk spion eller agent for NSA, eller måske endda dobbelt agent” Claus var altid god for en konspirationsteori. Clement var ikke overrasket over at han også vidste, at Clement havde mødt Lisa og at han allerede havde lavet en baggrundscheck på hende. Ligegyldig hvad eller hvem der var tale om kunne Claus diske op med en konspirationsteori. Claus var lidt uhyggelig på det punkt.

Clement smilte bare til Claus og tog sin mobil op af lommen. Den havde vibreret sig næsten tør for batteri. Der var kommet yderligere 26 beskeder. Alle fra Bent. Den dag kunne Clement gå i seng med et udvidet vokabular om det kvindelige kønsorgan. Han slettede dem alle sammen.

Han fiskede Lisas mobilnummer frem: “Koncert fredag har 2 tix. Er du frisk - Clement”. Han trykkede omhyggeligt hendes nummer og gemte det samtidig i adressebogen. - Lisa. Send.

Et sekund efter hørte han de første toner af “billeder af en udstilling” fra døren. Connie stod med Lisa i døråbningen. Hun fik øje på Clement og så overrasket ud. Clement regnede med, at han selv også måtte se lige så overrasket ud som hende. Hun vinkede diskret med hånden og sendte ham et stort smil. Clement blev varm i kinderne og gengældte smilet med et nik.

“Hej alle sammen.” Connie holdt en pause indtil hun havde så godt som alles opmærksomhed. “En lille ændring af planen. Jeg vil have lov til at præsentere Maria Bakke for jer. Hun er Jens Bakke datter, den berømte kunstmaler der er flyttet tilbage til den egn hvor han er vokset op, som nogen af jer måske har hørt om.” Connie kiggede rundt i klassen, de måbende ansigter fortalte hende vist, at ingen i klassen anede hvad hun talte om. “Hun skal starte i vores klasse efter sommerferien. Men for at lære jer bedre at kende vil hun gerne starte allerede nu.” Connie gennede Lisa ind i midten af klassen.

Lisa trådte hurtigt et par skridt baglæns. Da hun nåede katederet lagde hun begge hænder bag sig og løftede sig selv op så hun kunne sidde på det.

Clement var paf. Han havde ofte set nogle Jens Bakke billeder på det lokale kunstmuseum, men anede ikke at han havde en så ung datter.

“Ja, rigtigt hedder jeg Elisa Maria Catalina del Carmen Bakke. Min far er vild med Latinamerika. Jeg foretrækker at blive kaldt Lisa. Jeg har været mange

steder, men jeg vil gerne have en studentereksamen for at jeg kan studere.” Clement lagde mærke til en lille spansk accent han ikke havde lagt mærke til før.

Resten af timen fortsatte de med at udfylde Connies papirer.

Det ringede. Lisa kom hen til Clement. “Jeg var slet ikke klar over at jeg ville ende her, er det ikke et lystigt sammentræf.”

“Joh, meget”, sagde Clement mens han funderede lidt over ordvalget. Han syntes ikke at ordet lystig kunne bruges mere.

“Jeg har desværre andre sysler på fredag så jeg kan ikke komme med til koncerten. Men tak for invitationen” Hun gav ham et hurtigt farvel luftkys og løb næsten ud af døren.

Clement tænkte at det var lang tid siden han havde hørt ordet sysler.

Koncert

Clement stod foran Honeypot og ventede på Hanne som han plejede at invitere med til koncert. Hun var en trofast fan af bandet.

Honey Pot var stedet hvor computernørderne mødtes. Det var opkaldt efter honey-pots på internettet: et site der er lavet udelukkende for at tiltrække hackere. Men publikummet var mest af alt blandet.

Hanne dukkede op, men Clement kunne næsten ikke genkende hende. Dette var første gang, han så hende med makeup. Hendes ansigt plejede at være mærkelig fladt at se på. Selvom hun kun havde brugt makeup'en sparsomt, var hendes ansigt som forvandlet. Pludselig kunne man se hendes øjne.

Hun havde en stram halvlång mørkegrøn kjole på og en kort læderjakke i samme grønne nuance, samt korte sorte støvler og stormønstrede mørke nylonstrømper.

Han var ikke sikker på han havde set hende være stylet så meget før. På den anden side plejede han mere at lægge mærke til musikken end hende.

“Hej. Du ser sørme godt ud!” Clement ville allerhelst have slugt ordene i sig igen, men han var blevet overrumplet. Til daglig plejede hun at være den sportslige type, med praktisk tøj og træningsdragt de dage hvor hun efter skolen

skulle træne karate. Han kiggede forlegent ned i jorden.

“Tak!” Hanne smilede med sensationelt røde læber og var sikkert lige så overrasket over komplimentet som Clement.

Indenfor hilste de på deres skolekammerater, og udvekslede deres meninger om Morten og Claus, deres musik og bandets to andre medlemmer: Signe og Simon. Da musikken startede var den meget høj og de kunne ikke føre en normal samtale. Clement og Hanne stod ved siden af hinanden og dansede til musikken.

Musikken rullede over i en fast tranceinducerende rytme. Signe begyndte at recitere teksten Clement havde skrevet. De have rigtignok lavet om på arrangementet siden sidst han havde hørt nummeret:

◇Igenennem rummet kryber grå siliciumkrystaller

Uden forbindelse

Uden mål

Langsomt krybende

solgule sætninger siver ind gennem skærmen

Fulgt af græsgrønne tal og blodrøde formler

Kun Siliciumkrystallerne kender

Mål

Forbindelse

Og hurtigere, hurtigere

Programmeret liv til døde sten</>

Musikken fortsatte i rytmeløse lydbilleder som kontinuerligt forandrede sig. Simon begyndte at spille på guitar, men lydene den frembragte var ikke guitarlyde. På et tidspunkt stod man på stranden med måger omkring sig og lige efter på en vej hvor politibiler kørte forbi en med fuld udrykning. Clement mærkede pludselig Hannes hånd i sin. Han rykkede sig nærmere til hende. Hanne løftede hans højre arm og klemte sig ind under den med begge arme

slynget om hans liv. Hans ben begyndte at ryste svagt. Han turde næsten ikke gengælde hendes omfavnelse af frygt for hun skulle bemærke hans ophidselse.

Musikken varede uendelig længe.

Da koncerten var færdig stod Hanne og Clement hånd i hånd og ventede på at Morten og Claus skulle komme ned fra scenen. Clement tænkte så de bragede. Han kunne næsten ikke koncentrere sig om Hannes ordstrøm. Han havde aldrig hørt hende sige så meget. Hun snakkede om alt muligt. Både musikken og andet musik hun godt kunne lide, om bøger hun havde læst, at hun i familie med Lisa og at de var blevet gode venner og at hun havde lånt tøjet og sminken af hende. Clements vokabular var reduceret til “ja” og “nej” og passende “hmhmm”. Det summede i hans ører efter den høje musik.

“Sig mig en gang hører du overhovedet ordentlig efter?” Clement blev vækket ud af en trancen.

“Øh, jeg tænkte lige over ... jeg ved ikke hvordan jeg skal sige det.” Hannes smil stivnede og hendes hånd blev slap hans.

“Det er pinligt” røg det ud af ham. “Jeg har aldrig haft en kæreste før, sådan rigtigt”. Hun så på ham med store øjne. Clement stirrede på hendes sorte støvler. Hvorfor kunne han ikke bare holde sin mund. Det behøvede hun da ikke vide. Hans egen hånd var som frosset fast i luften og holdt stadig i hendes slappe hånd. En Beatles sang dukkede op i hans hoved.

Støvlerne han stirrede på havde både snørebånd og lynlås.

Efter en unødvendig lang pause begyndte støvlerne at bevæge sig og Hanne trådte to skridt frem og omfavnede ham. Clement gengældte tøvende omfavnelsen og de begyndte at kysse hinanden lidenskabeligt.

“Hva’ hulen! Kan man ikke engang vende ryggen til dig i en halv time uden du scorer aftenens supersild!” Morten var hoppet ned fra scenen. Braget fik Clement og Hanne til at slippe hinanden hurtigt.

“Skal I med på Doctor’s?” Morten havde lagt en arm om Hanne og trak hende med ud i retning af døren. Hanne så over skulderen og gjorde tegn til Clement om at følge med. Claus sluttede sig til dem.

På Doctor's fik de alle fire en enkelt øl, selvom de var under atten, og snakkede om alt muligt. Claus underholdt med en ny konspirationsteori som inkluderede statsministeren, skatteministeren og transporten af flere milliarder fra statskassen til en hemmelig konto i Svejts. Hanne var ikke vant til Claus' teorier og lyttede derfor interesseret til udredningen med et skævt smil om munden.

“Jeg bliver nødt til at gå nu. Jeg skal sætte et køkken op i morgen klokken 10.00.” Det var løgn, men Clement ville gerne så hurtigt som muligt være alene med Hanne.

“Jeg skal også op i morgen tildigt. Følger du mig hjem” Hanne kiggede på Clement. De sagde begge farvel til Morten og Claus.

“Farvel i to turtelduer, og gør nu ikke noget jeg ikke ville have fortrudt” sagde Morten. Clement vendte sig og skulle til at sige noget.

“Nu lyder du som Bent.” sagde Hanne.

På vej ud fik Clement en tommelfinger op af Morten.

Clement og Hanne gik hånd i hånd. Der fulgte en lang stilhed mens han fulgte hende hjem. Men det lange tavse øjeblik var ikke ubehagelig.

“Det er her jeg bor! Godnat” Hanne gav ham et kort kys og løb op til huset.

“Godnat! Vi ses!” Clement følte sig helt igennem varm, selvom det var en kold nat i april.

Han havde glemt alt om, at cyklen stadig stod ved Honeypot, så han måtte gå hele vejen tilbage. Clement satte sig op på cyklen og kørte hjem. Mens han cyklede hjem grundede han over om det samme ville være sket med Lisa hvis hun havde haft tid til at komme med.

Fest

“Har I ikke lyst til at komme næste lørdag? Jeg holder et party for min far. Nogle af min fars venner og et par gallerister kommer også!” spurgte Lisa pludselig en søndag eftermiddag i april. Clement havde lige vist Hanne og Lisa hvordan man kunne bruge differentialregning til at beregne omløbshastigheden af et elektron i den inderste bane. Han vidste godt at det efter moderne fysik var det rene vrøvl og at det slet ikke var pensum i anden g, men han morede sig. Det han skulle vise dem var jo bare differentialregning, og det var hurtigt overstået.

“Må jeg låne din lilla kjole?” spurgte Hanne.

“Og må Morten og Claus godt komme med?” at være alene til fest med Lisas fars gamle venner, mens Lisa og Hanne ville sidde i en sofa og sludrede, var ikke hans forestilling om en god fest. Siden Morten var lidt lun på Lisa og Claus altid var med på at prøve noget nyt ville ingen af dem nok have noget imod at komme med.

Lisa kiggede skævt over på Clement som om hun havde gennemskuet ham og svarede efter en perfekt timet pause “Okay!”

De skulle være hos Lisa klokken fem og hjælpe lidt til. Clement kunne ikke finde noget kunstneragtigt tøj frem. Han ville gerne se kunstnerisk ud når han skulle møde Jens Bakke og hans venner. Han tog en hurtig beslutning. Jeans og en farvestrålende t-shirt, som han havde taget fra en stor bunke der lå på gulvet

Han betragtede sig selv i spejlet. Ærmerne sad stramt på skulder og overarme. Det var mindre end et år siden at hans overarme ikke kunne udvide ærmerne på t-shirten. Han spændte sin triceps mens han vendte siden til og betragtede musklen på bagsiden af armen. Selvom det ikke passede sig for en computernørd, var han lidt stolt over at hans overkrop havde taget til i omfang. Det var langt fra Bent-dimensioner, men alligevel synlig. Clement var begyndt at træne karate i den klub hvor Hanne var træner for begynderholdene for at de kunne være mere sammen. Robotvenprojektet havde han sat på standby.

Mobilen vibrerede.

“R da om 5 Knuz Hanne”. Clement blev varm i kinderne. De havde været kærester lige siden koncerten.

Han glædede sig til at se hvordan Lisa boede. Selvom de også var venner havde han aldrig været ude på gården. Lisa og Hanne var på en eller anden måde i familie med hinanden. Jens Bakkets storesøster var Hannes oldemor. Det lød som et bizart koncept for en sæbeopera. Når han var alene med Lisa, uden Hanne, havde på fornemmelsen at hun lagde an på ham. Han ignorerede det så godt han kunne, men han legede med tanken om at lade være.

Han tog sin nye læderjakke på og smuttede igennem stuen.

“Vi ses i morgen” sagde Clement til sin mor.

“Farvel Clement! Mor dig godt!” Hun var i gang med at læse i nogle regnskaber og så på ham over kanten af nogle sammenhæftede gule lapper papir “Ej, hvorfor har du taget den gamle T-shirt på! Skulle den ikke have været til vask”

“Nej mor den er helt frisk!” løj han, gav hende et kys på kinden og gik videre ud til sin far. Hans far var i hobbyrummet og byggede et eller andet. For at

komme derud skulle han gå igennem bryggerset. På vasketøjssnoren hang en af hans t-shirts. Han mærkede på den. "Tør nok!" sagde han og skiftede hurtigt til den frisk vaskede. Den var stadig lidt våd.

Han gik ud i hobbyrummet. Hans far stod med en øl i hånden. Fin støv med en lakridsagtig lugt hang i luften. Glassene på beskyttelsesbrillerne han havde i panden var blevet uigennemsigtige af det rødbrune støv.

"Hva' syns du om den nye låge." Hans far løftede pegefingeren fra øldåsen og pegede på en mahognilåge der lå på høvlbænken. Den var pudset med så fint sandpapir, at den så ud som om den var lakeret. Clement syntes det var et gammeldags design, men han måtte indrømme at den var flot. Hans far stak ham en dåse øl.

"Den er da meget pæn" Clement trippede på stedet. Om få minutter blev han hentet og han ville ikke begynde at diskutere smag med sin far.

"Så mangler jeg bare at lave resten - skål" han stødte i Clements dåse med sin egen og tog sig en slurk.

"Du skal ud til ham Bakke. Han er jo en stor kunstner!" det kom ud som om han gjorde sig ekstra anstrengelser for ikke at lyde overbevist.

Clement svarede kort "mmh".

"Du ved! Det er kun de færreste der kan leve af at male! Det gør ikke noget, at man har lært noget man kan bruge senere i livet."

"mmh"

Clement åbnede alligevel sin øl og tog sig en stor slurk. Støvet havde gjort ham tørstig.

"Hvorfor begynder du ikke at sælge designet til de køkkener du selv bygger til din leverandør eller starter for dig selv, i stedet for hele tiden at lave vores køkken om, det er da rigtig flot det her. Det kunne gå hen og blive en god forretning og mor kunne hjælpe dig med regnskabet" Det var ikke fjendtligt ment. De havde det fint sammen, ellers ville Clement aldrig været gået med til at arbejde for ham. Han ville bare gerne selv bestemme resten af sit eget liv.

"mmh"

Hans far tog sig en slurk øl mere. “Nå har du fået en kæreste?” Han spurgte mindst en gang om ugen, lige siden Clement var blevet kæreste med Hanne. Clement svarede hver gang udenom. For sjov. Af trods. Det var som et spil whist hvor man på meldingerne prøvede at regne ud hvad den anden havde på hånden. Men spillet var efterhånden blevet lidt kedelig.

“Jah!”

Hans far så ud som om han forsøgte at se overrasket ud. “Nåh, hvem er det?”

“Jens Bakkes oldeniece!” svarede Clement og grinede for at sætte trumf på.

En bil kørte ind i indkørslen og dyttede. Clement tømte dåsen i et stort slurk.

“Nå jeg må smutte” Clement pegede på nogle øl i en kasse “Må jeg også låne nogle til Claus, Morten og min kæreste?” spurgte han og grinede endnu bredere.

“Øh, ja da!” Faren stod tilbage med beskyttelsesbriller i panden og en støvmaske om hagen og lignede en egyptisk farao med rød brunt skæg der ikke kunne finde sin pyramide.

Clement tog seks dåser der hang sammen. “Nåmen vis ses! Hej!”

“Øh, vi ses god fornøjelse” Hans far kløede sig i nakken. Clement strøg ud ad døren.

Clement satte sig på bagsædet til Hanne.

“Hej kæreste!” sagde hun og lagde begge arme om hans hals og kyssede ham på munden inden han var kommet helt ind i bilen.

“Hva’ så Casanova. Skal jeg sidde helt alene her foran? Er jeg ikke god nok mere?” Morten kiggede over på dem begge og prøvede at se forurettet ud.

“Du kan få en six-pack at sidde ved siden af dig” sagde Clement og smed sin erobring på sædet ved siden af Morten “Hvor er Claus?”.

“Claus siger at min mors bil har en indbygget chip der registrerer ejerens vaner og ved serviceeftersyn sender den informationerne til producenten. Efter sigende for at forbedre den næste generation biler. Men informationerne er guld værd når man vil lave et statskup, og hemmelige organisationer har allerede skaffet sig adgang til dem. Derfor ville han hellere cykle.” Typisk Claus.

Clement vristede to dåser fri og gav den ene til Hanne. Da Clement åbnede sin øl, sprøjtede det en smule.

“He – pas på, at I ikke sviner bilen til. Min mor blir’ sq tosset.” Morten startede bilen og kørte ud af indkørslen og ned ad den stille villavej for at komme ud til hovedvejen.

Morten kiggede i bakspejlet som om han holdt øje med dem.

“I må sq godt sige noget der på bagsædet!”

“Hva’ med at lege DJ makker!” Sagde Clement.

“Okay” Morten satte en CD med deres eget musik på. Det var ikke hvad Clement mente, men musikken var da udmærket. Han kunne mærke Hannes varme hånd under t-shirten.

“Sig mig engang, har du trænet eller hvorfor sveder du så meget? Din t-shirt er helt våd”

Clement blev rød i hovedet. “Nej, jeg har bare lige taget den ned fra tørresnoren, den er ikke helt tør.”

“Den bliver du nødt til at tage af. Du bliver syg, tro mig!”

“Du lyder som min gamle. Og hvad skal jeg så have på?”

“Åhr hold op. Du tager da bare læderjakken på uden T-shirt. Det er da lækkert din lille laban! Det ville din mor i hvert fald ikke sige.” Modvilligt lod han Hanne tage hans T-shirt af. Han tog jakken på igen og følte sig ubeskrivelig nøgen. Han prøvede at huske tilbage til en tid hvor han var med sine forældre ved stranden. Han kunne huske at han ikke havde noget tøj på og at han byggede et sandslot, men han kunne derimod ikke huske noget om hvad han følte.

“Se det går fint” Hanne åbnede hans jakke og kyssede ham på maven. Men satte sig hurtigt op igen da Clement lukkede jakken.

Morten havde kigget på dem igennem bakspejlet og blinkede til Clement. Clement smilede bare fjoget.

For at komme til gården hvor Lisa og hendes far boede, skulle de køre ind ad en lang indkørsel. Der var træer på begge side af den smalle grusvej.

Clement var spændt på at møde Jens Bakke.

Efter et sving i vejen dukkede den trelængede gård op bag nogle træer. Der holdt en bil på gårdspladsen. På siden af bilen var kommunens våbenskjold og der stod kommunal hjemmepleje. Clement kunne ikke forestille sig hvor gammel Jens Bakke egentlig var. Han havde slået det op på nettet, men tallet gav ingen mening.

“Nu skal vi til at møde den store kunstmaler” sagde Morten. Han skjulte ikke sin sarkasme.

“Ved I egentlig hvor gammel han er?” Morten så over på dem “91 år! Han må have været 70 da han kneppede Lisas mor” Det klædte ikke Morten at være så sarkastisk. Clement tænkte at det nok var fordi han ikke kunne score Lisa.

“Og hva’ så!” sagde Hanne. Clement så overrasket på Hanne.

“Lad os smutte ind” skyndte Clement sig at sige.

De gik over til stuehuset. Clement holdt Hanne i hånden.

Lisa åbnede døren inden de var kommet til huset. Hun så blændende ud.

“Hej velkommen” Hun styrtede hen til Hanne og gav hende et stort kram.

“Jeg er så glad for at det lykkedes” Lisa kastede et blik mod Clement.

“Godt I kunne finde herud!” Lisa gav Morten de sædvanlige luftkys.

“Tak for invitationen, jeg spændt på at møde din far” sagde Morten høfligt og gengældte luftkysene.

“Pjat med dig! Du mener han er en gammel nar og måske har du ret!” Lisa gav hans hænder et lille klem mens hun så ham i øjnene.

“Godt at se dig!” Lisa gav Clement et langt kram. Hendes varme hænder var gledet ind under læderjakken. Clement følte sig nøgen. “Uh, hvor sexet! Du må hellere tage dig i agt for nogle af fars venner” Han så over på Hanne, men hun var helt rolig og smilte bare som om hun nærmest var glad for at hendes bedste veninde var gode venner med hendes kæreste. Måske var det ham der i forfængelighed troede, at Lisa lagde an på ham. Måske ville han gerne have det. Clement ønskede han havde beholdt den gamle T-shirt på.

“Hvor er Claus?” Spurgte Lisa.

“Han kommer på cykel” Svarede Morten og Clement i kor.

“Er det Henrik den gamle buk” lød en gammel og dyb stemme indefra.

“Nej far det er nogle af mine venner jeg har inviteret” Lisa sukkede dybt. “Min far er ikke helt klar endnu. Vi har en hjemmehjælper til at hjælpe mig med det jeg ikke kan klare selv.”

“Du har sgu da ingen venner. Du har kun en gammel far.” Lisa så ud til at ignorerede bemærkningen.

“Kom. I skal hjælpe mig med aftensmaden. Jeg plejer at klare det selv, men det er altid sjovere med hjælp.” Lisa smuttede ud af hoveddøren og over til den venstre staldbygning. De tre så fuldstændig mundlamme på hinanden og fulgte efter hende.

Rummet i stalden gik helt op til under taget. I den ene endevæg var der otte for en stald uforholdsmæssig store vinduer. Igennem vinduerne kunne man se ud over nogle marker, lidt skov og en lille sø som Clement ikke vidste eksisterede. Området foran vinduerne var indrettet som atelier. I midten af rummet var et stort bord med plads til ti personer. Det var dækket med uens tallerkener og bestik. Midt på bordet stod to firarmede lysestager med stearinlys. Det så vældigt hyggeligt ud, men luften var lidt koldt.

“I må undskylde min far! En gang imellem er han bare en gammel ...!” Det sidste ord blev klemmt væk i en lyd fra struben fulgt af lyden af luft der blev pustet ud gennem næsen.

Lisa viste dem videre ind i et lille interimistisk køkken der var indrettet i noget der så ud som en forhenværende hønsestald. Oven på et stålstel lå en oliebehandlet bordplade af asketræ med en nedfældet vasken; en konstruktion som Clement kun havde set blive brugt til udekøkkener. På pladen lå et bjerg af grønsager. På den modsatte væg lå en dør på to bordbukke. Det så ud som om det var den dør der oprindeligt skulle lukke for den hønsestald de stod i. På døren lå røget skinke og forskellige pølser. Der var også glas med oliven, artiskokker, pesto og andre ting Clement aldrig havde set før. I forskellige lerkrukker stod bestik og skæreknive. Under dør-bordet var en lille hylde, med forskellige skåle, fade og kurve.

“Det er meget let. Hanne. Grøntsagerne skal skylles og det mest uspiselige skæres fra. Det spiselige anrettes i disse pilekurve” Lisa pegede under dør-bordet. “Jeg skærer skinke og pølse som du lægger på fadene.” Hun viste Morten fadene. “Og du Clement får den bedste opgave. Du åbner vine og hælder nogle glas op til os. De står i kasserne der” Ved siden af dør-bordet stod nogle trækasser.

Clement kunne faktisk ikke lide vin.

“Hvorfor bor du egentlig her med den gamle?” spurgte Morten og så på hvordan Lisa skar skinken i tynde skiver. Clement rodede rundt i kasserne for at finde en proptrækker.

“Her, og glassene er der” Lisa stak Clement en proptrækker og pegede på en hylde over dør-bordet. Clement åbnede flasken.

“Har jeg aldrig fortalt dig min livshistorie?” Hun tørrede sine hænder i forklædet og tog imod glasset som Clement havde hældt op til hende.

“Min mor forlod os mens vi boede i Caracas da jeg var 11 år gammel. Året efter flyttede min barnepige og så flyttede min far og jeg til København. Jeg boede alene med ham i et år, så fik han en ny darling. Hun startede med at stå model for ham. Hun og jeg blev aldrig fortrolige, men hun sørgede for at vi fik regelmæssig mad og at jeg kom regelmæssigt i skole. Hun forlod ham for tre år siden. Far begyndte at drikke og blev meget syg. Jeg stoppede med gymnasiet for at pleje ham. Jeg måtte få ham væk fra København. Jeg fik ham overtalte til at flytte herud. Gården havde stået tom i nogle år inden vi overtog den.

I løbet af de sidste fem år er han blevet mindst halvtreds år ældre. Der er mange der ikke kan genkende ham, og jeg har selv svær ved det nogle gange. Alle troede han var udødelig fordi han holdt sig så ung, men jeg tror ikke der er meget liv tilbage i ham. I aften vil jeg forsøge at sælge de sidste billeder, så vi kan få noget at spise de næste par år.” Lisa havde holdt op med at skære skinken.

Der var stille. Clement trak en flaske mere op og der lød et højt plop.

“Min livshistorie lyder godt nok tragisk når jeg fortæller den så kort, men det er den slet ikke.” Lisa smilede “Der er mange andre lystige historier at fortælle, men det må vente”. Hun tog en slurk af sin rødvin.

Mens Lisa forklarede hvordan maden skulle arrangeres på bordet, fyldte Clement mere vin i deres glas.

“Nok om maden! I er ikke inviteret for at jeg kunne få billige tjenestefolk, men fordi jeg ikke vil male byen rød uden jer.” Udover den lette spanske accent gik det op for Clement, at hun talte dansk på en gammeldags måde.

“Jeg skal altså køre hjem, og desuden er jeg jo ikke rigtig inviteret.” Morten ville ikke tage imod det glas Lisa havde fyldt.

“Hvis ikke Hanne og Clement havde inviteret dig, havde jeg nok gjort det selv. I kan da alle blive her! De andre gæster bor alligevel inde i byen, og her er plads nok.”

Efter en kort telefonsamtale med sin mor fik Morten lov til at låne bilen til næste dag.

De gik over gården og over mod stuehuset. Claus var kommet og stod og ventede ved sin cykel. Morten og Claus hilste på hinanden med deres private og komplicerede håndtryk, mens de andre fik det sædvanlige kram garneret med en af Claus’ bemærkninger om en gammel eller ny konspirationsteori.

Sammen gik de ind i huset.

“Hva’ så tøs har du taget nogle venner med?” rungede en dyb og usympatisk stemme.

Lisa førte dem ind i stuen. På alle væggene i stuen hang der billeder. Møblerne så sammenstykket ud. Der lå bunker med avisudklip på spisebordet. Jens sad i en rullestol med langt uredt hår og langt skæg. Clement kom til at tænke på Karl Marx. Jens havde fået bukser på men ingen skjorte så han sad i undertrøje og havde bare tær i et par kamelulds sutsko. Han så plejhjemsagtigt ud.

“Venter I lige udenfor?” Lisa gennede dem ud i entreen og lukkede døren. Kort tid efter åbnede hun døren igen. Jens havde fået en mørkeblå skjorte og en ensfarvet mørkegrå silkekimono på. Hans grå hår var samlet i en hestehale. Han

havde fået sokker og sko på. I hans venstre hånd holdt han en sort stok med et messing håndtag. Han lignede en troldmand.

“Hvad er det for en bunke lurvede daglejere. En lusker, en kvindebedårer og én der ikke ejer en skjorte. Og hvad hedder du min yndige skat?” vrøvlede Jens videre. Han var ved at stå op. Lisa løb hen til ham “Du skal ikke stå op nu, det kommer senere”

Jens satte sig tungt tilbage igen. “Det er Morten, Claus, Clement og Hanne fra min klasse som jeg har fortalt om”

“Du har da ikke fortalt mig en hulkende skid tøs. Og du er da også alt for gammel til at gå i skole”

Clement var meget berørt over den gamle mands opførsel og så ned i gulvet. “Nu skal I være overbærende med en gammel og slidt mand. Jeg har ikke langt igen. Og skiderikkerne vil bare forgive mig for at tage alt fra mig. Men jeg har luret dem. Jeg har brændt det hele!”

“Hør far, jeg laver en Mojito til dig og imens fortæller du om dengang du malede for Fidel Castro på Cuba!” Lisa gik ud i køkkenet.

Jens lyste op og begyndte at fortælle om 60’ernes Cuba. Den ene blodtørstige gangster i Havana bliver slået ihjel af en anden, og militsen arresterer hans udlejer. Om hans kone og fem børn han efterlod til fordel for et liv i ‘the high society’ i New York for derefter at tage til Sydamerika og ende i Caracas. Da han kom til Caracas blev han mørk i stemmen.

“Hva’ med at fortælle om dit møde med Fidel Castro.” Lisa styrtede ind. Hun kom ind med nogle drinks. Clement kunne allerede på lang afstand lugte blandingen af limesaft mynte og rom..

“Det var dejligt lille tøs.” Jens tog glasset som Lisa rakte ham “Det vi drikker her er Cubas nationaldrik- Mojito.” Han rejste sig “Salute! Viva la revolución,” tømte glasset i et drag og fik noget af mynten i munden. “Lisa jeg tror du har glemt rommen. Lav mig en ny!”

Lisa havde i mellemtiden sat sig ved siden af Clement, “der er næsten ingen rom i glasset, han skal jo holde en hel aften,” hviskede hun i Clements øre.

“Ja far nu skal jeg være der!” Hun snuppede hans glas. Jens var igen begyndt med at mumle og lignede mest af alt en grønsag. Udenfor kunne man høre en bil.

“Hjælp lige min far op!” Lisa gik ud, for at modtage gæsterne. Jens stod selv op. Han støttede sig til sin stok.

“Hvis I kører stolen over i stalden kommer jeg bagefter”. Jens svang stokken hen over Mortens hoved som kun akkurat nåede at dukke sig. Morten snuppede kørestolen og Hanne støttede Jens under armen. Clement følte sig overflødig og løb derfor efter Lisa fordi han ville låne en skjorte. Lisa havde allerede ført gæsterne ind i stalden da han mødte hende.

“Han du skaffe mig en skjorte jeg føler mig nøgen?”

“Jeg ved ikke rigtig om jeg har lyst til at låne dig en, men du kan få en af fars” Lisas hånd gled ind under læderjakken og strøg ham over maven. “Det er da ellers meget lækker det her.” Clement tog om Lisas håndled. I det samme kom Hanne ud af døren sammen med Jens.

“Jeg skal se om jeg kan finde noget” Lisa gik ind mens Clement stod og tænkte over hvad der lige var sket og følte sig skyldig. Han gik efter Lisa ind i huset. Da han passerede Hanne forsikrede han hende om at han bare skulle ind og finde en skjorte.

Lisa gik ind i sin fars værelse og Clement fulgte efter hende. På et stort natbord ved siden af en hospitalsseng stod forskellige apparater. Et kunne han identificere som en blodtryksmåler og et andet som et termometer. I forhold til stuen var der pænt og ordentligt ryddet op. Lisa stod ved klædeskabet og kiggede på forskellige skjorter.

“Den her” hun havde fundet en spraglet Hawaii skjorte med store blomster og hula-piger frem. Han skulle lige til at tage jakken af da hun stillede sig foran ham og strøg ham først over brystet så over skuldrene og til sidst ned over armene samtidig med at jakken faldt ned. Clement krummede sammen og sagde “men Hanne”. Clement tog skjorten som Lisa havde lagt på sengen.

“Jeg ved godt I er sammen, men det var lige et nummer for fristende! Er du ikke også blevet bredere over skulderne?” Lisa smilede og smuttede ud. Clement

tog hurtigt skjorten og jakken på og gik over i stalden. Hans tanker kredsede om Lisa og Hanne.

Der var mange gæster. Clement var fascineret af at lytte til Erik som var forfatter og professor i filosofi og Moody som var billedkunstner.

“Hvorfor helvedet har hun inviteret Henrik von Stolzenbund? Det eneste han ser i Jenses billeder er investeringsobjekter!” sagde Erik højt til Moody mens han nikkede i retning af direktøren. Direktøren nikkede tilbage til Erik og henvendte sig derefter til Galleriejereren.

“Lad ham dog være du er altid efter ham, det er trods alt sådan nogen som ham der holder os kunstnere i live! Og du må indrømme at han har en næse for god kunst” sagde Moody.

“God kunst dårlig kunst - hold op med at være naiv. Det eneste denne investor tænker på er at investere. Pengene som du anser som et middel for at nå et mål, er for investorer målet i sig selv. Han køber kun det der i det lange løb giver afkast. Løber du efter ham og hans penge løber du fra dit ansvar som kunstner” Erik talte endnu højere end før, mens Stolzenbund lod til ikke at høre noget. “I det mindste har jeg min integritet! Jeg ændrede ikke et ord i den bog jeg havde skrevet selvom Freiherr von Stolzenbund havde et rundhåndet forslag til mig”

Moody tog et glas fra bordet som han gav til Erik, mens han ved at trække i ærmet vendte ham væk fra Stolzenbund, “se det er let nok ikke at løbe fra sit ansvar som kunstner, der vil altid være en anden, der er interesseret i det man laver, uden at man skal miste sin integritet. Få dig en Mojito til ære for Cuba!”

Clement vandrede med sin femte Mojito i hånden videre rundt mellem forskellige grupper der havde dannet sig og lyttede til samtalerne. Brudstykker af sætninger, anekdoter og høflige grin blev mikset til nye sammenhæng og Clement ønskede at nogen ville tænde for underteksterne.

De fleste havde sat sig til bords og var begyndt at spise. Clement satte sig ved siden af Moody. Moody havde et barberet hoved så man tydeligt kunne se en lille

tatovering der lignede en stiliseret mand bag hans venstre øre. Han havde mange ringe i både ører og øjenbryn. Clement kunne ikke lade være med at stirre på dem. Moody havde i øjenbrynene.

“Er der ingen der går med piercing her ude på landet?” Moody så ikke sur ud, men Clement kiggede undskyldende i bordet!

“Jo da, men ikke så mange i øjenbrynene” Clement stirrede igen. “Jeg troede også det var forbudt at blive tatoveret i hovedet.”

“Jeg fik den lavet i Frankrig!” Moody fik lavet tatoveringen af den lille mand bag øret på grund af en installation han havde lavet på Charlottenborg. Clement kunne ikke rigtig forstå, hvordan et to meter højt bjerg bestående af tovværk, fiskenet og pornoblade hang sammen med tatoveringen bag øret, men det lød meget interessant.

“Vidste du at nogle hjerneforskere mener at 99 procent af alle tanker vi gør os i løbet af dagen er nogle vi har tænkt før?” Sagde Moody. Clement så spørgende på ham.

“Hvor ofte står du ikke om aftenen og tænker: ‘hvorfor sker der ikke noget nyt?’ Hvis du ikke bryder ud af dine vante rutiner, er du låst fast i dine egne tanker! Jeg prøver ihærdigt at have mere end 1 procent nye ideer om dagen. Og igennem min kunst prøver jeg at få dig på andre tanker“. Clement tænkte over hvor meget nyt han havde fået at tænke på i løbet af det sidste år.

“De fleste ting vi omgiver os med, ser på eller læser, er med til at forstærke vores gamle tanker. Se fjernsynet. Alle de Soaps, Sitcoms, Gameshows, Reality-TV - U name it. Første gang du ser dem er det måske nytænkning. Alle efterfølgere er gentagelser af den første.” Clement prøvede at huske handlingen sidste gang han så ‘Friends’, men han kunne ikke skelne afsnittene fra hinanden.

Moody havde tændt en joint og holdt den hen til Clement. Clement havde ikke prøvet at ryge pot før, men han fornemmede ingen skrupler ved at prøve. Han tog et sug fra den kræmmerhuslignende cigaret. Den varme røg slog et kæmpe hul i hans lunger og han begyndte at hoste voldsomt. Så tog han et sug mere som ikke havde samme voldsomme effekt.

Moody tog jointen og fortsatte “Og for at det ikke skal være nok, så er 99 procent af de nye tanker vi gør os noget nogle andre mennesker har tænkt før os. Og 99 procent af dem der så virkelig er unikke og nye, har ikke været værd at komme i tanke om.”

Clement følte han havde noget konstruktivt at tilføje. “Det kan jeg godt sætte mig ind i! For lidt over et år siden prøvede jeg at finde ud af hvordan neurale computernetværk fungerer. Du ved kunstig intelligens. Et trænet netværk på bare et par hundrede celler kunne lave forbløffende intelligente beslutninger, men når jeg kiggede på de enkelte celler var indholdet stort set ens.”

“Men det er jo computere du taler om. De er maskinfremstillet og derfor er de altid ens. Jeg taler om virkelige menneskehjerner som er blevet fyldt med viden over mange år! Min egen er lige ved at bryde fordi jeg har en klæbehjerne.” Moody satte sig tilbage med korslagte arme.

Clement prøvede at finde på en måde hvordan han hurtigt kunne forklare Moody hvordan neurale netværk fungerede og at de på ingen måde var ens, men det virkede som en umulig opgave. Samtalen hang derfor underligt i luften.

En eller anden havde tændt for noget der lød som latinamerikansk dansemusik. Clement vippede med foden. Et hvæs mere af jointen. Der var noget brød han kunne spise. Glasset var tomt og han fyldte det med vin. Han syntes at rummet pludselig var fuld af mennesker der dansede og grinede. Han begyndte selv at grine. Moody grinede mens han kiggede på ham.

Hanne lænede sig pludselig over Clement. “Kom lad os danse!”

Clement grinte højt fordi han ikke kunne fornemme hvor meget tid der var gået siden Moody sidst havde sagt noget. Han gav Moody et kram han selv var overrasket over han kunne give. “Det er meget interessant tanke, lad os snakke sammen senere, men nu skal jeg danse.”

“Kender du Salsa?” Hanne holdt om Clement. Hanne var ikke den eneste der var kommet på den ide. Morten og Garbo var allerede godt i gang. Morten så ud til at more sig meget. Han begyndte igen at grine men han vidste ikke hvad han grinede af. Det hele var bare morsomt. Hvor var Lisa. Han spejdede efter hende.

Inderst inde havde han håbet på, at Morten havde scoret hende, så ville han være blevet fri for at tænke på hende.

Hanne lærte Clement nogle unødigt komplicerede dansetrin som var meget forvirrende og grinagtige. Han var varm og rundtosset og han grinede højt.

Pludselig stoppede Hanne med at danse og gav Clement et langt og varmt kys. “Jeg skal lige ud og pudre min næse.”

Clement havde også en tissetrang og gik udenfor og bag stalden hvor ingen kunne se ham. Han blev nødt til at støtte med den ene hånd mod muren for at holde balancen. Da han var færdig gik over i stuehuset for at vaske hænder. Han trådte ind i entreen kunne han høre Lisas stemme fra køkkenet og besluttede sig for at vaske hænder der.

Lisa stod og snakkede med to mænd. Den ene var Stolzenbund og den anden var galleriejereren. Clement grinede.

“Jeg har lige solgt alle fars billeder. De fleste til Henrik, og Søren vil sponsorere en udstilling. Også af fars litografier. Er det ikke dejligt?” Lisa var hurtigere end Clement og havde taget hans ene hånd inden han nåede at vaske dem. De var ikke drivvåde. Han begyndte igen at grine. Lisa slap hans hænder i det øjeblik, Hanne dukkede op i køkkenet. Hanne tog hans anden hånd. Nu kunne det være lige meget.

Samtalerne fortsatte som små talebobler med mumletekst. Han forestillede sig at scenen var tegnet som en manga og at han var tegneren.

“Kom lad os gå over i stalden igen” Hanne trak i ham og han var mere en villig til at komme med.

I stalden stod Erik foroverbøjet og ruskede i Jens som lå på gulvet. Clement lagde mærke til at Jens lå på et gulvtæppe som havde en stort kors på midten. Hvorfor lige et kors? Moody sad på en stol og hulkede. Claus stod i et hjørne og stirrede på scenen som om det var en spillefilm. Erik tog sin mobil frem og tastede et kort telefonnummer.

Ædruelig klarhed ramte Clement og flængede hovedet op med dunkende hovedpine.

“Jeg tror han er død!” Morten stod ved siden af ham. Hårene begyndte at rejse sig i nakken på Clement. Han havde aldrig set en død.

Lisa løb over til sin far og satte sig på knæ ved siden af ham.

Hanne tog Clements hånd. Han kunne ikke lade være med at tænke på, at han ikke havde vasket dem endnu.

Da ambulancen kom, var flere af gæsterne allerede gået. Falckredderne undersøgte Jens og prøvede at genoplive ham med hjertemassage og elektrochok. Derefter gik den ene af redderne hen til musikanlægget der stadig spillede salsa og slukkede for det, mens den anden talte med Lisa og Erik. Ingen havde tænkt på at slukke for musikken.

Clement og Hanne sad yderst på kant af stolene.

Redderne tog Jens' lig med. Clement havde troet at Lisa ville køre med ambulancen, men hun tog ikke med dem.

“Det er lidt pudsigt! Jeg har prøvet at forberede mig mentalt til denne situation, fordi min far var gammel. Men det kom alligevel så pludseligt! Gider I ikke blive her, vi har ... jeg har plads nok.” Lisas øjne var helt røde. Klokken var lidt over midnat. Morten, Claus, Hanne og Clement var de eneste der var tilbage. Clement havde stadig dunkende hovedpine.

“Hvor skal vi sove?” Clement var meget træt og allerhelst ville han sove i sin egen seng.

“Jeg vil helst ikke være alene i nat. Hvad med, at vi tager vores te med ind på mit værelse.” Lisa tog bakken med kiksene og sin egen kop. “Kom med!”

Lisa gik ud i entreen og op ad en trappe. De andre fulgte med. Trappen var stejl. Da de kom op var det mørkt. Lisa tændte lyset. Hele over etagen var et stort rum. På nær nogle hylder med hundredvis af billeder som hendes far havde malet, var alt meget lyst.

“Det var meningen dette skulle være fars atelier, men han endte med ikke at kunne komme op ad trappen, så vi lavede stalden om. Hvem vil nu købe en gård

med to atelier?” sagde Lisa mens hun tændte for noget musik på computeren. Musik blev langsomt højere.

“Kom herover” Lisa var gået over til sin seng, som var meget lav og tilsyneladende bestod af mindst fire madrasser der var skubbet sammen, og vinkede til dem. Hun trak et lavt bord hen til sengen. Tog sengetæppet af sengen. Åbnede et skab, tog nogle dyner og puder frem og lagde dem på sengen. Hun så meget energisk ud.

Clement tog jakken af og lagde sig med det samme under en dyne med hovedet på en hovedpude. Hanne rykkede nærmere og lagde sig i ske foran ham under samme dyne.

“Ja, skal vi ikke bare sove, det er sent?” spurgte Lisa. Hun trykkede på en knap ved siden af sengen og lyset gik ud.

De andre faldt hurtigt i søvn, men Clement kunne ikke sove. Han lå og stirrede ud igennem ovenlysvinduet. Man kunne se stjernerne igennem vinduerne i taget. Clements tanker gik i ring og over i stalden. Dødsfaldet i nærheden af ham gav ham gåsehud.

Til sidst vristede han forsigtigt sin arm fri under Hannes hoved, tog sin jakke på og listede over i stalden. Det var blevet så lyst at han kunne se hvor Jens var faldet om. Jens Bakke var død og Clement fik aldrig snakket med ham. Det eneste der var tilbage, var erindringen om ham i andres hukommelse. Det var ligegyldig om nioghalvfems procent af alles tanker var ens. Det var den sidste procent af Jenses egen hukommelse var væk for altid.

Han stod ved stedet hvor Jens havde ligget. Stalddøren knirkede bag ham. Han begyndte at ryste, og det føltes som om titusinde myrer kravlede op ad ryggen, langs armene og op i håret.

“Du skal ikke blive forskrækket når jeg nærmer mig” Det var Lisa. Hun stillede sig ved siden af ham og han greb hurtigt hendes hånd.

“Her lå han” sagde Clement og stirrede på stedet. Gulvtæppet med mønsteret der lignede et kors. Hvorfor lagde Jens sig på korset? Clement stirrede på tæppet. Han prøvede at tænke, men hver stump brugbar tanke han kunne nå fra mørket af

sig egen forladthed gled ud i mørket han var omgivet af. Korset forsvandt. Tæppet forsvandt. Han slap hånden. Han slap gulvet. Alt fik farven af søvnens drømmeløse del.

Drøm #2

Jeg er på vej hen ad en lang korridor, men jeg går ikke, det føles som om jeg svæver. Jeg hører en stemme sige: “det var synd, nu gik det lige så godt” Og en anden: “tror du han er for følsom” vi bevæger os hen mod den samme dør, som nu står åben. Jeg ser ned ad mig og ser mine arme ligge i skødet men jeg kan ikke bevæge dem. De stiller mig ved siden af døren og går ind. Jeg prøver af al min kraft at stå op. En kvinde kommer ud og ser på mig og forsvinder ud af mit synsfelt. Så bevæger jeg mig igen. Jeg kommer ind ad døren. Det ligner en tandlægeklinik. De løfter mig op på stolen. Kvinden åbner min mund. Lyset går ud og alt bliver stille. Jeg føler mig vægtløs i lang tid.

Jeg åbner øjnene...

Freelance

Clement vågnede badet i sved. Det var næsten en gentagelse af den drøm han havde drømt mange år tidligere. Lige så virkelig. Han følte sig igen robotagtig.

Oplevelserne fra gymnasietiden stod krystalklare i hans erindring. Mere klare end det fra dagen før, fra hans sidste freelancejob eller fra dengang han studerede. Som om han havde spolet hurtig igennem den mellemliggende periode. Han begyndte at regne efter hvor mange år der var gået siden.

Han så stadig Morten og Claus, fordi de også var flyttet til København, og ind imellem også Hanne, når han var på landet for at besøge sine forældre.

Minderne væltede frem.

Jens Bakkes død.

Lisa. Hun havde efter faderens død fået solgt gården til et kunstnerkollektiv og var flyttet tilbage til København for at få sin studentereksamen.

Moody. Hans foredrag om tanker. Gjaldt det samme mon for drømme? Var der andre der kunne have drømt samme drøm?

“You have et netmeeting with TopCodan in 40 min.” insisterede en computeriseret stemme. Stemmen var feminin, varm og en smule hæs.

“Sagde du noget?” lød det fra en anden stemme lige bag ham. Clement sprang forskrækket op. Helle lå i sengen. Han kunne ikke huske at hun var kommet.

“Hvad er klokken?” spurgte Helle mens hun strakte sig.

Clement kiggede efter sit ur på venstre håndled, men det var der ikke. Heller ikke på natbordet. “Claudia: Hvad er klokken”

“Its 09:21 am”

“Shit jeg skal være der om ti minutter” Kan du bestille en cykeltaxa eller noget?” Helle blev meget hektisk og samlede tøj sammen, der lå rundt omkring.

“Det er hurtigere hvis du tager min cykel”

“Okay!” Hun var allerede påklædt og gav ham et kys på kinden “og gider du lige give din computer et andet kaldenavn.” Hun tog Clements cykel som hang på væggen i entréen og bugserede den uforsigtig ud i trappeopgangen. Lyden fra hendes trin på trappen og den raslende lyd af metal mod plastik fra cyklen gav genlyd i hans lejlighed.

Clement lukkede entredøren og gik hen til vinduet og åbne persienerne bag gardinerne for at se efter Helle. Han kiggede ned ad gaden hvor hun skulle dukke op. Hun trak cyklen på fortovet, som om hun ikke havde travlt. En mand som stod lænet op ad et vejskilt og læste i en avis så efter hende. Det så ud som om hun også kiggede på ham. Da hun havde passeret ham, trak hun cyklen ud på vejen og kørte væk. Et kort øjeblik så det ud som om, manden kastede et blik i Clements retning. Han kom til at tænke på Claus. Clement prøvede at koncentrere sig. Han arbejdede som freelance-statistikker for et forsikringselskab. Det kommende møde ville være vigtigt og lukrativ for ham, det var han sikker på, men det var ikke så vigtigt at nogen ville udspionere ham. Hovedrystende satte han sig på sengen og gned sine øjne.

Drømmen var igen mere vigtig en mødet. Den virkede mere virkelig end Helles ankomst natten før. Hans tanker vendte tilbage til gymnasiet. Dengang

havde han mange planer. Mange havde han droppet. Han havde dog fået en robotven af en art. Robotveninde.

Clement fik lyst til at høre noget bestemt musik. “Claudia: Musik find EAN-18 demo april-2009 lydstyrke 3” Clement havde opkaldt sin robotveninde efter Claus, fordi han var en troldmand med computerhardware, men han var nødt til at kalde den noget andet, fordi den ellers blev forvirret når Claus var på besøg; derfor Claudia. Claus havde også sørget for sikkerhedssoftware som afværgede udefrakommende indtrængningsforsøg og et overvågningssystem, der var koblet op mod husets egne kameraer, der sad over det hele. Selvom Clement ikke troede på konspirationsteoriene indvilligede han i at Claus installerede det. Det kunne jo ikke skade.

Musikken startede.

“Claudia: opret forbindelse TopCodan backslash Clement voicepass quote Clement Frederiksen unquote til skærm tre med standard interface / jeg går i bad / forbindelse skal være klar til video log-in når jeg er færdig”

“Establishing connection in estimated 32 minuttet”

Han gik ud i badeværelset. Det havde været nemt at vænne sig til at tale med computeren. Ikke alt kunne klares med tale, men mange trivielle opgaver var blevet betydelig lettere. Han tænkte igen tilbage til gymnasieårene. Dengang var der en del ting han brugte computeren til. En var robotvenprojektet. Men alt i alt var det en maskine man kunne tænde og slukke. Og nu havde han en robotveninde.

Musikken spillede i badeværelset og var skruet op en lille smule. Vandet tændte selv, da han trådte ind i brusekabinen og strømmede ned over ham. De klare erindringer fra gymnasietiden løb som en endeløs strøm af billeder og lyde igennem hans hoved. Den mellemliggende periode blev langsomt mere tydelig

Clement nåede at være kærester med Hanne i tre år. Det blev til meget karatetræning. Efter han var flyttet fra den lille by, blev det svært at holde et forhold ved lige, kun ved hjælp af mobiltelefon og togplanen, men han fortsatte med karate træningen i en anden klub. Det var blevet en del af hans livsstil.

Han kom igen til at tænke på Lisa. Hende ville han gerne møde igen. Han skruede manuelt lidt ned for vandet og sagde: “Claudia: find søgeord / Lisa Bakke / Venezuela / Danmark / Jens Bakke / ordnet efter dato / frasorter reklame og blokerede sider / resultat her.” Der var kun fem unikke søgeord. Nettet ville dække ham til med hits. “Claudia: tilføjelse til find kommando / kun danske resultater.”

Vandet skruede selv op til fuld styrke igen.

Umiddelbart efter Studentereksamen søget han ind på Kunstakademiet. Han regnede med at komme ind med det samme, men siden de fleste andre ansøgere havde fået privatundervisning med henblik på optagelse på akademiet, var han ikke blandt de bedste. Efter et år med optagelsesprøve og forefaldende arbejde lod han kunsten ligge og hans anden lidenskab, matematikken, skulle afprøves.

Han blev med det samme optaget på det matematisk-naturvidenskabelige fakultet. Statistik viste sig at være mere spændende end han havde håbet på, og han blev ganske tilfreds med sit valg.

Han gik ud af kabinen. Vandet slukkede selv. Han tørrede sig mens han kiggede på søgeresultaterne som dukkede op i højre side af badeværelsesspejlet.

Der var mange resultater, men de 10 han kunne se var alle ens og med den forkerte Lisa.

“Claudia: Frasorter alle Lisa Bakke-Møller fra Valby”

Skærmen blev blank. Clement tog sin barbermaskine ud af det lille skab bag spejlet. Da han lukkede lågen så han et billede af en kvinde der lignede Lisa meget. Clement var overrasket. Det var sjældent at en søgning gav så få resultater. Over billedet stod ‘Alternative søgeresultater fra billedsøgemaskine’.

“Claudia: vis hjemmeside til billede!” Der skete ingenting. Clement stod med barbarmaskinen i hånden og ventede med spænding

Clement hørte først 4 syntetiske klavertoner og så “Meeting alert: 15 minutes to start.” Clement startede sin barbermaskine og begyndte at barbere de daglange skægstubbe. “Claudia: gem søgeresultater som Lisa”.

Mens han barberede sig kom han pludselig i tanker om, at Helle havde sent ham en SMS og meldt sin ankomst. Hun var gået ud sammen med en veninde og

kom først da han sov. Det undrede ham, at han havde glemt det og tankerne vandrede igen tilbage til drømmen. Han vidste han kendte de to mænd der kørte ham og kvinden der lavede noget i hans mund. Han kendte også stedet men kunne ikke huske hvor det var.

Da han var færdig med at barbere sig gik han ind i stuen. På den store skærm stod der med stor skrift: mødet begynder om 11 minutter. Han var på vej til at sætte sig på stolen ved skrivebordet. I det øverste venstre hjørne af skærmen var et videobillede af ham selv. Han havde kun et håndklæde om maven. Han gik ind i soveværelset for at tage tøj på. ‘Formal with style’ tænkte Clement og tog en skjorte med pletter i mange forskellige lyse farver. Dertil et mørkeblågrønt jakkesæt og et passende slips. Cool.

På bordet ved siden af sengen lå datapanelet og blinkede. Det var et tegn på vigtige nyheder. “Claudia: nyheder på skærm tre / venstre en fjerdedel”

“Meeting starting in five minutes” Det kildede i Clement mave. Han havde forberedt sig grundigt til mødet. Dataene var analyserede og han havde en konklusion klar.

TopCodan Shipping-Insurance forsikrede Fragtskibe. Clements opgave var at udregne en statistisk fastsat præmiesum per bruttoregisterton afhængig af rederi og farvand. Dataene han havde modtaget var ulykkesdata fra de sidste 50 år og han havde selv fundet frem til at hav af andre relevante og mindre relevante data. Hans opgave bestod hovedsageligt i at lave en ekstrapolation af de eksisterende data og derefter en prognose for præmieudviklingen over de næste år. I dataene indgik yderligere TopCodans egne og konkurrenters præmier og udbetalinger af erstatninger. Jo mere nøjagtigt de kunne lave en risikokalkulation jo mere kunne de tjene.

For ham var det en relativ nem opgave. Der var nogle ukendte og svingende faktorer som terror og klima, som havde indflydelse på prognosen. Derfor havde han udtænkt noget nyt som han ikke tidligere havde set anvendt indenfor statistiske prognoseberegninger. Det var en stump program der var beregnet til mønstergenkendelse, men han havde udvidet det til at beregne på flere

dimensioner end to eller tre, samtidig med, at det lavede en fremskrivning ved hjælp af støj fra nettet – tilfældige data hentet fra tilfældige IP-adresser.

Aziz hans teamkollega havde protesteret mod den metode, men gav efter, da den viste sig at være meget nøjagtig. Men op til mødet havde modulet kun beregnet resultaterne med en nøjagtighed på 3% af de aktuelle. Han måtte have overset noget.

Da han kom ind i stuen igen så han med det samme overskriften: “Containerskib kollideret med coaster i Kanalen. Ingen sårede.” og videre “Containerskibet ‘Alberta’ er efter kollision med coaster af ukendt nationalitet løbet på grund i den Engelske Kanal. Store dele af lasten er gået tabt. Terror ikke udelukket”.

“Yes” udbrød Clement, mens han tænkte på de faktorer han havde medtaget i beregningerne. Han tjekkede dataene. Dette uheld ville svare til at den samlede afvigelse fra modellen nu var på under 0,5 procent. Det var det sidste han skulle bruge for at understrege nøjagtigheden af modellen og dermed få det dobbelte i honorar plus en bonus. Han var lidt overrasket over at kunne glæde sig over andres ulykke men det beviste bare modellens holdbarhed. Hans variable støjfaktor virkede.

Terrorister! Hvis han skulle tro på Claus var det en organisation som levede af terrorbekæmpelse der simulerede eller udførte attentater, for ikke at miste deres finansiering. De hackede også private konti, stjal software-kode de kunne bruge og saboterede software der kunne bruges til terror. Clement foretrak, at det var terrorister der stod bag angrebet.

Billedet af manden der kiggede efter Helle nede på gaden et par minutter tidligere dukkede pludselig op i hans hukommelse. Han stirrede på datapanelet. Den uventede unøjagtighed som blev rettet op af et terrorangreb. Han forestillede sig at Helle var en agent og havde stjålet eller saboteret hans kode.

Claudias insisterende stemme, der igen annoncerede mødet, hentede ham tilbage til virkeligheden. Han tog en færdigsmurt frossen bolle ud af fryseren, lagde den i mikroovnen og gav Claudia kommandoen til at lave en kop kaffe. Da kaffen var færdig, satte han koppen med kaffen på det store, ovale, hvide

skrivebord. På bordet lå forskellige papirer, et tastatur og et datapanel med touchpad. Det var rent faktisk ikke nødvendigt at have papir mere og tastaturet behøvede han sandsynligvis ikke til dette møde, men Clement syntes det så interessant ud at have papir og tastaturet liggende. Han kiggede hurtigt rundt i rummet for at se om noget skulle ryddes af vejen og derefter over på oven. Minuturet på ovnen viste 56 sekunder til bollen var klar.

Han kiggede op på skærmen og justerede de tre vinduer en sidste gang inden mødet skulle starte.

“Meeting starting now” Claudia åbnede forbindelsen i de tre vinduer på den store skærm som overlappede hinanden. I to af skærmene dukkede personer op den tredje var uskarp og et rødt gennemsigtigt kryds dækkede vinduet. Navnene på deltagerne stod i undertekstlignende bjælker. Clement havde ikke haft inspiration og tid til at tilpasse udseendet til sin egen smag endnu. Men han kunne egentlig godt lide denne retro effekt.

I det ene vindue var en mand måske 10 år yngre end Clement. Under billedet stod ‘Søren Weide’. Han havde koboltblå jakkesæt, hvid skjorte og ultramarinblåt slips på. Han sad på en bordeauxrød læderstol ved et stort gammeldags mahogni skrivebord i et rum med næsten pink vægge. Et traditionelt og et modernistisk maleri hang bag ham. Farverne skreg ud i rummet. Søren og var freelance-advokat, hyret af Clement og godkendt af TopCodan. Han havde ikke noget med forhandlingerne eller projektet at gøre. Hans eneste opgave var at overvåge mødet. Han fik nok et magert honorar for opgaven, det betalte TopCodan, og han så ud som om han trængte til at få noget at spise. Clement havde fundet ham på nettet men aldrig set eller brugt ham før.

I det andet vindue sad projektlederen Jens Christian Henriksen. Han var ansat hos TopCodan. Clement havde mødt ham en enkelt gang IRL ‘in real life’. Man kunne ikke se på Jens, at han var 70 år gammel. Clement havde stor respekt for Jens, fordi han havde startet med at arbejde i en verden uden computer adgang, og alligevel kunne han følge med i udviklingen.

TopCodan Shipping-Insurance afdeling havde ingen faste kontorer, fordi shippingbranchen jo hele tiden var på vej. Kontorer kunne spares væk når medarbejderne brugte deres egne stuer som mødelokale. Der var ikke mange virksomheder der var gået så drastisk til værks, men for dem viste det sig at være en succes.

Som altid var billederne halvt syntetiserede. Bag Jens kunne man se et billede af deres hovedkontor. Derfor kunne det godt være at Jens arbejdede hjemmefra. Stolen havde samme blå farve som deres logo der yderligere var placeret i øverste venstre hjørne af vinduet. Han var i færd med at læse et panel som var et eller andet fancy og pralende fabrikat. Det var hans måde at indlede møder på – ‘du tror jeg venter, men jeg har nok andet at lave’.

Clement så på det tomme vindue. Her skulle teamkollega Aziz dukke op. Aziz var mainframe programmør og data- og systemansvarlig hos TopCodan i dette projekt. Clement havde arbejdet meget sammen med ham for at få de rigtige data og med at tilpasse softwaren til deres behov. Clement kunne vældig godt lide Aziz. Han var kompetent og kollegial selv overfor en ekstern. Clement ville på en måde gerne have byttet en freelance tilværelse bare for at arbejde sammen med ham, men den seneste udvikling ville nok betyde at han kom til at løse flere projekter med sammen med ham.

“Oven ready” sagde Claudia. Clement var lige ved at tænke på Claudia som et menneske og ikke som en robotveninde. Han tog bollen ud, fiskede en chokolademuffin ud af en æske – en af de få ting der var i køleskabet – og gik tilbage til det ovale bord.

Han tog datapanelet op og trykkede med en pen på ‘meddelelse’. Han skrev ‘nu har du den’ og ‘send to Aziz’ og sagde samtidigt “Claudia: overtag dør og telefoner og bring mig online” Da han kiggede op på skærmen var Aziz der allerede og vinkede til ham. Clement tog til gengæld et bid af sin bolle selvom han nu var online. Det lille spil Aziz og Clement havde sammen gik ud på ikke at være den sidste der trykker sig online men alligevel vente lang tid. Ifølge gængs spilteori burde de begge logge sig på samtidig når mødet skulle starte, fordi de arbejdede så godt sammen. De havde ofte diskuteret hvorfor udfaldet skiftede så

meget, og de var blevet enige om at det var fordi de hver især havde forskellige og skiftende opfattelser af indholdet af udbyttematricen og at udbyttematricen kun var en grov model af virkeligheden, men det holdt dem ikke tilbage fra at fortsætte spillet. Matematik var sjov i alle dets facetter.

Clement tog en lille høretelefon på begge ører for at få en klar lyd og for at undgå digital feedback.

“Og vi siger tak til Clement Frederiksen for også at deltage denne skønne onsdag morgen.” Sarkasmen stod faktisk godt til Jens Christian.

“I må undskylde jeg havde brændt min morgenmad” løj Clement og løftede sin bolle. Søren Weide kiggede kort op fra sit avispanel og fordybede sig igen i det han nu kiggede på. Han optog mødet sandsynligvis på WordWriter. Hvis der senere så opstod tvister ville han gennemgå optagelserne for information. WordWriter havde den fordel at ordene blev nedskrevet som i et teatermanuskript. Tonefald og kropssprog ville ikke indgå i fortolkning af informationerne. Retsligt set meget smart, men for nogle personer kunne det gå grueligt galt.

“God morgen. Vi har i dag den 9. August 2023. Mødedeltagerne er Clement Frederiksen, Freelance-statistiker, Farbod Aziz Bahari, Mainframe programmør, Søren Weide, autoriseret observatør og mig selv Jens Christian Henriksen, projektleder.

Jeg beder Søren Weide at tage et billede til protokollen.”

“Clement, din Model ser meget fin ud og vi ser at nøjagtigheden er oppe på 3% det er ikke helt nok til den bonus, der vil blive udløst ved 2% nøjagtighed, men vi er meget tilfredse...”

Clement smilede og forberedte en e-mail på datapanelet med lænker til nyheden og de estimerede forsikringsomkostninger. Han sendte den til de tre andre, og brød ind i Jens talestrøm:

“Ifølge mine beregninger, er min model bedre end en halv procents nøjagtighed. Se bilagene jeg lige har sendt rundt og som tages til protokol.”

Man kunne se på Søren Weide, at mødet havde taget en interessant drejning. De fleste af den slags møder var helt uden uforudsete hændelser, men her var der pludselig noget der kunne antyde legale komplikationer. Søren havde lagt sit avispanel og så nu næsten sund ud. Ansigtet var mindre gråt og han havde lænet sig frem på skrivebordet for at kunne læse Clements mail.

Jens havde taget et par briller frem og læste indholdet på sit eget datapanel i stedet for på skærmen. Det samme gjorde Aziz. Clement godtede sig en smule.

Jens tog sine briller af og pegede med dem i datapanelets retning. Clement mente det skyldtes, at Jens havde konferencerummet på datapanelet og havde glemt den almindelige høflighed med at tale til kameraet og ikke til billedet. Clement tog det som et tegn på at Jens var blevet usikker. “Denne nyhed er fra i dag og kan ikke tælles med”

“Så vidt jeg kan se er den officielle overlevering i dag kl. 24.00 og denne nyhed er fra kl. 5.43. Jeres erstatningspolitik overfor shippingkunderne er erstatningsudbetaling indenfor 12 timer, altså en erstatningspligt kl. 17.43, hvilket er før klokken 24.00“. Clements tone var stadig rolig men bestemt, han så op på skærmen og tog endnu en bid af bollen. Han kunne se på Aziz at han godtede sig lige så meget som Clement. Succesen var lige så meget Aziz’ fortjeneste.

Jens stillede sit datapanel i en holder på bordet og åbnede en klap i skrivebordet. Clement formodede det var for at få adgang til et tastatur og et touchpad. Jens stirrede på sit datapanel. Søren var også gået i gang med at gennemgå nogle data, men han så til gengæld hele tiden ind i kameraet.

“Jeg kan i dette tilfælde give Clement Frederiksen ret. Ifølge kontrakten skal programmets ydeevne måles ved alle forhåndenværende data ved overgivelsestidspunktet.” Søren så ud som om han følte sig nyttig. Clement kiggede på sit datapanel. Søren havde sendt ham kontrakten med de passager der var vigtige i denne sammenhæng understreget.

Jens kiggede nu igen i kameraet, han havde tilsyneladende genfundet balancen. “Nu vel, så må vi vente til klokken tolv for at se om der sker flere uheld. Der var du heldig Clement!”

“Det er lige som backgammon, jo bedre man bliver til at spille, jo heldigere bliver man.” sagde Clement og tænkte samtidigt ‘den enes død den andens brød’.

“Vi bliver nødt til at udsætte mødet til kl. 9.00 i morgen, Jeg håber at Søren Weide kan være med siden han tilsyneladende er inde i stoffet. Klokken er nu 10:35. Mødet er hævet” Jens smilte venligt krydret med en smule sarkasme og slukkede for forbindelsen. Så på trods af at TopCodan nu skulle betale ham en bonus på 50.000 EURO var Clements model en god forretning for dem. De præcise beregninger den lavede var et salgsparemeter overfor deres kunder, når forsikringspræmierne skulle fastsættes, og aktionærene ville blive gladere for deres investering. Langsomt gik det op for Clement, at hans bonus kom oveni en fordobling af lønnen for det sidste års arbejde som var på 40 000 EURO. Det var nok til at han kunne slappe af i et helt år og kun tage ‘forefaldende’ arbejde. Han lænede sig tilbage i stolen og flettede fingrene bag nakken. Blikket var rettet mod lyset der tegnede utydelige figurer på det hvide loft, og Clement overvejede et at invitere Helle med på en lille rejse.

“Godt for dig Clement. Hva’ med at give en lille middag!” Det var Aziz, der ikke havde lukket sin forbindelse endnu. Clement rettede sig hurtigt op igen. Aziz var meget god til dansk. Han havde på et tidspunkt fortalte Clement, at han var vokset op i Danmark, men flyttede til sine forældres hjemland, Iran, for at starte et software firma og blive rig. Det var ikke gået helt efter planen, men det lykkedes ham at blive ansat hos TopCodan shipping, fordi han kunne underbyde den løn de fleste andre der talte dansk kunne tilbyde.

“Ved du hvad, jeg kommer til Teheran i eftermiddag, så kan vi få os noget iransk mad.” Clement vinkede til Aziz.

“Så er det en aftale. Ses i aften” Aziz blinkede med det ene øje og slukkede for forbindelsen.

Clement lænede sig tilbage i stolen og kiggede over på et billede han havde købt for otte år siden. Det skulle være en hyldest til renæssancemalerne og malet i samme stil. Det forestillede Michaelangelo, Botticelli, Donatello og da Vinci som sad i et værelse i en toskansk villa, spiste pizza og spillede Need4Speed IX

‘Past Millennium’ med trådløse joypads og et maleri som skærm. Michelangelo spillede mod da Vinci. Da Vinci var den, der så ud til at have mest overskud, og Botticelli kiggede Michelangelo over skulderen og kom med tilråb. Han havde fundet billedet da han var på ferie i Firenze. Det var hans første ferie for penge han selv havde tjent og billedet var således ikke andet end en meget dyr souvenir. Det var kunstneren selv der havde fortalt Clement om detaljerne man skulle lægge mærke til. Clement vidste det ikke var allerfineste kunst, men det havde en sjov pointe. Han kunne lide tankeeksperimentet med at give de gamle mestrer adgang til nyt legetøj.

Nogen rømmede sig. Clement så over på skærmen igen. Det var Søren der bankede på videochatten.

“Ja?” sagde Clement ærgrede sig i samme øjeblik over, at han havde svaret med det samme.

“Jeg ville bare gøre opmærksom på, at vi har et møde i morgen, og jeg vil da gerne undersøge om der skulle være smuthuller i kontrakten? Indtil videre ser det ud som om du ikke kan afslå at supportere jeres program i tre måneder hvis du tager imod bonusen” Søren smilede pænt.

Clement kendte godt den klausul som var ganske almindelig og var parat til at afvise Søren's tilbud, men tænkte det var måske en god investering: “Hvad skal det koste?”

“Jeg har allerede sendt en mail med tilbuddet.” Clement kiggede på sit datapanel. “500 € i startomkostninger. 300 € ekstra hvis der er brug for assistance, ingenting heller ikke startomkostninger hvis bonusen ikke går igennem.”

Søren fortsatte sin salgstale og han snakkede som et vandfald. Clement hørte ikke efter fordi han allerede havde besluttet sig for at bruge hans assistance. Måske kunne Søren finde et smuthul så han kunne slippe for supporten. Clements blik faldt på billederne bag ved Søren. Det ene var et meget uinteressant maleri med en dilettantisk gengivelse af et landskab i guldalderstemning. Det var så uinteressant at det for den sags skyld godt kunne være ægte. Det ville have været spild af ressourcer at reproducere det. Men rammen var meget pæn.

Det andet var til gengæld helt anderledes moderne. Han kunne genkende stilen. Det var et meget farverigt billede. Det bestod af sorte streger som zigzaggede vildt over lærredet i alle retninger. Stregerne krydsede hinanden og inddelte lærredet i felter. Disse felter var udfyldt med forskellige farver. Nogle helt udfyldt og pæne mens andre var sjusket udfyldt, andre igen var udfyldt med flere farver. Det der i første omgang så ud til at bestå af millionvis af farver viste sig kun at være cyklamen, ultramarin og varmt gul samt de sorte streger og det hvide lærred. Et kort øjeblik tænkte Clement over, hvor let han havde opgivet at komme ind på kunstakademiet.

“Hvad siger du til mit tilbud?” Clement havde ikke hørt efter, men han gik ud fra at Søren var for sulten til at prøve at snyde ham. Han skimmede derfor mailen igennem. Der så ikke ud til at være nogen huller og sagde så for en sikkerheds skyld: “Jeg går med på den kontrakt du har sendt med e-mail.”

“Det billede du har hængende bag ved dig: er det en Jens Bakke?”

Søren lignede et kæmpe spørgsmålstegn, vendte sig om og betragtede billedet. “Ja det er det vel. Min far gav det til mig da jeg blev færdig som advokatfuldmægtig. Kender du til kunst? For jeg har nemlig købt det andet her.” Søren pegede på landskabsbilledet “Har det nogen værdi fordi jeg fik det meget billigt men det skulle være en original”

“Søren! Hvis du har tænkt dig at købe kunst som investering, så lær noget om kunst! Hvis du har tænkt dig at købe kunst som du vil beholde, så køb noget du kan lide. Dit landskabsbillede er sandsynligvis det værd du har betalt for det. Et eller andet sted i verden er der nok en samler, der lige akkurat mangler det billede du har der og gerne vil betale meget for det! Problemet er bare, at du ikke kender pågældende og ikke har råd til at annoncere over hele verden. Hvad har du givet for det tredive, fyrrer? Det svarer til rammens pris.”

Søren sad nu med åben mund og stirrede på skærmen. Det så ud som om han var meget skuffet over sit billede. “Jeg gav niogtredive en halv. Hvad vil du have jeg skal gøre?”

Niogtredive en halv: det lød som om Søren havde købt billedet i et supermarked. Clement var blevet lidt flov over sin overfusning af Søren og så ned på datapanelet og kiggede på den mail Søren havde sendt ham, specielt på navnet. En eller anden klokke ringede og verden føltes pludselig meget lille.

“Mit råd til dig! Skil dig af med det men behold rammen, eller gør noget ved det så du kan li’ det. Det er gyseligt! Men sig mig er du i familie med Erik Weide?”

“Det er min farbror!” Søren så om muligt endnu mere fortabt ud.

“Rent faktisk var det ham, der havde købt billedet her af Jens Bakke selv. Jeg har altid godt kunnet lide det. Og det var derfor, at min far fik overtalt Erik til at sælge det, så jeg kunne få det som gave. Det var meget svært at få ham overtalt, fordi han havde købt dette sammen med et par andre samme aften som Jens Bakke døde ...” Vandfaldet begyndte igen at løbe. Clement hørte igen ikke efter.

For sit indre øje så Clement hvordan Erik stod og ruskede i Jens Bakke. Minderne myldrede frem og drømmen kom pludselig op til overfladen igen. Tilfældigheder var underlige. Når det usandsynlige skete, så føltes det som skæbne. Måske havde han valgt Søren Weide, som advokat fordi hans efternavn virkede bekendt. Det føltes mindre som skæbne.

“Jeg var der også.”

Sørens vandfald stoppede pludseligt.

“Hør, ved du hvor jeg kan få fat i Erik?” Clement så direkte over på Søren. Han havde ikke meget han skulle nå de næste dage og havde lyst til at samle op på gamle venner. Måske kunne han igennem Erik finde Lisa.

“Jeg kan finde ud af det. Jeg har ikke talt med ham siden jeg blev advokatfuldmægtig og det er nu et par år siden. Dengang var han meget optaget af at skrive en ny bog. Den er ikke udkommet endnu, så han har været meget lang tid om den. Jeg kan ikke huske hvad den skulle handle om, men det er sikkert et eller andet smalt som kun embedsfolk og andre forskere og filosoffer læser...”

Clement skyndte sig at afbryde inden Søren gik i selvsving: “Søren. Jeg bliver nødt til at smutte. Jeg har ikke været ude af døren i to uger og det er august måned og vejret er smukt. Vi ses I morgen.”

Søren sagde høfligt farvel og lukkede forbindelsen.

Clement lukkede øjnene tænkte på, om han virkelig skulle tage Helle med på en lille rejse. Det var måske en kærkommen lejlighed til at uddybe forholdet med hende. Han var meget glad for hende. Hun var smuk og intelligent og havde den samme humor som han.

Han skulle også finde et nyt navn til Claudia. I princippet skulle brugen af navnet frasortere kommandoer fra almindelig tale, men nogle gange det gik galt.

Computeren opfyldte alle hans ønsker og hvis den stadig skulle opkaldes efter Claus var der kun en mulighed. Han koncentrerede sig om at huske den rigtige kommando.

“Claudia: Navneskift fra Claudia til Julemand voicepass quote Clement Frederiksen unquote bekræft”

“Claudia to Julemand verified.”

Kollega

“Julemand er der nogle beskeder“. Clement smilede, det her skulle nok blive sjovt. Der var en lang pause. Clement holdt op med at smile. Skulle han virkelig til at geninstallere hele systemet, fordi han skiftede navnet ud. Men så blinkede skærmen, og Aziz var på skærmen med en besked, tilsyneladende fra en mobiltelefon: ‘Ring’ ikke andet bare ‘ring’. Helle havde sent en tekstbesked: ‘Skal arbejde sent og også til møde i morgen skal vi spise frokost sammen? kizzz Helle’

Clement satte sig med kaffe koppen og datapanelet i stueafdelingen. Han var yderst tilfreds med udfaldet af mødet. Han havde stadig høretelefonerne på.

“Julemand opret forbindelse til Aziz på datapanel”

“One moment“, “one moment“, “one moment” Det var svareren hos Aziz med Aziz egen stemme som prompte svarede. Clement var lidt overrasket over at forbindelsen blev oprettet så hurtigt. Aziz poppede op

“Hva’ så Clement? Venter du på at give den middag, så har du chancen.” Clement kunne se at Aziz gik på Østerbrogade. “Jeg er lige straks ved din dør”

“Hvad laver du i København og hvorfor sagde du ikke noget.” Clement så sig omkring i stuen. Det var pænt nok for Aziz. Han tog en slurk kaffe. Den var

rasende kold så Clement fik en kuldegysning.

“Jeg har senere i dag et stormøde på hovedkontoret og så tænkte jeg at jeg ville overraske dig IRL! Jeg håber du har tid. Ellers må du tage dig tid.” Det var stadig lidt besværligt at holde møder via nettet med flere end 10 personer. Clement kunne se, at Aziz drejede op ad Århusgade. Om fem minutter ville han være ved døren.

“Jeg kan se du lige straks er her. Er du til kaffe så laver jeg noget.”

“Jo tak, men skal jeg da komme ind?” Aziz lød overrasket.

“Øhh, jo jeg har ryddet op.” Clement smilede overdrevent, fordi han vidste at Aziz ikke kunne se ansigtet tydeligt på den lille mobilskærm.

“Okay så, vi ses” Aziz lukkede forbindelsen.

Det var måske lidt overilet at invitere ham hjem, men han syntes han godt ville inddrage Aziz i inderkredsen af venner.

“Julemand” Clement smilede “To kopper kaffe start når Aziz Bahari kommer ind.” Clement gik hen til gardinerne som solen nu skinnede på udefra og trak dem til side. Solen skinnede på trægulvet og fyldte rummet med et gulligt skær. Han åbnede døren til altanen. Den varme luft strømmede ind. Uden for døren på den lille altan stod to klapstole og et lille klapbord. Clement lagde albuerne på gelænderet og spejdede efter Aziz. Der var et ivrigt liv i gaden. Der var ingen mand ved lygtepælen mere. Clement smilede.

“Closing down aircondition“. Clement lyttede tilfreds til meddelelsen. En af de features han satte pris på ved det nye computer system var intelligent varmeregulering. Clement var meget dårlig til at huske at tænde og slukke for aircondition anlægget, hvilket resulterede i et energiforbrug der lå mindst 25% højere end andres og siden et overforbrug af energi blev beskattet hårdt var det en nødvendig udgift.

Clement fik øje på Aziz og vinkede til ham. Det så ud som om Aziz var optaget af at læse husnumre og de fik ikke øjenkontakt. Clement gik derfor ind igen. Han kunne ikke huske at han havde givet Aziz sin besøgsadresse, og var meget påpasselig med at give sin privatadresse til andre. Private computere kunne

man i det ‘nye net’ hacke meget let, hvis man kendte deres fysiske adresser. Claus, som stadig var up-to-date med konspirationsteorier, havde bevist det for ham. Selvom Claus havde forsynet Clements computer med den ekstra sikkerhed, var det for en god programmør stadig muligt at bryde ind. En klam angstagtig fornemmelse ramte Clement. På den anden side arbejdede Aziz for TopCodan og han kunne have fået adgang til adressen på den måde. Clement blev rolig igen

“Julemand gå over til minimal lydrespons.” Når Clement havde besøgt kunne computerens insisterende meddelelser være irriterende. Computeren svarede med en stille og behagelig klingende dur-akkord som respons.

“Julemand: Musik find jazz kanal styrke 10.”

Der lød en gammeldags dørklokkeagtig lyd. Clement så over på skærmen og et stort billede af Aziz poppede op.

“Hejj så fandt jeg dig!” Aziz lød munter.

“Nu skal jeg være der. Der er kun trapper og jeg bor på tredje sal. Okay“.

“Okay” svarede Aziz “Julemand luk Aziz Bahari ind” Døren på skærmen gik op og Aziz smuttede ind.

Clement åbnede hoveddøren og ventede på Aziz. Mens han stod og ventede gik det op for ham, at forsikringsprojektet havde taget hele hans tid i de sidste to tre uger. Han havde kun købt ind via nettet. Han fortrød lidt at have inviteret Aziz indenfor, for det ville have været rart at komme udenfor.

Aziz kom op ad trappen. De hilste på hinanden med en høflig men akavet omfavnelse. Mens Clements fornemmelse for privat bolig og arbejde efterhånden var blevet udvisket af, at han arbejdede hjemmefra, så det ud som om det generede Aziz. Han viste derfor Aziz vejen ud til altanen og hentede kaffen, som computeren havde meldt færdigt med et bip.

Da Clement kom ud med kaffen lænede Aziz sig over gelænderet og så mere ugenert ud. Clement placerede kopperne på bordet.

“Tak skal du ha’!” sagde Clement mens han klappede stolene op. “Dine arbejdsgivere må være glade for dig, siden de vil betale din rejse. Er det ikke dyrt at flyve nu om dage?”

“Jeg sejlede med et altNRG fragtskib. Det tog 15 dage, og jeg kunne arbejde mens jeg sejlede. TopCodan har kontor på de fleste skibe de forsikrer.” Aziz stod på altanen og tog en dyb indånding.

Han vendte sig om. “Du har en smuk udsigt“.

“Tak! Og hvordan er din udsigt fra din lejlighed?”

“Mere ... Teheran. Men jeg deler den med min bror og hans kone og tre børn og min gamle mor, indtil jeg har råd til at købe et stort hus hvor vi alle sammen kan bo. Jeg er mest på arbejdet!” Aziz nippede til kaffen og skar ansigt.

“Jeg troede det var i gamle dage, at familier bor sammen!” Clement nippede selv til kaffen, men bemærkede intet usædvanligt.

“Ikke i Iran! Vi holder stadig på traditionerne, og så behøver jeg ikke betale for hushjælp!”

“Andet end kost og logi for din mor og bror selvfølgelig.”

“Du tager helt fejl! Det er min mors lejlighed og det er min bror og jeg der bor gratis hos hende.” Aziz tog endnu et nip og stillede koppen på bordet. “Og så er hun bedre til at lave kaffe end du! Hvad har du gjort?”

“Det var ikke mig der lavede kaffen – det var min robotven” Clement smilede til Aziz som kiggede spørgende på ham “vil du hellere have te?”

“Ja tak, jeg vil da gerne have noget te!”

Clement sagde halvhøjt: “Julemand: en kop jasmin te nu” ind i stuen som prompte kvitterede med et bip. “Det er min computer jeg har opkaldt den efter en af mine venner.”

“Er du gode venner med julemanden?” grinede Aziz. Computeren bippede.

“Nej det er Claus. Jeg har fortalt dig om ham!” Computeren gav et ‘te klar’ signal fra sig og Clement gik ind for at hente teen.

De fortsatte med at snakke, som om de havde kendt hinanden i årevis. Det egentlige projektet havde kun vareet et halvt år, men de havde til tider daglig kontakt med hinanden og havde ud over businessmøder også haft små private chatmøder, som var vældig hyggelige.

“Du sagde du ville give aftensmad! Jeg forslår vi går ud, for jeg stoler ikke på, at din julemand er bedre til at lave mad end kaffe eller te!” Der kom et bip-bip-bip fra computeren fordi den ikke forstod spørgsmålet.

Clement skyndte sig at sige “Julemand audio input passiv” for at den ikke skulle gå ned. “Ja det er okay”

“Godt, jeg bliver nødt til at gå! Mit møde starter om en time. Hvad siger du til at vi mødes ved Sankt Hans Torv klokken 8 i aften. Der ligger en iransk restaurant i nærheden!”

“Så går vi da bare ud og spiser iransk! Go ide!”

Aziz og Clement sagde farvel til hinanden ved døren til lejligheden. Clement satte sig igen ud i solen på altanen. Han kiggede ned på gaden og betragtede interesseret det mylder af mennesker cykler og biler under ham. Clement fik øje Aziz da han kom om hjørnet. Man kunne kun se et kort stykke af gaden fra hans lejlighed, da han boede i den bageste del af en, oprindelig dobbelt så stor lejlighed. Denne gang kiggede Aziz op og de hilste igen kort på hinanden. Så kom han i tanke om hvad han havde begyndt på inden mødet.

“Julemand send resultater Lisa på stor skærm.” Intet skete. Han kom i tanker om at han havde sat audio input til passiv. Han hentede datapanelet og satte sig ud på altanen. Nogle få klik og på skærmen og søgeresultatet var igen fremme. Det var et avisudklip om en udstilling i København 10 år tidligere. Han regnede med at sporet var koldt. Men nu havde han et varmere spor i form af Erik Weide. Han slettede resultatet. Al den teknologi han havde til rådighed, alle de gadgets og så den superhurtige forbindelse til nettet, alt var nyttesløst, når han var ude af stand til at sortere i det væld af data, der var til rådighed. Det var som den berømte nål i høstakken bortset fra, at der er også var forkerte nåle og man næsten ikke kunne kende forskellen mellem de rigtige og de forkerte. En rigtig robotven ville kunne kende forskel.

Clement fik lyst til at gå ud. Han ringede til Helle og aftalte hvor de skulle spise frokost sammen.

Han tænkte igen på drømmen. Hvad betød den. Han kunne igen mærke den vægtløshed han havde da han bevægede sig ned ad gangen. En mareridtsfornemmelse bredte sig i brystet: det var som om han slet ikke havde sovet men bare havde lukket øjnene et sted og åbnet dem igen et andet sted. Han besluttede sig for hurtigt at glemme drømmen.

Frokost

Han havde fået fat i en nogenlunde fungerende bycykel han kunne bytte med Helle når de mødtes, så kunne han få sin egen cykel igen. Han havde ellers en splinterny hybridcykel stående i parkeringskælderen med ætanolbrændselsceller der, ud over et kombineret navigations og kommunikationssystem, også drev en rimelig kraftig hjælpemotor. Det var en BioXycl topmodel, som var berømt for sit design. Selve rammen var lavet af hør og naturepoxy. Finishen var meget glat og behandlet med nanopartikler så den ikke kunne blive beskidt. Den var dyr og lige så opsigtsvækkende som en gammeldags sportsvogn. Køretøjet var bare ikke særlig anvendeligt i bytrafikken. Derfor brugte han den kun på længere ture. Det var mindst et halv år siden.

Mens han cyklede til Christianshavn, havde han en underlig fornemmelse af at blive iagttaget. Han stoppede for at se sig tilbage, men der var ikke nogen han kendte. En mand på cykel overhalede ham og det så ud som om han bevidst undgik hans blik. Clement syntes han havde set ham da han var gået ud af gadedøren. Eller var det ham der kiggede efter Helle? Han følte et pres tværs over brystet. Han blev stående og kiggede efter manden som ved det næste lyskryds parkerede cyklen og gik ind i kiosken på hjørnet. Clement rystede på hovedet og gav drømmen skylden. Det var nok de mange uger med uregelmæssig søvn og de mentale kraftanstrengelser som han lige havde overstået, der gjorde ham

kulret.

Gensynet med Helle ved brasseriet blev hjerteligt. De fik et bord med udsigt over kanalerne. De bestilte en sandwich hver og startede med det samme at fortælle om deres respektive møder. Clement havde lige fra deres første møde været glad for Helle. Helle var fantastisk god til at få ham til at føle sig godt til pas. Hun havde et selvstændigt liv, så hun var ikke afhængig af ham.

“Hvad tænker du på?” Helle så på Clement med hovedet lidt på skrå.

“Øh hvad?” Clement følte sig taget på fersk gerning, han tænkte både på drømmen og på Lisa.

“Du har siddet og stirret ud i luften uden at sige noget, er der noget der bekymrer dig?” Helle fik Clement tilbage til virkeligheden.

“Det er to uger siden jeg sidst har været ude af min lejlighed og nu kan jeg holde fri, det skal jeg lige vænne mig til“, sagde Clement og Helle nikkede. “I morgen har jeg bare et møde med TopCodan og så kan jeg lægge mine andre projekter til side i et par uger. Hvad siger du til en ferie i Oslo eller Dublin.”

“Hvorfor lige Oslo eller Dublin?”

“Jeg har aldrig været der før og sydpå er det for varmt lige nu!” Clement var sikker på at han var klar til at rejse sammen med hende, de havde kendt hinanden i tre måneder nu, og det var det længst varende forhold han havde haft siden Hanne.

Men Helle kunne ikke tage fri hun var nødt til at arbejde på det markedsføringsprojekt hun havde for en medicinalvareproducent. Hun mente også at hvis han arbejdede videre kunne de måske rejse når de begge havde afsluttet deres respektive projekter. Mens hun talte undgik hun hans blik ved at se på sine egne hænder der med mekaniske bevægelser foldede en papirserviet til en lille pakke.

“Jeg har for øvrigt ændret kaldenavnet til min computer.” sagde Clement “Kan du gætte hvad det er?”

Hun kiggede op og smilede fjernt. “Hvad ved jeg? Det kunne ligne dig at noget ved navnet går igen. Og den er opkaldt efter din ven. Først hed den Claus

så Claudia. Så må det være Santa” Helle kiggede igen på pakken hun havde foldet som hun holdt med fingerspidserne.

“Tæt på”

“Nisse?”

“Lidt koldere – et andet navn for dit første bud”

“Julemand?”

“Bingo!” Clement lænede sig over bordet og gav hende et kys på kinden som hun havde vendt til, selvom han havde sigtet efter munden. “Jeg håber ikke du bliver jaloux på julemanden”

“Jeg var altså ikke jaloux på Claudia. Jeg har bare en veninde der hedder Claudia og hun ser smadder godt ud. Det var hende jeg var ude med i går!” Hun åbnede servietpakken igen og glattede den systematisk med flad hånd. Clement kunne ikke lade være med at stirre på hendes hænder. Clement havde lagt mærke til at Helle plejede at udføre det samme ritual ved slutningen af hver måltid de havde spist sammen, men det var første gang hun virkede fjern og som en fremmed mens hun gjorde det. Pludselig holdt hun op med at glatte servietten, og bankede i stedet adgangskortet, hun havde fisket frem fra sin taske, rytmisk i bordet mens hun drejede det en kvart omgang mellem hvert bank. Bank. Drej. Bank – bank. Drej. Det gik op for ham, at han stirrede på hende. Han skyndte sig at kiggede væk og undersøgte i stedet sine egne fingernegle.

“Jamen hende må du da gerne invitere hende med hjem til mig. Lok hende med at julemanden bor hos mig!” Clement prøvede at grine fjoget for at lette stemningen. En kold luft hang mellem dem.

“Hun er holdt op med at tro på julemanden.” Helles ur bippede og hun så på uret. “Jeg bliver nødt til at smutte nu. Vi ses i nat! Har jeg stadig adgang, fordi så lukker jeg mig selv ind hvis du ikke har noget imod det.”

“Du skulle stadig have adgang jeg har jo bare ændret navnet, og du har adgangskortet til gadedøren.” Clement undrede sig over spørgsmålet. Han var overbevist om, at Helle godt vidste, at adgangen til lejligheden var uafhængig af computerens kaldenavn. De gav hinanden et kort farvelkys, og Helle satte sig op på bycyklen og kørte i retning city. Clement sad alene tilbage og trommede med

fingrene i bordet. Han var meget anspændt.. Måske skulle han ikke have nævnt noget om at rejse. Tjeneren kom ud og begyndte at rydde af bordet.

Gadget

Den friske luft gjorde godt efter ugers intenst arbejde i lejligheden, men den ubekvemme følelse af at blive iagttaget kom tilbage. Han så sig omkring, – der var intet mistænkeligt.

Han trængte nok bare til at købe noget. Måske en gadget, og det skulle være en rigtig gadget. Ikke software til hans eksisterende maskinpark. Han tænkte over hvad han godt kunne tænke sig men var blank. Der var kun en ting at gøre han måtte tage til Nørreport og kigge.

Sidste gang han havde fået et gadgetanfald, havde han købt en underholdnings robot som opførte sig som et husdyr. Det var kun et kort stykke tid, at han havde fornøjelsen af den. Så blev den bare irriterende. Ind imellem døde den af ‘sult’. Det var fordi den fungerede som en virkelig hund og skulle fodres med virtuel mad og passes og plejes, men Clement var ikke til husdyr, og heller ikke planter for den sags skyld. Så det måtte være noget andet denne gang.

Clement ville cykle mod Nørreport via fodgængerbroen ved Operaen. Han kunne godt lide kvarteret ved arkitektskolen. Studiet startede først om en måned eller to, men der var allerede mange i gang med forskellige opgaver.

Man kunne se de studerede igennem vinduerne i ateliererne i fuld gang med at bygge og tegne. På græsplænerne mellem husene sad enkelte fordybet i diskussioner med deres skitser liggende omkring sig.

Han trak cyklen videre til operaen og over broen. Over vandet var det en smule køligere end inde på land. Broen var en lang bue hen over havnen over til skuespilhuset.

Forbi skuespilhuset, til venstre ad Toldbodgade og til højre lå Nyhavn. Mængden af mennesker var overvældende. Valget var mellem at gå på skyggesiden forbi Charlottenborg eller på restaurantsiden. Han valgte skyggesiden.

Ved Kongens Nytorv kunne han se op på vinduerne, hvor Helles arbejdsgiver efter sigende havde deres city kontor. Det var i Magasin bygningens øverste etager. Clement satte sig op på cyklen og kørte ad Gothersgade langs med Kongens Have. Hele sommeren igennem var der jazz-koncerter i Kongens Have. Han satte farten lidt ned for at nyde musikken så længe som muligt.

Han parkerede sin cykel i Nørreport station. Man skulle sætte cyklen på en krog inde i en elevator, så blev den automatisk placeret et sted inde i cykelparkeringen. Man fik så udleveret en kvittering. Når man hentede cyklen igen betalte man for den brugte tid. Clement havde en abonnementsordning. Det betød at han kunne aflevere og hente cyklen med fingeraftryksskanning, ingen kvittering og ingen betalingskort. Man kunne selvfølgelig også benytte sig af den gratis parkering der var mulig, men cykler der ikke stod i de beregnede stativer blev fjernet med kvarters mellemrum og placeret i en anden cykelkælder, og det var dyrt og besværligt at få cyklen igen. Og dem der stod i stativerne blev ofte også fjernet.

Clement gik rundt på Nørrevoldgade og Frederiksborggade og kiggede efter gadgets. Det meste var noget Clement allerede havde prøvet og også brugte. En GPS til cyklen med trådløs overførelse af GPS-data til ens mobil eller datapanel så man kunne finde cyklen indenfor 1 m radius havde han allerede. Også en te- og kaffemaskiner der kunne sluttes til computerne. Og kombiovn. Køleskab med indkøbsfunktion.

Han kiggede nærmere på en 3D printer der kunne simulere oliemalerier. Inde i forretningen var en sælger i gang med at demonstrere maskinen. Sælgeren

spurgte en ung smuk kvinde som stod blandt tilskuerne om hun ville være med til demonstrationen, som om det ikke var aftalt, at lige netop hun skulle fotograferes. Han tog et billede af hende med et digitalt kamera på en hvid baggrund. Via en stemmestyrer computer, som han kaldte for 'Vincent', fik han billedet frem på en storskærm så alle kunne se hvad han lavede. I tegneprogrammet der hørte til printeren valgte han impressionisme og placerede det fritlagte fotografi af kvinden i et computergenereret naturlandskab. Efter få sekunder lagde computeren en impressionismeagtig effekt på billedet. Med kommandoen 'print' begyndte printeren i første gennemgang at lægge et tyndt 3D lag, som sælgeren kaldte det, på papiret. Derefter lagde den farverne på. Manden lagde papiret fladt på et bord og satte kameraet til at vise processen på storskærm. Mens man kiggede på papiret kunne man se hvordan penselstrøg langsomt hævede sig fra papiret, og overfladen fik oliemaleri ujævnhed.

Da 3Dprocessen var afsluttet løftede sælgeren billedet, der var blevet helt stift. Men hvad skulle Clement med sådan noget skrammel.

Derefter gik han videre ad Frederiksborggade. Han kom forbi flere andre hobbyforretninger. En forretning havde specialiseret sig i gamle træhåndværk. Han kiggede interesseret igennem vinduet hvor håndværktøjer lå på en moderne høvlebænk, sammen med en kommode der var ved at blive limet sammen. På et lille skilt var et billede af en e-bog med titlen 'alt om snedkerfaget'. Der fulgte også et program med som lovede at lave målfaste byggeplaner af forskellige slags møbler. Man skulle bare angive mål og stil.

En sytilbehørsforretning havde et tilsvarende program for mønstre til tøj. En elektronikforretning tilbød forskellige byggesæt med retroelektronik som kunne udføre forskellige funktioner indenfor automation, men Clement havde ikke så meget lyst til selv at lodde og bore og save.

Da han kom forbi en kunstmaleritilbehørsforretning stod han et kort øjeblik og overvejede at lave rigtige malerier. Han gik ind og kiggede på udvalget af blyanter, farver, papirer, lærreder, pensler og spartler. Der lå også mange e-bøger om maleri. En lovede endda et 14 ugers kursus på 14 dage i oliemaleri. Han lagde dog specielt mærke til en e-bog om akvarel, som hørte til en grundpakke med

blyanter, papirer, pensler, en flot lille keramikkrug til vand, en træplade, noget tape og en fiks lille metalæske med tolv forskellige akvarel farver. Selve indpakningen var en attachemappe som var meget flot og så holdbar ud. Han havde kun malet med akvarel på et tidspunkt, hvor han kaldte det vandfarver, men han syntes det kunne være en udmærket måde at lære det rigtigt på. Mappen fyldte ikke så meget, så han kunne godt tage den med.

Da han kom ud af forretningen, kunne han ikke lade være med at tænke på sine nye farver. Han var stolt over at have købt noget, der ikke var en gadget på den elektroniske måde og oven i købet kostede en brøkdel af printerens.

Glad over sin erhvervelse satte han sig ned på en bänk ved søerne og åbnede pakken for at fiske e-bogslicensen frem. Han tog sin mobil og indtastede licensnummeret. Det viste sig at være en simpel multimedie publikation, men ikke dårlig. Han bladrede rundt i enkelte emner og glædede sig til at komme hjem for at male. Nu havde han tid nok til at male. Med bonusen og de penge han havde lagt til side, kunne han holde fri i flere år hvis han ville.

Måltid

Mobilen mindede Clement om at der var 30 minutter til mødet med Aziz. Efter nogle timer ved søerne var det tid til at komme hen til Sankt Hans Torv. Han havde nået at gennemse det meste af bogen, og havde på fornemmelsen at han nu kunne male med akvarel. Solen havde bagt på hans hoved og han havde på fornemmelsen at huden var blevet stram.

Det var en varm aften. De fleste forretninger var ved at lukke for natten. Clement tog sig tid til at kigge på vinduer, som han ellers plejede at gå forbi. Mange tøjforretninger havde kombineret mode og musik, og når man købte et par bukser eller en skjorte fulgte der ofte en single med som man kunne lægge på sin musik-afspiller eller sin mobil. Det resulterede i, at man næsten ikke kunne se forskel på musik og tøjforretninger. Clement syntes det var rodet, men det var helt klart en forbedring fra dengang de havde prøvet at indføre tøj, der kunne spille selv. Det var mest skjorter, der i kraveflipperne havde en indbygget afspiller, der kunne spille et par sange. Men kvaliteten af lyden var miserabel og skjorterne uforholdsmæssig dyre. Det var nu forbeholdt promotionskjorter, der blev kastet ud til højre og venstre når et band havde udgivet en ny plade.

Men også andre ting blev solgt med musik. Nogle billed- og plakatkallerier solgte billeder sammen med musik, som kunstneren havde udvalgt eller måske endda selv komponeret. MacDonalds Happymeal var altid med børnesange, og

MusicMeal for de unge var med korte promotion versioner af singles, for at markedsføre en ny musikudgivelse. Det romantiske “Gesamtkunstværk” skulle åbenbart vente på en uromantisk tid før det kunne realiseres. Claus og Morten var i musikbranchen og var med til at udbrede musik på den måde. Han vidste ikke om han skulle være sur på dem eller glad på deres vegne.

Da Clement kom til Sankt Hans Torv sad Aziz allerede ved et bord udenfor restauranten og drak varm te af et glas. De hilste på hinanden med en kort omfavelse. Aziz virkede meget mere afslappet. Clement havde lidt på fornemmelsen at det var den private atmosfære fra et privat hjem, der havde fået Aziz til at lukke af.

“Hvad skal vi så spise?” Clement var ved at være sulten.

“Må jeg få lov til at bestemme, eller er du kræsen?” Aziz så lidt stolt ud over at kunne få lov til præsentere iransk mad. Clement var altid parat til at prøve noget nyt.

“Alt hvad du vil undtaget fåreøjne og tyrenosser. Så er det ikke mig der betaler!” Clement grinede mens han sagde det.

“Det er ellers dagens menu” sagde Aziz og fortrak en mine lige akkurat nok til, at man kunne se, at han mente det for sjovt. “og kødsaftgele til dessert!”

“Det er det vi andre kalder sky. Det er da godt” sagde Clement.

“Jeg har det nok med sky som du har det med fåreøjne. Bare roligt, jeg finder på noget godt til dig!” Aziz viste med en lille håndbevægelse Clement vejen indenfor.

Udefra var restauranten uanselig. Restaurantens navn stod med snørklede bogstaver både på dansk og farsi: Ash... et eller andet. Man kunne ikke se ind i lokalet igennem vinduerne, fordi det var til plastret med klæbebogstaver som anpriste køkkenet på halvgodt dansk. Clement formodede at de snørklede skrifttegn gjorde det samme på farsi. Enkelte bogstaver var ved at falde af. Clement kom til at tænke på meget billig mad. Men han kunne ikke forestille sig at Aziz kunne finde på at føre ham til et billigt sted.

Selvom det var Clements omgang og Aziz havde fået lov til at bestemme, var det ikke nødvendigt, at være sparsommelig. Clement tænkte over hvordan han skulle formulere en undvigemanøvre, for ikke at skulle gå indenfor.

“Bare rolig lad dig ikke forvirre af det usle ydre” sagde Aziz som om han kunne læse Clements tanker.

Da de trådte ind i restauranten følte Clement, at det var som at træde ind i en anden virkelighed. Væggene var behængt med tæpper som havde flotte illustrationer og overdådige mønstre. Tæpperne der lå på gulvet var grovere men lige så fint dekoreret. Der var ikke to stole der var ens. De fleste var med snørklede udskæringer og bemalet med guldfarve.

Bordene var med indlagt træ, passende til mønstrene på tæpperne. Ind i mellem var der dog stole og borde der skilte sig ud ved at se mere occidentalske end orientalske ud. Bordene stod meget tæt, så Clement regnede med at der kunne være over hundrede siddende gæster på en gang.

Over det hele, på små borde og chatoller, stod forskellige utrolig ornamenterede pyntegenstande med tvivlsom funktion. Ved nærmere eftersyn viste den ene sig at være et ur og en anden en radio. Clement kunne høre en meget stille musik som lød som en iransk schlager. Det var lidt fremmed for hans ører, men ikke noget Clement ikke kunne holde ud at høre. Der var ikke mange mennesker i restauranten, og dem der var så ud til at have rødder i Iran eller i hvert tilfælde i mellemøsten.

Restauranten var meget større end Clement havde forventet med den facade. Han havde stadig ikke slået tanken om meget billig mad ud af hovedet.

Tjeneren førte dem til et bord i midten af rummet. Bordet stødte op til et andet bord hvor der allerede sad to mænd med fuldskæg. Clement tænkte på containerskibet, der var blevet angrebet om natten. Men slog tanken meget hurtig ud af hovedet. Det var jo også kun ganske få terrorister tilbage. Clement troede på at vesten havde fundet ud af at acceptere den muslimske verden, hvilket igen havde resulteret i at den muslimske verden ikke frembragte flere terrorister. Han regnede med, at det også var den omstændighed der havde gjort det muligt for Aziz' mor at rejse tilbage til Iran. Men det var et emne, de aldrig havde talt om.

Tjeneren trak bordet en lille smule væk fra det andet. Nok til at det gav en afstand, men ikke nok til at Aziz og Clement havde bordet for sig selv.

De to mænd stirrede på Clement. De så ikke vrede ud, men snarere overraskede. Aziz gik heller ikke fri for stirrende blikke. Aziz sagde et par ord på iransk til dem, og med det samme blev deres blikke meget venligere og grinede ligefrem.

“Velkommen til!” sagde manden der sad ved siden af Clement. Han fremmumlede et lille tak og var forvirret.

“Du kan glæde dig til maden her det er den bedste iranske mad du kan få udenfor Iran!” sagde manden overfor, så begyndte de at grine højt. Clement regnede med at Aziz havde fortalt dem et eller andet om Clements forventninger til tyrenosser og fåreøjne. Clement smilede forlegent.

Tjeneren kom hen med to menukort og gav et til Aziz på farsi og et til Clement på engelsk og dansk. Han henvendte sig til Aziz på persisk og de havde en kort konversation. Clement lyttede godt efter og prøvede at opsnappe et ord eller to og finde det i det menukort han sad med. Menukortets omslag var lavet af stift lædder og slidt i kanterne. Indholdet var nogle plastiklommer hvori der sad fotokopierede sider med de forskellige menuer. Clement så over på Aziz menukort for at finde ud af hvor de befandt sig men det hjalp ikke spor. Han kiggede nærmere på menuen. Priserne var særdeles beherskede.

Da Aziz og tjeneren var færdig med at tale sammen så Aziz ret alvorligt på Clement. “Jeg håber ikke du forventer at få øl eller vin til maden!”

“Nej den er fin med mig!” Clement var lidt lettet over ikke at blive fristet til at blive beruset midt på ugen, og i øvrigt havde de også et vigtigt møde næste dag.

“... hvad er egentlig din historie jeg har kun hørt dig fortælle brudstykker!” Clement tænkte det var en god måde at starte en aften på.

Tjeneren kom ind med en kande te og en kop til hver. Aziz tog et lille nip af tekoppen og begyndte at fortælle. Hans mor var af Iransk afstamning, men var født i Danmark. Hans far var iransk atomfysiker og kom til Danmark for at studere i slutningen af halvfjserne. Hans mor læste økonomi på Roskilde

Universitet, og de mødte hinanden i en iransk studenter forening. De blev viet i Danmark meget imod farens families vilje, men de boede i Danmark. De fik tre børn Aziz, en lillebror og en storesøster inden faren rejste tilbage til Iran for at forberede, at de alle sammen skulle rejse til Iran. Der skulle gå tolv år inden faren havde det hele klar. Moren havde i mellemtiden færdiggjort sine studier og var blevet cand. merc.. Men kunne ikke få arbejde. Aziz var på det tidspunkt 18 år og var begyndt at studere datalogi på DTU og fik lov til at bestemme om han ville med til Iran og valgte at blive færdig med sine studier i Danmark.

Forretten var en suppe, som, til Clements store overraskelse, ikke var stærk. Han havde regnet med svedeture og mængder af vand. Det var til en meget velsmagende suppe, smagt til med krydderier han ikke kunne sætte navn på, men han genkendte duften fra en forretning med specialiteter for indvandrere.

“Hvorfor tog du så tilbage til Iran?” Clement havde hæftet sig ved, at Aziz rent faktisk havde en meget høj uddannelse.

“Efter to år som pizzabager, grønthandler og tjener, hvor jeg samtidig havde skrevet mere end 500 ansøgninger og været til utallige jobsamtaler, mistede jeg troen på, at jeg kunne få et arbejde indenfor mit felt her i Danmark. Og da min far døde havde min mor brug for en ‘mand’ i huset. Jeg kunne bruge min uddannelse i Teheran og jeg tjener relativt mere end jeg nogensinde kunne her i Danmark”

Aziz’ far havde en forskerstilling på universitetet i Iran indenfor atomenergi. Det var en stilling forbundet med en høj status men en lille indkomst. De havde til gengæld fået en stor moderne lejlighed i Teheran. Da faren døde kunne moren blive boende så længe hun ville, idet hun selv havde en stilling som underviser på universitetet. Faren var død af lymfekræft, hvilket nok skyldtes de ringe sikkerhedskrav i omgangen med radioaktivt materiale. Clement blev pludselig glad for at bo i Danmark, hvor man tog hånd om den slags ting.

Hovedretten var mere som Clement havde forestillet sig, men stadig langt fra så stærk som han havde forventet. Kødet smagte lidt af lam og meget af spidskommen.

Julemanden

Under hovedretten kom de til at tale om Clements julemand.

“Hvordan går det med din stemmestyrede computer? Kan den udføre alle kommandoer ved stemmestyling?” Spurgte Aziz.

“Det går ikke for godt! Når jeg er alene kan hun finde ud af de fleste kommandoer, men lige så snart der er flere i nærheden går hun let agurk! Og så er hun rigtig dårlig at diskutere med!”

“Hun , du siger hele tiden hun. Er din julemand en kvinde eller har du bare et alternativt forhold til din computer?” Aziz lo drillende.

“Nej! Indtil i morges hed den Claudia” Clement forklarede, at Claus blev til Claudia fordi stemmestylingen blev forvirret og Claudia blev til julemand fordi Helle tilsyneladende var jaloux.

“Nu har computerne fået en regnekraft, der overstiger den beregnede kapacitet af en hundehjerne, og alligevel kan vi ikke få den til at hente den pind vi kaster. Man burde kunne gøre det bedre, Jeg tror, at programmører der arbejder indenfor kunstig intelligens, koncentrerer sig for meget om at programmere en personlighed, i stedet for at lade den udvikle sig!” sagde Clement. Drømmen var igen poppet op.

“Mener du neurale netværk?” sagde Aziz, Clement nikkede.

Aziz fortsatte: “Men det har jo vist sig, at alle neurale netværk kun kan anvendes i meget begrænset omfang. Resultaterne for deres beregninger er i nogle tilfælde direkte forkerte. Jeg tror slet ikke, vi skal prøve at lave kunstig intelligens, men i stedet prøve at få computerne til at simulere konsekvenser af visse beslutninger, så kan man bruge resultaterne til at ændre sine beslutninger. Og det er i de kritiske situationer, at resultaterne gerne skulle bruges til at hjælpe med at træffe de rigtige beslutninger. Til gengæld er vi overladt til at mennesker træffer beslutningerne uden at kende konsekvenserne ,og nogle gange er det de forkerte mennesker eller de forkerte beslutninger.” Aziz tog en dyb indånding. Clement iagttog hvordan Aziz øjne for fra side til side, som om en flue fløj foran ham og han ventede på det rette tidspunkt til at slå til.

Så fortsatte Aziz: “Jo simple opgaver er computeren skal løse, jo lettere er programmeringen, men hvis vi bevæger os ind på komplicerede opgaver ligesom den opgave vi lige har overstået, eller for at tage et helt andet eksempel: at se ind i fremtiden, bliver programmeringen næsten umuligt. Det er fordi vi ikke kan lave regler og pointsystemer, der tager højde for alt hvad et menneske kan finde på at gøre.”

Aziz fortsatte med at forklare mere om programmering og simuleringsmodeller. Så vidt Clement kunne huske var det halvtreds år siden man havde opgivet at lave præcise fremskrivninger på grundlag af data fordi der var for mange uforudsete hændelser. Der var ikke plads til wildcards. Aziz derimod så ud til at ignorere det faktum. Clement troede ikke selv på præcise fremskrivninger, men deres fælles projekt viste at de havde udviklet en metode til at simulere wildcards, med en præcision der var acceptabel for forsikringsprojektet. Clement fortrød lidt at være kommet ind på det emne. Hvis de skulle diskutere teknik ville han hellere snakke om kunstig intelligens.

Clement havde lagt mærke til en kvinde med tørklæde, som sad alene nogle borde længere nede bag Aziz og kiggede på ham. Hver gang han så på hende, vendte hun hovedet væk og dækkede sit ansigt, så han fik ikke rigtig set hende.

På et enkelt tidspunkt fik han hende til af grine, ved at lave et ansigt mens Aziz ikke så det. Det fik hende til at gå, og han nåede ikke at se hende rigtigt. Clement smilte indvendigt og var ikke særlig opmærksom på Aziz' talestrøm.

Desserten kom ind: Noget der lignede små kager, havde konsistens af vådt franskbrød og som skulle dyppes i en hvinende sød sovs. Men det smagte guddommeligt. Det var en kærdommen lejlighed til at tale lidt om den gode mad de havde spist den aften

Afslutningsvis fik de en lille kop kaffe. Clement kunne genkende duften, men smagen var af en helt anden verden.

Clement måtte indrømme at den kaffe var den bedste han nogensinde havde fået og så fortsatte diskussionen, fordi julemanden ikke kunne lave kaffe. Clement forsøgte at komme ind på kunstig intelligens, men Aziz fortsatte med at tale om modeller og simuleringer.

“Men jeg har på fornemmelsen, at løsningen må ligge i kunstig intelligens bestående af neurale netværk kombineret med store databaser.” Clement forsøgte en sidste gang at komme ind på sin egen kæphest.

“Programmering har ikke noget med følelser og fornemmelser at gøre!” Aziz var i sit es.

“Sjovt du siger det! Min gamle matematiklærer sagde nøjagtig det samme om matematik” Clement smilede fraværende. Han var begyndt at spekulere over, om det ikke var lige præcis det, deres fælles projekt gik ud på.

Telefonen ringede. Han havde på fornemmelsen at den havde ringet mange gange og at han havde været væk i sine tanker i lang tid. Men det var nok kun et øjeblik, fordi Aziz ikke så urolig ud.

“Må jeg tage den?” Aziz nikkede.

Det var Helle. Han kunne se, at hun ringede via dørtelefonen fordi billedet han så, var taget med portkameraet.

“Kan du lukke mig ind? Jeg må have glemt mit adgangskort oppe i lejligheden” Clement mente han havde set hende lege med kortet på brassieret.

“Okay” Clement tastede koden ind på telefonen og Helle kunne komme ind. “Helle du lægger dig bare til at sove; jeg kommer nok sent hjem okay?” Helle nikkede op i kameraet og gled ind ad den åbne dør. Inde i huset kunne hun komme ind via sin egen mobil.

Clement så på uret. Klokken var over et. Han havde været så fordybet i maden og diskussionen, at han ikke havde lagt mærke til at restauranten nu var stuvende fuldt. Han undrede sig over, at der stadig var så mange mennesker. “Hvornår lukker de egentlig?”

“Når den sidste gæst er gået” Aziz så pludselig meget træt ud. Clement huskede at Aziz var ankommet til København sent om natten før mødet, og at de havde et nyt møde allerede klokken 9 næste dag.

“Vi bliver nødt til at fortsætte vores diskussion en anden gang, vi har et møde om mindre end otte timer. Hvor lang tid bliver du i København?” Clement gav samtidig tjeneren tegnet for regning.

“Efter mødet i morgen har jeg besluttet at tage to ugers ferie i Danmark. Men jeg ved ikke hvad firmaet vil have” sagde Aziz.

Clement betale med mobilens kreditoplysninger. Samtidig kaldte han to taxa til restauranten.

“Vi tales ved i morgen og efter mødet kan vi jo mødes igen og fortsætte diskussionen.”

Da de kom ud på gaden, var det stadig meget varmt. De to cykeltaxaer kom kort efter. De sagde kort farvel til hinanden og kørte af sted.

Taxaturen var overraskende kort. Clement havde givet destinationen så taxaselskabet havde sent cykeltaxa. Turen var rolig. I hovedet havde han gennemgået diskussionen. Han havde en klar ide om, at der var en løsning på kunstig intelligens.

Foran huset stod han et lille øjeblik og prøvede at fange en tanke, der muligvis var løsningen, men tanken var flyvsk og han lukkede sig ind i stedet for.

På vej op ad trapperne kom han til at tænke på Moody og de 95% genbrug af tanker.

Om ganske kort tid skulle han have et vigtigt møde, og han skulle bare sove.

Helle lå nøgen på sengen. Det var usædvanligt varmt Clement så sig omkring og så, at hun havde åbnet vinduet. Hun havde sikkert håbet at det ville blive koldere, men det havde tilsyneladende den modsatte effekt.

På bordet, ved siden af hvor datapanelet lå, havde Helle skrevet: 'jeg skal op klokken 7' med noget der lignede sukker. Clement blev først lidt sur, men så kunne han se det sjove i det. Det eneste han havde at skrive med var jo datapanelet og takket være Claus' software var han umiddelbar den eneste der kunne bruge den. Han satte vækkeuret på datapanelet til syv og lagde det på bordet igen – det knasede.

Han lukkede vinduet og kom nu i tanker om, at han havde slukket for audio input, og at det kun var ham der kunne slå det til igen. Derfor havde Helle uden held forsøgt at få tændt for airconen, men julemanden ville ikke høre. Han tog datapanelet, slog audio input til igen og indstillede temperaturen til 19°. Airconditionen begyndte at summe og en kølig brise føg gennem rummet. Han vidste at han kunne oplade sine varmebatterier med overskudsvarmen fra airconen, men han havde ingen anelse om hvordan der virkede. Der ærgrede ham en smule.

Da den kølige luft ramte Helle kunne han se hvordan hun krummede sig en smule sammen. Han tog tøjet af og lagde sig ved siden af hende. Først tænkt han på sex, men blev meget træt ved tanken om et møde om meget kort tid.

Mødet var om projektet han og Aziz havde løst for forsikringsselskabet.

Han tænkte så på sin robotven han ikke havde endnu.

Og inden han faldt i søvn nåede han at tænke at det nok skulle blive en arbejdsrig drøm.

Afsked

“nå ... jeg må skynde mig”

Helle gav ham et kys på panden. Clement åbnede øjnene.

“øhh ... jada”

Helle forsvandt i en tåge. Clement havde håbet på en længere afsked. Han vidste, at hun var gået og ikke kom tilbage igen. Han var sikke på at hun ikke kom tilbage igen, men han anede ikke hvorfor han vidste det. Han kunne ikke mærke om han var ked af det.

Han stirrede op i loftet og kunne se en lysforestilling med refleksioner fra gaden. Han tænkte ikke på noget. Han så kun former af lys og skygge bevæge sig hen over loftet. Han prøvede at finde ud af hvad det var der bevægede sig nede på gaden der kunne frembringe dette lysspil.

Han prøvede også at regne ud hvorfor han kunne se lysspillet. Han regnede med at det var på grund af en lille åbning mellem gardinerne og persiennen ud mod gaden. Dette måtte have nogenlunde samme effekt som et hulkamera for

over 1000 år siden.

Nu vidste han hvordan han skulle tolke billederne på loftet. Han stirrede uden at tænke på noget. Samtidig med, at han kunne høre lyden af en el-lastbil kunne han genkende dens projektion på loftet. Men han kunne også se mennesker der var tidligt ude. Og nu kom Helle forbi. Han kunne genkende hendes lyse kjole.

Hvorfor ville hun forlade ham?

Der var ingen oplagt grund til at tro at hun ville stoppe forholdet.

Han kunne lide hende, det var sikkert!

Men kunne hun også lide ham?

Han kom til at tænke på det program han havde lavet som var simpelt i sin opbygning men yderst effektivt til at genkende mønstre på tværs af meget forskellige kilder. Det var måske på samme måde han anede, at han ikke kom til at se Helle mere. Det var ikke det enkelte signal men hele kakofonien. Clement kunne på loftet se at der var to mennesker der snakkede sammen nede på gaden. Den ene var Helle. Den anden skygge var en mand.

Han undrede sig over at han overhovedet kunne betegne de skygger han så som mennesker. Farverne og formene på loftet mindede ham om abstrakte billeder. Mønstergenkendelsen i hans hoved var yderst effektiv. En funktion som var afhængig af hans intelligens og omvendt. Kunstig intelligens kunne være lige så afhængig af mønstergenkendelse. Tankerne rettede sig mod robotvennen.

Mange forsøg på at simulere kunstig intelligens gik ud på at kopiere naturen ved at efterligne nervecellerne eller de enkelte dele af hjernen. Det var langt fra altid at en efterligning af naturen gav det bedste resultat. Hjulet eksempelvis. Ikke naturligt, alligevel den mest effektive metode til kraftoverførelse. Flyvning. Leonardo da Vinci var en af de første der dokumenterede forsøget med at efterligne en fugls vingeslag og de følgende mange hundrede år gjorde man ingen fremskridt. Først da man adskilte fremdrift og opdrift gik det stærkt. Der var altså ingen logisk grund til at efterligne hjernens anatomi for at skabe kunstig intelligens.

Derfor opdelte han tanker i forskellige kategorier.

Dem der omhandlede indlært viden.
Dem der omhandlede viden om en selv.
Dem der gav følelser.
Dem der kom fra følelser
Dem der førte til handling.
Dem der sorterede tankerne og kategoriserede dem.
Han prøvede at være bevidst om disse tanker og fulgte hver enkelt tankegnist med opmærksomhed.

Indtil han holdt op med at tænke.

Han lå længe stirrende ud i luften og tænkte på ingenting.

Et neutralt ingenting.

Et ingenting der var mindre en noget der ikke eksisterer.

Som i øjeblikket mellem vågentilstanden og søvnen.

– Jeg har det –

Pludselig løb det ham koldt ned ad ryggen. – JEG HAR DET!!

“Fifteen minutes to conference start”

Clement rev øjnene op med al den energi han kunne finde. Han var meget træt.

“... jeg har det!”

Bonus

Hurtigt fandt han det tøj frem han havde tænkt sig at have på, men besluttede alligevel at være lidt fræk overfor arbejdsgiveren og tog en yderst spraglet og gammel T-shirt på med Oil-Peak slogans og en pæn jakke over. Det var en historisk T-shirt, som han havde fra dengang, han studerede, og det man kaldte ‘den store oliekrise’ startede. Oil-Peak’en afløste drivhusgasserne og menneskeskabte klimaændringer, som argument for at man skulle mindske brugen af fossile brændstoffer. I modsætning til klimadebatten, hvor to lejre havde forskanset sig og stadig beskyldte hinanden for at lave dårlig forskning, var oliekrisen reel nok. For at kunne bruge olie som energikilde, skulle man finde ny olie-felter, og det gjorde man ikke. Der var ingen fortolkningsmuligheder. Olien var ved at slippe op. Den lette løsning var at bruge afgrøder til olieproduktionen, men uroligheder i de fattigste lande fik FN til at udforme en resolution der fordømte brændstofproduktion af mad. Oil-Peak demonstrationerne skulle gøre opmærksom på netop det problem.

Det som for nogle dommedagsprofeter skulle ende med den totale civilisationsnedsmeltning, endte med at blive et boom for forskning, opfindere,

alternativ energi og en bevidsthed om at menneskeheden kunne hoppe ekstremt højt når det galt. Bevares de var ikke færdige med omvæltningen endnu, og mange ting var blevet umulige. Til gengæld blev det utænkelige til virkelighed.

Han tænkte tilbage til dengang før Oil-Peak'en hvor bilerne fyldte gaderne. Nu var gaderne kommet tilbage i besiddelse af menneskerne. Global opvarmning. Om det var menneskeskabte klimaforandringer eller ej, så gjorde overvejelserne om, at det kunne være mennesket skyld omvæltningen langt hurtigere. Klimaforskerne var stadig uenige om CO₂'ens betydning for klimaet. Selv var han ligeglad med klimaforskningen, for ham var der for mange ukendte faktorer til at statistikker baseret herpå var pålidelige. Men nogle af de mange parametre i forsikringsprojektet var globale og lokale klimadata, og dem kunne han godt bruge. Klimaforskerne stillede dem med glæde til rådighed.

Nu var mængden af CO₂ i luften holdt op med at stige. Og som en sidegevinst var menneskene generelt blevet sundere. Man cyklede mere og stressede mindre.

T-shirten skulle provokere Jens Christian, som han formodede var en Anti-Peaker for ikke så lang tid siden.

Han havde kun få minutter til mødet startede. Han var ikke sulten, derfor gav han kun en kommando til en kop kaffe. På badeværelset kiggede han på timeren som viste antal sekunder til mødet skulle starte – 476 – 475 – 474 – uden nåde gik tiden et klik ad gangen. Sit spejlbillede forskrækkede ham en smule. Han var ligbleg. Han stak hovedet under vandhane og lod det kolde vand løbe over nakken.

T-shirten blev selvfølgelig våd, derfor skiftede han den ud med en hvid skjorte og et blå slips – det ville faktisk provokere Jens Christian lige så meget. Men hvorfor han ville provokere var ham selv en gåde. Jens Christian var en yderst god projektleder, var god til at motivere og havde godt greb om teamet.

“two minuttet to start”

Clement studsede: Det var ikke den indprogrammerede respons og stemmen lød forkert.

Han gik over til sit skrivebord og checkede datapanelet. Der var ingen fejlmeddelelser. Clement slukkede for lydinput og respons. Og oprettede forbindelsen manuelt. Han ville nødig med så kort varsel skulle genstarte computeren.

Clement var den første der gik online. Han undrede sig over hvordan han kunne være først. Så kiggede han på sit armbåndsur og så at klokken ikke var mere end halv ni. På datapanelet blinkede mailboksen. Han klikkede på meddelelsen.

Den var fra Helle. Han vidste hvad det drejede sig om. Tøvende startede han afspilningen.

Helle så upåvirket ud.

“Jeg havde håbet at jeg kunne fortælle dig det i går aftes. Jeg stillede på din computer for at du skulle få meddelelsen inden dit møde. Håber ikke jeg har lavet for meget uorden. Allerede for to uger siden fik jeg et tilbud om at komme til Djakarta som fast marketingmedarbejder for det firma jeg freelancer for. Du ved jo jeg taler indonesisk. Det er mit livs chance. Du havde så travlt med dit projekt, og din deadline var så tæt på, at jeg ikke kunne fortælle dig det. Jeg regnede ikke med, at du ville tage med mig. Og nu er jeg gået. Jeg har forhandlet mig frem til en årlig rejse til Europa. Måske vi kunne mødes. Farvel.” Sort skærm.

Det var så det, tænkte Clement. Helle talte nøgternt og var tilsyneladende ikke ked af det. Hende forklaring fremkaldte en vis skepsis.

Clement tog en slurk kaffe og prøvede at fornemme hvad det var der gjorde at han havde forudset at Helle forlod ham. Var det hendes stemme da hun gik? Var det allerede før? Havde han mærket det mens de spiste sammen? Var det fordi hun var ude med en veninde? Var det den mærkelige forklaring som hun gav, for ikke at komme med ud at rejse? Det var nok det hele.

Jens Christian loggede på. Bag ham kunne man se den samme corporate baggrund som sædvanligt.

Gotcha, tænkte Clement og tændte for lydforbindelsen

“God morgen, Jens Christian. Jeg har et lille softwareproblem, og ville gerne starte forbindelsen tidligt for ikke at skulle genstarte” løj Clement. Det var jo ikke helt forkert.

“Godmorgen, Clement. Jeg kender det godt. Selvom jeg har arbejdet med computere næsten hele mit liv, så har jeg faktisk aldrig oplevet en computer der aldrig er gået ned.” Jens Christian virkede afslappet, privat og imødekommende på en kunstig måde.

“Hvor er du egentlig henne?” spurgte Clement fordi han var oprigtig nysgerrig.

“Jeg er i Nice. Jeg er ved at trappe ned og ‘Nice er nice’ du ved. Jeg har pensioneret mig selv og skulle gerne helt holde op med at arbejde om 5 år. En fjerdedel af tiden arbejder jeg på projekter af denne slags, og resten af tiden nyder jeg det gode liv hernede sammen med alle de andre trekvart-pensionister. Der er en god golfbane hernede. Og jeg har en båd. Det er en sejlbåd af træ, så den koster ingen energipoint, Jeg er blevet så gammel, at jeg ikke kan låne energi af fremtiden.” Jens Christian smilede. Svaret lød indstuderet. Som en personlig profil på LinkedIn.

Man ikke lånte fremtidigt energiforbrug til ældre mennesker. Så enten skulle de købe energi hos de unge, ved at sælge ud af deres aktiver, eller ved at købe energipoint, men det var ofte dyrere end at købe hos de unge. På den måde, havde Clement fået den lejlighed han boede i. Clement havde svært ved at forestille sig, at Jens Christian havde problemer med at få fat i energipoint når han arbejdede for TopCodan.

“Åh, ja. Energipoint” Clement vidste ikke hvad han ellers skulle svare.

I det samme loggede både Søren Weide og Aziz sig på. Datapanelet blinkede med en meddelelse fra Søren. ‘Erik Weides adresse’ var titlen på meddelelsen.

“Det er torsdag den 10 august 2023 Klokken er nu 9.00. Jeg byder alle hjertelig velkommen til opfølgningsmødet på overdragelsen af forsikringsprojektet, samt vurdering af værdien. Mødedeltagerne er Clement Frederiksen, Freelance-statistiker, Farbod Aziz Bahari, Mainframe programmør,

Søren Weide, autoriseret observatør, og mig selv Jens Christian Henriksen, projektleder.

Jeg beder Søren Weide at tage et billede til protokollen.”

Alt var ved det gamle. Jens Christian var nu meget formel igen, for bare to minutter siden var privat, nu var han TopCodan’s avatar. Nådeløs, udødelig og stærk som firmaet. Clement syntes han var lidt uhyggelig.

“Vi overfører 130.000 Euro til Clement Frederiksen konto for kontraktmæssig udført opgave og Bonus for nøjagtighed.” Clement skulle beherske sig for ikke at råbe af glæde.

På Clements datapanel dukkede tre meddelelser op. En fra Jens Christian med titlen “Tillykke”. En animation fra Aziz med en abe der krøllede vinduerne på hans datapanel sammen og smed dem i skraldespanden, hvorefter vinduerne dukkede op igen uden at der var sket noget. Et billigt og gammelt trick, men denne her var veludført og sjov. Og en fra banken.

“Vi vil yderligere tilbyde Clement Frederiksen en toårig kontrakt om vedligeholdelse og videreudvikling til en værdi af yderligere 600.000 € med en forventet indsats på 600 timer, med timeoverskridelses-godtgørelse på 100%. Tiltrædelse 3. januar næste år. Kontrakten er sendt.” Clement tænkte over det sjove ord for overtidsbetaling og så faldt ti-centen da beløbene var sunket til bunds.

Hvis Clement ikke var bleg så blev han det. Han kunne næsten ikke holde tilfredsheden over sin egen succes i sig. Han vidste han var god, men der måtte være nogen i topledelsen der ville ham det bedre. Det var næsten for god til at være sandt. 1.000 € i timen, 25 timer om måneden. 2.000 hvis han kom til at arbejde længere end forventet. Han ville gerne arbejde 100 timer om måneden for 25.000 €.

Clement var lige ved at tiltræde uden at læse kontrakten igennem, men Søren Weide var hurtig på aftrækkeren. Der kom en pop-up med »skulle jeg ikke læse den igennem for 800 €« som om de var venner. Men prisen var steget.

“Jeg vil tænke over det men jeg er ikke uvillig.” sagde Clement og henvendte sig både til Jens Christian og Søren.

“Du har to uger” sagde Jens Christian

“Jeg foreslår at vi holder et nyt møde onlinemøde om to uger. Jeg sender en indkaldelse. Mødet er hævet”

Ingen loggede sig af. Clement sendte en kort meddelelse til Søren Weide om, at han ville kontakte ham senere, hvilket fik Søren til at logge sig af. Jens Christian var den første til at tale:

“Ledelsen var begejstrede for resultaterne af projektet, og jeg vil da godt fortælle dig Clement, at både Aziz og jeg også har fået en pæn bonus. De har store planer... Jeg håber at jeg kan nå at være med i det næste projekt som starter om ... det er ikke mere end 5 måneder til ... men du kan da nå at få en dejlig lang ferie Clement... hvis du altså siger ja.”

Clement kiggede over på Aziz vindue og kunne se at han var synlig tilfreds. Hvad mon han havde fået i bonus.

“Jeg bliver altså nødt til at se på kontrakten i fred og ro – jeg vil jo nødtigt sælge min sjæl. Har jeg mulighed for at stille betingelser?”

Jens Christian oplyste ham om, at han ville have nogen indflydelse på projektdeltagerne. Hvis der altså kom et nyt projekt ud af det. Clement kom til at tænke på at han nok blev nødt til at læse kontrakten igennem, da den i første omgang blev præsenteret som vedligeholdelse og videreudvikling, og det var ikke nok til et helt projekt, Nu kaldte Jens Christian det er projekt.

“Foreløbigt har det været en fornøjelse at have lavet forretninger med jer” sagde Clement med et glimt i øjet som han håbede var tydeligt nok på Jens Christians Datapanel.

“Fornøjelsen var også på min side, og vi ses om to uger.” Jens Christian loggede sig af.

“Nå, Aziz det gik da meget godt, skal vi ses i aften? Jeg kender et godt sted.”

“Det er i orden. Men jeg skal smutte nu. Giv mig adressen så mødes vi der.” Aziz så ud som om han havde meget travlt, så Clement gjorde det kort og forklarede ham hvor restauranten var. Aziz loggede af.

Orang Pendek

Han kiggede længe på skærmen og funderede over hvad der kunne være galt. Det var for let. Et eller andet ikke var helt rigtig. Han kom i tanke om at Aziz var i København lige nu. Det betød rent faktisk at han havde været om bord på et skib mens de lagde sidste hånd på projektet. Selv om Aziz oven i købet havde sagt det, var det ikke gået op for Clement. Han måtte virkelig have været optaget af projektet.

Clement stirrede på den tomme skærm. Ikonerne for enkelte funktioner, hotlinks og dokumenteftersendelser fra projektet lå fordelt over hele skærmen. De dannede en figur, som mindede om en ring.

Der var en anden ting han havde fortrængt. Han havde glemt alt om at Helle havde sagt farvel.

Helle.

De havde set hinanden jævnligt i tre måneder. De mødtes første gang igennem netdating. Clement brugt ofte netdating. Selv hvis han skulle ud med Claus og Morten eller forretnings middag kunne han finde på at tage en netdate med. Det var bekvemt. Og man fik et overblik over hvem ens date var, men ikke detaljerne kun appetitvækkere. I den senere tid havde det dog kedet ham en smule. Helle havde det på samme måde, og derfor datede de hinanden udenom nettet.

Han ville gerne have sagt ordentlig farvel. Han greb hurtigt datapanelet og forsøgte at finde Helles nummer, men han kunne ikke starte forbindelsen i første forsøg. Han tog sig sammen og så lykkedes det.

Helle dukkede op på skærmen – ”Hej!”

“Helle for pokker du kunne da godt lade mig vide det noget...”

“Jeg har ikke tid lige nu men jeg lover dig at jeg vender tilbage” Det var en optagelse. Hurtigt fandt han et andet nummer frem som Helle havde givet ham. Nummeret til hendes arbejdsgiver. Han ringede og ventede. Til hans overraskelse var det en forbindelse til TopCodan. Clement undskyldte opringningen. Han måtte været kommet til at arkivere det forkerte nummer det forkerte sted. Og han kunne ikke huske navnet på firmaet, han kunne ikke engang huske om hun havde fortalt ham navnet. Et adresse opslag på det gamle Magasin gav kun en postkasse og et møderum. Ofte sparede virksomheder omkostninger ved kun at have en fashionabel adresse og ikke andet end adgang til et møderum og en postkasse. Og der var så mange virksomheder og deriblandt mange med medicinalklingende navne, at det var tåbeligt at starte der.

Netdatingdataene var åbenbart blevet slettet og Clement havde ikke taget nogen kopi. Hvorfor skulle han også det – alt var online og kopierede data ville altid være historiske data. En søgning med navnet Helle Corvette på resten af nettet, gav ingen resultater med den Helle han kendte, hvilket var meget usædvanligt.

Hvis man var aktiv på nettet efterlod man altid spor. På den anden side kunne man bare bruge et alias på nettet så var man nogenlunde i fred. Clement brugte selv “s’Orang”. Det var hans egen logik der førte ham til ordet. For ham var en klementin en ‘lille appelsin’; oversat til engelsk – s’(mall)Orange, og så manglede den sidste del af ordet. Det var logik for Clement. Helle havde fortalt ham, at “orang” på indonesisk betød “menneske”, det blev hans alias ikke mindre dårligt af – “lille menneske”. Helle kaldte ham derfor i sjov Orang Pendek, som var ‘lille menneske’ på indonesisk og samtidig et kryptozoologisk fænomen på linie med Yeti og Big Foot.

Hvad var Helles alias?

Helle var så svært at finde at det virkede som om noget havde slettet hendes identitet. Det virkede ulogisk og måtte være tilfældigt. Alligevel fik han et kort sekund fornemmelsen af et eller andet konspiratorisk. Clement rystede på hovedet og gned sine øjne.

Hvis han ikke kunne finde Helle kunne han forsøge at finde Lisa.

Han åbnede beskeden fra Søren Weide og sendte samtidig kontrakten til ham med en kort besked om gennemsyn og rådgivning.

Erik Weide boede i Århus. Der var en besøgsadresse og et telefonnummer. Han ville lige tage det med ro et kort sekund, der var mange ting han manglede at få styr på. Så var der også hans ide med tanker og kunstig intelligens.

Han åbnede notitsblokken på datapanelet og forsøgte at overføre de tanker og ideer han havde fået til datapanelet.

Verden omkring ham forsvandt.

Mens han forsøgte at sortere og gruppere de stikord han havde nedfældet, lavede han forskellige programmeringsforsøg og simulationer, som virkede lovende, men det var alt for tidligt til at sige, om ideerne var brugbare.

Hvad med følelser – kunne han simulere dem. Hvad var følelser overhovedet. De havde ikke noget med programmering at gøre. Han prøvede at gruppere de forskellige følelser der var. Interne og eksterne.

De eksterne var lette – det var de fem sanser.

Men de interne voldte ham problemer han forsøgte sig med primære og sekundære. De primære var for ham blandt andre sult og tørst. Og de sekundære ville være dem som var en funktion af tanker, som for eksempel sur og glad.

Men var følelser noget man skulle bruge i kunstige intelligens? Det var i hvert tilfælde noget der ville gøre den mere menneskelig.

Han lagde datapanelet væk og stirrede ud i luften. Han følte sig lidt sulten. Han havde ikke spist noget inden mødet. Men aftensmaden fra aftenen før havde holdt sulten på afstand.

Han dykkede igen ned i datapanelet og lavede flere og mere komplicerede programmeringsforsøg, som så endnu mere lovende ud. Til sidst var han meget tilfreds med det, han havde fundet ud af. Det måtte han vise Aziz. Han lagde datapanelet ned igen.

Han stirrede igen ud i luften og smilte indvendigt. Robotvennen var måske ikke så langt væk mere. Langsomt kom han ud af trancetilstanden han havde befundet sig i. Nu skulle han huske at se efter om hans yndlingsrestaurant havde plads.

Han tog datapanelet op igen og lukkede bevidst for de startede programmer, for ikke at dykke ned i programmeringen igen. Der var kommet nye beskeder. En fra Søren, en fra Aziz.

Aziz meddelelse fortalte ikke andet end at han først kunne komme kl. 20.00. Mens Søren's meddelelse gik ud på at kontrakten var kompliceret og han havde brug for mere tid og flere penge. Grådige Søren. Nej tak – så måtte Clement selv klare kontrakten, men måske skulle han spørge Søren hvorfor den var kompliceret.

Pizza

Nu var han meget sulten. Han kiggede på uret. Der var gået syv timer siden mødet sluttede. Tiden var blevet væk.

Clement genskabte indstillingerne som Helle havde ændret og lukkede for datapanelet. Så tog han lidt mere bekvemt tøj på.

Med mobilen i hånden gik han ud for at spise på et billigt bagelsted. Igen havde han en krybende fornemmelse af, at nogen kiggede på ham. Han vendte sig om flere gange uden at få øje på nogen.

Den tun-bagle som Clement havde bestilt gjorde underværker. Mens han spiste den, så han ud over Sortedam søen. Ind imellem kiggede han sig forsigtig over skulderen for at se om der var nogen der kiggede på ham, men der var ingen mistænkelige personer i cafeen. Hans tanker flød over det hele, men mest af alt hos programmet han lige havde lavet.

Clement checkede med restauranten “Paua Heaven” at der var plads klokken 20.00 og sendte beskeden videre til Aziz.

Nu var Clement træt. Der var stadig to timer indtil de skulle mødes, så han tog hjem for at sove.

Mens han lå på sengen og ventede på at sove, prøvede han at finde på en måde at komme i kontakt med Helle. Først mobilen, men der var stadig kun en

svarer. Han fandt frem til flyafgange mod Indonesien, men der var ingen direkte forbindelser. Skibsafgange – ingenting brugbart. Clement opgav at lede videre.

Han sov dybt. Uden at drømme.

Mobilen blinkede og larmede med alarmen, og Clement sprang op af sengen. Han stod længe og spurgte sig selv om hvad han nu skulle og hvor han var henne.

Clement tog et lunkent brusebad og klædte sig på. “Paua Heaven” var en BYO restaurant. Med forbillede fra New Zealand, kunne man få lov til at medbringe sine egne drikkevarer mod, at man betalte proppenge. Clement havde en god rødvin liggende, egentlig beregnet til Helle og ham, men der var jo ikke noget dem mere – så hvorfor ikke drikke den. Han tog den i en stof pose, og samlede yderligere småting sammen som han kunne have i posen. Inden han gik ud checkede han mailen, men der var intet.

På vej ud tog han mobilen op af posen og lod flasken og de andre småting blive tilbage. Bruddet med Helle var for tæt på.

“Paua Heaven lå på Islands Brygge i nærheden af DR-byen. Med undtagelse af ganske få restauranter og butikker var hele beboelsesområdet i nærheden klinisk ren, så man uforstyrret kunne se det arkitektoniske udtryk.

Hele komplekset var designet på en måde, at man stort set ikke behøvede at komme ud for at leve der. Man kunne bo og arbejde i husene da alle lejligheder var udstyret med en Tbyte netforbindelse. Der var etableret et særligt netsupermarked der forsynede beboerne med de varer de havde brug for. I hver blok var der bygget flere motionsrum til beboerne. Men de var sjældent i brug da de fleste havde indrettet deres eget motionsrum. Mange af beboerne levede da også i husene uden at komme ud på andre tidspunkter, end når de skulle på deres årlige ferierejse, bortset fra lejlighedsvis at gå på restaurant.

De fleste der boede der var internetarbejdere. Nogle var legendarisk dygtige systemprogrammører, og andre advokater. Alt sammen erhverv der ikke krævede at møde op IRL. Clement kunne meget godt tænke sig at bo der, fordi det perfekt passede ind i den livsstil han godt kunne tænke sig. Men da lejlighederne var meget dyre, skulle der mere til, end at pantsætte sit energiforbrug. Måske kunne det kommende samarbejde med TopCodan hjælpe ham til den fornødne kapital.

Han kunne se Aziz længere nede ad gaden. De omfavnede hinanden. Denne gang virkede det langt mere naturligt.

De stod et øjeblik ved indgangen og ventede tavse. En tjener førte dem til deres pladser inde i restauranten.

Restauranten var helt transparent. Vinduer gik hele vejen fra gulv til loft og kunne åbnes og trækkes til side. Den fyldte halvdelen af den nederste etage i en seks etagers boligblok. Men ved hjælp af spejle og belysning, så det ud som om hele boligblokken ovenover svævede i luften på en måde som ellers var forbeholdt varmluftballoner. Bordene og stolene var designede til stedet og så lige så spinkle ud som restauranten. De var lavet af formlimet nøddetræskrydsfiner og udsmykket med indlagt blågrønt perlemor i et simpelt lineært mønster. Fordi der ikke var nogen reelle vægge, man kunne hænge billeder på, hang disse i stedet fra loftet i tynde wirer, hvilket understøttede illusionen af gennemsigtighed. Solen stod efterhånden så langt nede over horisonten, at de fleste gæster, ligegyldig hvor de sad, var badet i et rødt og orange skær. Sammen med de blanke blå gulve, mønsteret på møblerne og det varme nøddetræ, gav det en fin og fornem stemning. Clement kom der tit og syntes godt om både maden og indretningen.

“De var lige færdige med at bygge i dette område da jeg tog til Iran. Her er lige så meget liv som jeg havde regnet med. Jeg havde enkelte tilvalgsfag henne på IT-universitetet”.

Clement så spørgende på Aziz.

“Jeg mener: man kan ikke bare stampe liv op ad den golde jord. Det skal vokse!” Aziz virkede meget bestemt i sine udtalelser, Clement havde på fornemmelsen at Aziz havde et ømt punkt.

“Jeg ved ikke hvad du mener. Her er da flot. For meget liv ville forstyrre det arkitektoniske udtryk, og der er da masser af liv på gaden” sagde Clement mens han pegede på flok mennesker der gik langs de anlagte kanaler. “Og vandet giver det da et livligt og maritimt særpræg”. Clement håbede at Aziz ikke ville blive ved med at argumentere videre. Han havde inviteret Aziz for at fejre den gode afslutning af projektet, ikke for at diskutere smag og behag.

Heldigvis kom tjeneren hen til bordet med menukortene. “Kan jeg bringe en aperitif?”

“Øhh. Aziz drikker du alkohol?” Aziz rystede på hovedet. “så vil jeg gerne bede om en kop god persisk te til min ven og et glas Muscato d’Asti til mig?” Aziz så ud til at ånde lettet op. Dagen forinden havde de ikke drukket alkohol på den persiske restaurant så Clement regnede med, at Aziz ikke havde lov til at drikke alkohol.

“S’ gerne.” Tjeneren smuttede hurtigt. Clement så efter ham. Der var noget affekteret over tjeneren selvom han kunne ligne en olympisk bryder. Tjeneren var tæt og muskuløs. Clement syntes han lignede en maori fra New Zealand. Han manglede bare tatoveringer i ansigtet. Men han havde ingen accent, og det passede ikke ind i Clements billede af maorier, at de kunne tale så perfekt dansk

“Det er ikke fordi jeg ikke drikker alkohol. Hjemme i Iran kan man jo sagtens få alkohol, Jeg har bare vænnet mig til ikke at drikke.”

Der var en kort pinlig tavshed, mens begge bladrede i menukortet, som om de begge ledte efter et samtaleemne. De var kommet lidt skævt ind på hinanden. Clement kendte til Aziz kontante afregning, når der var noget han ikke brød sig om. Clement kiggede ikke rigtigt på kortet, men så ud på kanalerne og bygningerne. Vinduerne var i nogle af husene så store, at man kunne se ind i lejlighederne. Og det virkede nærmest som om det var udstillingsvinduer for en møbelforretning. Det var noget Clement ikke havde bemærket før. Måske var det

på grund af Aziz' bemærkning om det manglende liv.

“Jeg kan faktisk godt se hvad du mener, men lad nu være med at hovere, jeg synes stadig det er smukt.”

Aziz begyndte, at grine “Og jeg skulle lige til at sige, området her er lige så smukt som et omhyggeligt knyttet og værdifuldt iransk tæppe, men et tæppe er kun et tæppe. Nogle hænger deres tæppe på væggen, men jeg foretrækker at kunne gå på det. Hvad er der iøvrigt i vejen med ham tjeneren?”.

Isen var brudt. Clement følte at Aziz var en ven, trods deres forskellige kulturer. Og deres tætte samarbejde igennem den seneste tid, havde givet dem en fælles oplevelse. Selvom det var arbejde de begge fik løn for, var det som om det havde været en ferie eller et computerspil de havde spillet sammen.

Tjeneren kom med vinen og teen.

“Kan jeg tage Deres ordrer?”

“Nej, vi er ikke helt klar.”

Tjeneren smilte venligt, men lidt irriteret vendte han om på hælene og gik.

Clement og Aziz skålede og drak en slurk. Aziz skar et ansigt. Han viskede til Clement “De er om muligt endnu dårligere til at lave te end julemanden.” viskede Aziz og grinede halvhøjt. Clement lo.

“Vil du helle have kaffe?”

Begge grinede nu så højt, at deres bordnaboerne vendte sig om. Det var som om mange ugers pres, nu udløste et overtryksventil. De havde begge haft succes og Clement var ovenud tilfredse med deres samarbejde. Nu kom reaktionen.

Clements besøg i “Paua Heaven” havde altid været upåklagelige. Det var ikke det mest fornemme sted han kendte, men lige pludselig virkede stedet for stift. De måtte væk derfra og hen til et sted, hvor venner går ud sammen.

“Kom vi smutter” sagde Clement tog nogle mønter han havde i lommen og lagde dem på bordet. Aziz så ud til at forstå, hvad han mente og fulgte med ham.

På vej ud sagde Clement til tjeneren: “Vinen var i orden, men teen var udrikkelig!”

Tjeneren fnøs: “Det må De undskylde”

Uden at vende sig om gik de ud af restauranten. De gik forbi Metrostationen og hen mod det gamle Islands Brygge. Clement kunne nu rigtigt forstå, hvad Aziz mente. I stueetagerne i de gamle huse var der forretninger, men også små cafeer, isbarer, grillbarer, shawarmasteder, pizzeria og restauranter. Udenfor på gaderne foran restauranterne stod, efter udenlandsk forbillede, personer der prøvede at lokke de forbipasserende ind for at spise. Der var mange mennesker på gaderne, som hilste på hinanden. Restauranterne så ud til at være lidt slidte i kanten. Ligesom området de lå i. Det var et ikke planlagt liv. Det var vokset frem og slidt til efter mange års brug.

“Hvad siger du til en helt almindelig falafel eller shawarma?” spurgte Clement.

“Hverken falafel eller shawarma er iranske hvis du skulle tro det! Men skal vi ikke hellere tage en pizza – det kan de ikke finde ud af at lave i Iran. Jeg har udelukkende spist pizza mens jeg var her – selv til morgenmad.”

“Så tager vi pizza. Du må virkelig savne dem kan jeg høre.”

De gik hen til et lille take-away pizzeria, hvor man kunne sidde udenfor på fortovet.

De kiggede på skiltet med menukortet, inden de gik ind og bestilte en nummer 21 og 34.

Mens de ventede på pizzaerne, spurgte Aziz, hvad Clements kæreste egentlig sagde til, at han nu for anden aften i træk ikke var sammen med hende, selvom projektet var overstået.

“Hun rejste her til morgen til Indonesien. Djakarta tror jeg.”

“Tror du? Sig mig engang hører du ikke efter, når hun fortæller dig noget? Er I gift?” Aziz grinede over sin egen vittighed, men stoppede da Clement ikke grinte med.

“Nej, vi er ikke kærester mere. Det var nærmere en udvikling, frem for et brud.” Clement vidste ikke rigtig om han skulle betro sig til Aziz. “Men det er i orden med mig. Jeg har slet ikke haft mulighed for at tænke over det. Der er sket så meget i dag”

Clement fortalte i korte træk om hvordan deres forhold havde været. Mens han snakkede, blev han mere og mere klar over, at hun var gået. Han vidste ikke, hvad han kunne have gjort for at holde på hende. Hun var jo en selvstændig person. Han havde tidligere skænket det en tanke, at deres veje kun krydsede hinanden.

“Nok om Helle, jeg kommer til at savne hende. Men nu skal jeg fortælle dig om en ide jeg har fået vedrørende kunstig intelligens.”

Pizzamanden, som tilsyneladende var en ægte italiener, var færdig med deres pizzaer. De satte sig ved et af de små cafeborde og begyndte at spise.

Labyrinten

Clement fortalte om sin ide med mønstergenkendelse og klassifikation af tankerne, og hvordan han med det modul, de havde udviklet sammen, kunne lave kunstig intelligens, der var mere end en simulering eller neurale netværk. Clement tog sin mobil op og loggede sig ind på de programmeringsprøver han havde lavet og viste dem til Aziz. Aziz var vant til at se på den slags programmeringsprøver. Deres arbejde sammen, havde været fuld af den slags tests. Denne test gik ud på at lade en prik selv finde vejen igennem et labyrint.

Aziz kiggede på mobilen og studerede resultaterne. “Du må have mig undskyldt, men jeg kan faktisk ikke se hvad du mener.”

“Kan du ikke se at det lille program, jeg har lavet, er i stand til selv at beslutte hvilken vej det skal gå. Se koden igennem. Der er ingen spor af den sædvanlige algoritme, man bruger for at komme igennem en labyrint. Den lærte jeg på første år i mit studie, og jeg har ikke anvendt den.

Aziz kiggede på skærmen. Først så han koden igennem, for at se efter om algoritmen ikke var gemt et eller andet sted. Derefter fulgte han prikken. Prikken bevægede sig langs den første gang. Da den kom til den første valgmulighed, stod den stille et øjeblik. Så valgte prikken den ene vej. Den førte ikke til målet så vandrede den tilbage, til stedet for valgmuligheden. Der gik den lidt ind og så helt

ud til udgangspunktet. Så gik den frem og tilbage et øjeblik, og lige pludselig gik den i gang med systematisk at gennemgå hver enkelt gang, på samme måde, som den mest brugte algoritme til labyrinter ville have gjort.

Aziz satte programmet tilbage til udgangspunktet. Denne gang gik prikken med det samme i gang med at gennemløbe labyrinten systematisk. Ved tredje genstart gik den direkte vej.

“Og det er ikke nogen animation?”

“Du mener, som den med aben du sendte til mig her til morgen? Nix det er ren og skær intelligens. Og jeg bruger heller ikke neurale netværk. Men aben var ellers meget sjov. Jeg skal lige vise dig noget.” Clement tog mobilen trykkede på nogen taster og gav den til Aziz. Den nye test skulle vise, at programmet havde lært af gamle erfaringer og brugte dem på en hensigtsmæssig måde.

Aziz trykkede på start knappen. Prikken bevægede sig den af gamle rute indtil den vejen var blokeret. Så tøvede den lidt men så gik den tilbage til udgangspunktet og gennemløb labyrinten systematisk.

“Hvordan har du gjort det?” spurgte Aziz.

“Jeg har gjort mange ting” sagde Clement stolt. “Men en af de ting jeg har gjort, er at bruge en lettere modificeret del af mønstergenkendelsesmodulet og blander den med en tilfældig bit-stream og en bit-stream fra labyrinten parret med prikkens position. Og hokusfokus – prikken finder vejen.”

“På en eller anden mærkelig måde giver det mening. Mere mening end jeg kunne forestille mig. Og det er kun modulet du bruger?” sagde Aziz.

Clement nikkede. Men det så ud som om Aziz ikke var overbevist. “Men hvorfor begynder den at søge ind i labyrinten?”

“Prikken er sulten!”

“...den er hvad?” råbte Aziz halvt.

“Sulten. Jeg har givet den et behov, som den kun kan få opfyldt når den har nået målet.” Clement vidste at hans program havde potentiale til at blive meget værdifuldt. Det kunne oven i købet være mere værdifuldt, end det arbejde han havde lavet til TopCodan. Den måde programmet var blevet ændret på var i

princippet helt nyt i forhold til deres TopCodan projekt og derfor var der ingen ophavsretslige problemer overfor TopCodan.

“Du overrasker mig gang på gang, det har du jo hørt mange gange i den seneste tid. Men hvordan virker det?” Aziz gav mobilen tilbage.

Deres samarbejde var i starten lidt belastet af, at Aziz ikke var enig med Clements metoder, men til sidst havde han overgivet sig og sagde ofte at Clement havde overrasket ham. Men Clement havde på samme måde ofte været forbløffet over hvor hurtigt Aziz havde implementeret en funktion, og hvordan han kunne skyde genveje og simplificere komplicerede udtryk uden, at det gik ud over algoritmen. De var et godt team. Mens de arbejdede på projektet, havde de et lille hold systemprogrammører til deres disposition, men det de mest brugte dem til, var at skrive kedelige programmer til indsamling af data. Det var også det letteste at uddelegere. Jens Christian havde åbenbart på et tidligt tidspunkt set synergi mellem Clement og Aziz og givet dem meget frie hænder, hvad uddelegering af opgaver angik. Det skulle i princippet have været hans opgave.

“Kan du huske at vi diskuterede Laplace’s dæmon?” spurgte Clement.

“Du mener hans teori om, at hvis et intellekt var i stand til at kende til alle parametrene på alle elementer i universet ville intellektet, hvis dens intelligens var stor nok, kunne beregne sig til en fremtidig tilstand af universet?” Aziz så ud som et stort spørgsmålstegn.

“Vi havde den diskussion da jeg skulle overbevise dig om at indføre den algoritme jeg havde udviklet som du var overbevist om ikke ville fungere! Hvis jeg ikke tager helt fejl så er den algoritme skyld i at programmet opfører sig så...” Clement tav pludselig og søgte efter det rigtige ord.

“– intelligent?” spurgte Aziz.

“Ja... Jeg kan heller ikke komme på et bedre ord! Når algoritmen bruges i forsikringsprogrammet, er det som om den tager en genvej. I stedet for at bruge hvert enkelt element indenfor alle parametrene, laver den en totalbetragtning på det hele og kommer med et kvalificeret gæt.” Clement lagde tryk på ‘kvalificeret’ i håb om at Aziz selv skulle slutte sig til ‘intelligent’.

“Forstår du?” Clement så på Aziz som blinkede hurtigt. “Det er støjgeneratoren, som du opponerede så meget imod, der står for gættet, og det er mønstergenkendelsen der står for at kvalificere gættet. På den måde kan algoritmen bruges til at simulere al mulig slags intelligens. Hvis jeg ikke tager fejl her, tror jeg, at jeg har fat i noget stort! Rigtigt stort!”

“Jeg kan huske at jeg kaldte det ‘handwaving’ fordi jeg ikke troede på, at tilfældige uvedkommende data kunne have en gunstig indflydelse på resultatet – og det gør jeg stadig ikke” kommenterede Aziz med en lettere sarkasme i stemmen. Bevisførelsen for at bruge støj på den måde var efter hans mening uvidenskabelig. Clement var uenig med ham og argumenterede, at det var ligesom med held i backgammon: jo bedre man var til backgammon jo heldigere blev man. Han kunne godt lide det udtryk og brugte det meget og ofte selvom han ikke engang spillede backgammon. Aziz svarede, at det var ‘vigorous handwaving’.

Aziz så ud til at tænke intensivt eller lytte til en indre stemme. Clement troede et øjeblik, at Aziz var blevet fornærmet over at han havde brugt vendinger, hvor han alene tog æren for algoritmen. Aziz sad bare og stirrede på mobilen, som Clement holdt i sin hånd.

“Hør Clement” Aziz tog sin egen mobil frem “Jeg sender dig en invitation til FreePOM. POM står for Piece Of Mind. Det er en ret stor gruppe programmører, der under GPL, altså general public license, vil udvikle en kunstig intelligens på nettet”. Clement var forbløffet over at Aziz kendte en GPL brugergruppe om kunstig intelligens, og at han rent faktisk havde adressen lige ved hånden.

“Skal jeg nu til at arbejde gratis” sagde Clement en smule fortørnet. Han syntes, at alle programmører der arbejdede med GPL, var nogen fattigrøve, der prøvede at stjæle andres koder.

“Jeg sagde ikke du skulle arbejde gratis. GPL går jo ud på, at når der er en virksomhed, der vil bruge produktet, så skal de betale dem der har udviklet det. Kun dem, der ikke vil tjene penge på det, kan bruge programmet gratis. Læs vejledningen til GPL og tænk på, hvor langt man kan komme, når man arbejder i

samme retning i stedet for at modarbejde hinanden.” Aziz sendte beskeden og prompte modtog han den på sin mobil.

Det lignede ikke Aziz. Han tog en bid af sin nu kolde pizza. Han havde ikke troet at Aziz ville bruge sin tid på GPL og kunstig intelligens, når han var mere optaget af modeller og simuleringer.

“Men koden for mønstergenkendelse ejes altså af TopCodan. Den kan jeg jo ikke give videre.” Clement vidste at der ikke var noget af den gamle kode tilbage, men det var et argument imod.

“Hvad så med Fourier, Laplace, Euler, Mandelbrot og andre matematikerne, der var villige til at give dig mulighed for at lave et program til mønstergenkendelse. Jeg har været med til at skrive programmet. Det ved du godt.”

Aziz havde ret man kunne ikke eje matematiske principper og formler. De var der i forvejen men manglede bare at blive formuleret. Det blev ikke tyveri, lige så lidt, som kun én har lov til at sige en plus en er to. Selvom TopCodans program var lavet til dem alene, var algoritmerne ikke deres. Han kom til at tænke på Michelangelo der kunne se David i marmorblokken, som blot manglede at blive hugget fri.

“Jeg vil se på det” Clement gnaskede videre på sin pizza. Aziz så tilfreds ud.

“Ved du noget om det nye projekt?” Clement så sit snit i at udspørge Aziz som nok vidste mere om TopCodan end han selv gjorde.

“Ikke meget, men jeg ved at ledelsen også vil have mig på det nye projekt”. Aziz blev pludselig meget tavs. Clement havde succes med sit kneb. Aziz var måske kommet til at røbe noget han ikke måtte. Clement funderede over hvad Jens Christian havde sagt. Og hvorfor skulle Aziz have hemmeligheder.

Clement besluttede sig for at overse Aziz tavshed og fortsatte: “Med den pris TopCodan vil betale mig, kan det kun betyde, at de vil lokke mig ind i et nyt projekt, og jeg tror jeg har bidt på.” Aziz så lettet ud og tyggede videre på sin sidste pizzaslise. “Hvad ved du så?”

“Det jeg har hørt fra de folk der har testet programmet er, at de mener, at programmet kan mere end de skal bruge det til. For eksempel var nøjagtigheden af modellen ugen før afleveringen, nede på omkring 0,1 % afvigelse. Så i løbet af ugen steg afvigelsen til 3% og på dagen af afleveringen faldt den igen til under 0,5 %. Rent faktisk var den i eftermiddags nede på 0,1 % igen, da det faktiske data kom ind. Ved du hvad det er de tror?”.

Clement måtte se ud som et stort spørgsmålstegn.

“De tror at modellen kan lave tidsbestemte forudsigelser.” Aziz strålede næsten.

Clement havde ikke haft på fornemmelsen, at den opgave de havde løst, havde været svær. Det hele var jo bare statistik og matematik. Havde han, uden at være sig det bevidst, fundet en simpel matematisk model, som ved at inkludere primære og sekundære data, kunne simulere virkeligheden? Det forklarede så også, hvorfor hans prik opførte sig livagtig.

Show business

Et vindstød fejede pizzaæskan af bordet. Clement kiggede op mod himlen og så, at nogle mørke skyer havde dannet sig.

“Det ser ud til at det lige straks begynder at regne. Jeg ved lige hvor vi skal hen”. Clement og Aziz skyndte sig hen mod Metro stationen.

“Hvor skal vi hen?”

“Kan du li’ alternativ musik”. Clement var kommet i tanke om, at det var torsdag. Og om torsdagen var der blandet live musik, happenings og DJ’s på den klub hvor Claus og Morten holdt til. Det var sent nok til, at de ikke kom for tidligt.

De tog Metroen som kørte forbi Forum station. I nærheden af Forum station var nogle gamle badmintonhaller blevet indrettet som lydstudie til liveoptagelser, til dagligt husede de et spillested for alternativ musik. Klubben hed “Flurry Hermes” og var meget populær. Nogle entusiastiske elever fra det nye Musik Konservatorium, havde nogle år tidligere overtaget hallerne ved et økonomisk kup. Morten og Claus kom der tit, både for at arbejde og for at fornøje sig.

Mens Clement og Aziz sad i Metroen prøvede Clement at lokalisere Morten og Claus. Når man gerne ville ind hurtigt, var det vigtig at have sine forbindelser i orden. Han fik hul igennem til Claus og de kom på VIP listen. Nu skulle de

bare ind.

Da de nåede frem til 'Flurry Hermes' var klokken lidt over midnat. Udenfor indgangen var en lang og broget kø af unge mennesker. De var alle langt yngre end Clement og Aziz. Deres påklædning var meget typisk for deres alder. Nogle af pigerne havde pailletbesatte bikinier på med slør, og så ud som om de skulle danse mavedans, mens andre var mere 1950er inspireret, med stive skørter og opsat hår. Drengene var ligeledes påklædte i tilsvarende udstyr, med snabelsko eller i lyse jakkesæt og hatte. Clement var vant til at se den slags udstyr, og det så heller ikke ud til at forstyrre Aziz.

De møvede sig forbi køen. De fleste i køen ignorerede dem. Mens nogle råbte efter dem. Da de kom til indgangen nævnte Clement kort og professionelt, at de stod på gæstelisten og bounceren lukkede dem ind uden at tøve.

Alt inde i klubben var holdt i hvidt, rødt, pink og gul. De buede bærende bjælker var overvejende røde. Loftet mellem bjælkerne hvidt. For at forbedre akustikken, var der monteret lydabsorberende gule og pink skumgummiplader på beklædningen mellem bjælkerne. Belysningen bestod af tusinder og atter tusinder lysdioder i rød, grøn, blå og gul, sat fast omkring skumgummipladerne og langs bjælkerne men også linjer på kryds og tværs af det buede loft. Dioderne sad så tæt, at det lys de kastede så hvidt ud, hvis de alle var tændte på en gang.

Små LCD-projektorer var fordelt rundt i rummet og projicerede gammeldags computerspil, live-feed fra nettv-programmer eller stilbilleder op på nogle af skumgummipladerne. Hver enkelt lysdiode og hver enkelt pixel på LCD-projektorerne kunne styres fra en enkelt computer, som kun ganske få personer, deriblandt Claus og Morten, kunne bruge og lave fantastiske musikstyrede lysshow med. Clement kunne på det aktuelle lysshow se, at det hverken var Claus eller Morten der sad ved computeren.

Clement og Aziz kredsede rundt i lokalet, mens et alternativt udseende rockband spillede gammeldags rock'n'roll fra scenen. Det forklarede påklædningen af halvdelen af dem, der stod i køen. Clement kunne godt lide musik, men syntes af rock'n'roll var lidt ude af trit med den virkelighed han levede i. Måske var han bare ved at blive gammel. På dansegulvet foran scenen

dansede der rent faktisk en større gruppe drenge og piger en indstuderet line-dance.

Musikken var så høj, at Aziz og Clement ikke kunne tale med hinanden, så de blev ved med at cirkulere i håb om, at de fandt Morten eller Claus.

De gik op på balkonen. Fra balkonen havde man et godt udsyn over hele salen. Clement fik øje på Claus inde bag en glasrude. Han stod i et lydstudie. Han havde høretelefoner på. Clement stillede sig op foran ruden og vinkede. Claus fik øje på ham og gjorde tegn til, at Clement og Aziz skulle gå rundt om hjørnet og komme ind.

Der var en kort gang de skulle gå ind ad. For enden af gangen stod en kort og tæt bouncer og bevogtede døren. Da de gik hen imod ham, mandede han sig op for at jage dem væk. Bagved ham gik døren op og Claus kom ud. Han hviskede noget i øret på bounceren som derefter gjorde tegn til Clement og Aziz, at de bare kunne komme forbi.

Da begge var kommet ind ad døren, lukkede Clement døren bag sig. Det var som om en behagelig lydeløshed ramte Clements ører. De stod i kontrolrummet for liveoptagelserne. Claus stod med den ene hånd på en knap på mikserpulten og med den anden holdt han den ene højttaler fra høretelefonen mod øret og kiggede mod scenen. "Jeg er lige straks færdigt. Tag jer noget at drikke fra køleskabet."

Clement havde været i dette rum flere gange før. Udover en behagelig stor sofa, et gammeldags kaffebord med kakler og et stort sort køleskab, var der tre kontorstole ved mikserpulten. Længs væggen lå en masse gamle blade, gammeldag cd'er og endnu mere gammeldags vinylplader i bunker, der så ud til at kunne vælte hvert øjeblik. Clement havde ingen ide, om de stadig duede. Han fiskede en dåseøl frem fra køleskabet og kiggede spørgende på Aziz. Aziz reaktion fik ham til at tage en sodavand til ham.

"Jeg troede ikke, du havde fået vores invitation." Claus gav Clement et kram "Du var som ikke eksisterende. Hvor har du været den sidste måned: I Arabiens land" sagde Claus og kiggede på Aziz. Aziz så en smule misfornøjet ud ved den

bemærkning. Claus var tilsyneladende færdig med det, han var i færd med, fordi han havde taget høretelefonerne af og lagt dem på mikserpulten.

“Invitation?” Clement kunne ikke mindes at han skulle have fået nogen invitation. “Hva’ for en invitation?”

“Så har du heller ikke set Morten?” Claus’ smil var ved at flække ansigtet på tværs. Clement var på bar bund. “Hej! Vi kan ikke vente på at Clement begynder at tænke klart. Jeg hedder Claus. Jeg er en af Clements gamle venner fra gymnasiet!” Claus rakte hånden frem til Aziz.

“Aziz. Jeg har arbejdet sammen med Clement de sidste par måneder. Vi er lige blevet færdige med projektet og fejrer det en smule” Aziz og Claus gav hinanden hånden.

“Du så ikke Morten inde i danseværket? Prøv at kigge ned i hallen”

Clement kiggede ud. Imens begyndte Claus og Aziz at udveksle CV data, og kom meget hurtigt ind på computerudstyr. Clement kunne lave statistikprogrammer og bruge almindelig software, men det at samle en computer af forskellige dele med overlegne specifikationer, sagde ham ikke noget. Det havde han Claus til. Aziz havde åbenbart samme udstyrsmani som Claus. Claus fortalt stolt om det udstyr han brugte til musikoptagelserne, hvordan han rensede signalet, forsynede det med effekter og lagde det på harddisken.

Clement kiggede ud ind i hallen. Han syntes han havde set alle Gæsterne i lokalet flere gange. Så faldt han blik op på scenen. Han kunne ikke se ansigtet på bassisten, men der var et eller andet bekendt ved den måde han bevægede sig på. “Sig mig engang er det ikke Morten der står og spiller kontrabas? Jeg troede han var færdig med at spille live. Og hvorfor spiller han kontrabas?”

Aziz og Claus var fordybet i at overbyde specs. Det tog lidt tid før Claus reagerede. “Morten og jeg har lavet et konceptband,. Men vi mangler en bassist og så må Morten springe til. Det er vores tredje koncert i aften. Hvad synes du?”

“Det er langt fra EAN18, og det er lidt gammeldags for min smag”

“Er du tosset det er det kids vil have i dag! Det bliver bare så stort. Så du ikke køen foran hallen. De klæ’r sig ud for at være med, og så er det kun tredje koncert. Vi er i testfasen, og når vi har fundet den rigtige profil til bassisten, så

går vi over til giga intro fase. Men det er uhyre svært at finde en god bassist i dag. Alle kids spiller på computer. Og det er også derfor det bliver stort.” Claus så begejstret ud.

“Vi overvejer at lave dem her. Hvad siger du?” Claus kastede en halskæde med en stor pink perle på til Clement.

“Det ved jeg ikke hvad er det?” Clement holdt kæden op foran øjnene for at se, om der var en eller anden skjult funktion ved den.

“Tag den i munden og bid på den! Men ikke for hårdt vel. Det er en prototype.” sagde Claus.

Han puttede den i munden og bed forsigtigt på den. Pludselig kunne han høre musik i hele hovedet. Det var et iørefaldende nummer bandet havde spillet. Med tungen kunne han mærke at perlen vibrerede til bassen.

“Imponerende. Det har jeg ikke set før. Hvad hedder I så?”

“Vi hedder »Awanna2« li’som i a’one, a’two...”

Da bandet havde spillet deres sidste nummer, stoppede Claus for optagelsen. Hele bandet kom op i kontrolrummet. Morten og Clement hilste hjerteligt på hinanden. Morten havde en sjov krølle hår i panden, ligesom mænd i de gamle film fra det forrige århundrede og sminke i ansigtet som en kabuki skuespiller. Han forsikrede Clement om, at han ikke ville fortsætte med at spille, fordi han var for gammel. Men de havde brug for en ung bassist, helst med asiatiske rødder og indtil de havde fundet ham blev han nødt til at spille bas.

Aziz så lidt bekymret ud da bandets øvrige medlemmer, tre piger der tilsyneladende kom fra Asien et eller andet sted, kastede sig over ham. Han kæmpede imod, hvilket gjorde pigerne endnu mere ivrige, og de prøvede at knappe hans skjorte op. Men til sidst var han med på spøgen og pigerne kildede ham.

Claus vinkede Clement over.

“Kan du huske den internationale organisation jeg fortalte dig om tidligere?” sagde Claus med meget lav stemme som næsten smeltede sammen med musikken

der spillede i baggrunden. Han så sig til begge sider og Clement nikkede ventede på en ny konspirationsteori. Claus' konspirationsteorier var i de senere år blevet mere sofistikerede mere troværdige. Da klimadebatten var på sit højeste havde han en teori om at det var en række bagmænd der tjente stort på køb og salg af CO2 kvoter som sørgede for at forskningsresultater, både dem som beviste og dem som modbeviste den menneskeskabte klimaforandring, blev tilbageholdt på en sådan måde, at de optimerede deres fortjeneste. Den teori forkastede han til fordel for en ny teori, da oil-peak demonstrationerne var på deres højeste. Hele den menneskeskabte globale opvarmningsteori blev skabt for at bekæmpe terrorister som til dels blev finansieret af olien, samtidig med at vesten skulle blive uafhængig af den mellemøstlige olie i tiden efter den kommende oil-peak. Claus havde ikke ændret sig siden gymnasiet. Han var ikke paranoid så vidt Clement kunne bedømme, men han gennempløjede nettet dagligt for at finde mere ammunition til sine teorier. Samtidig havde han fået tilegnet sig en kolossal viden om computere og hvordan man kunne sikre sig mod hacker-angreb, digital aflytning og overvågning. Clement syntes stadig at Claus var uhyggelig, men han kunne godt lide ham og så var han jo altid parat til at hjælpe med computeren.

“Jeg har en opdatering til dig! Organisationen har som sagt sit udspring i en top hemmelig nordamerikansk agentur mod terrorbekæmpelse.” Claus så over på Aziz som var i færd med at rive sig løs fra en af pigerne, men så ud til at more sig. “De har haft held med at rekruttere programmører fra mellemøsten for at udvikle programmer til digital krigsførelse mod terrorister.” Claus så igen over på Aziz. “Jeg mener har du checket hans baggrund”

Clement så over på Aziz og tænkte på den diskussion de havde i den iranske restaurant. Hvis Aziz virkelig var en agent i den organisation ville han ikke have agiteret så åbenlyst for det. Det løb koldt ned ad ryggen på ham. Men det kunne ikke have noget på sig, det måtte være indbildning.

“Aziz er i orden. Han er opvokset i Danmark og arbejder for et dansk forsikringselskab.” Clement var tilfreds med forklaringen.

“Jeg ville også bare have sagt det” sagde Claus samtidig med at han klappede Clement kammeratlig på skulderen. Derefter tog Claus sig en slurk fra sin øl og gik over til resten af selskabet og genoptog sin samtale med Aziz.

Clement kiggede fraværende på Aziz og overbeviste sig selv om at der ikke var noget foruroligende ved hans opførsel. Aziz var netop i færd med at lytte interesseret til Claus, som sandsynligvis var ved at fortælle en ny konspirationsteori eller bare lave computer-small-talk.

De lyttede til musikken Claus havde optaget og de diskuterede den fremtidige plan. Det vigtigste var tilsyneladende, at Claus lavede optagelsen fra natten frit tilgængelig i en ganske dårlig kvalitet. Det skulle gøre indtryk af at være en piratoptagelse. Under de første tre koncerter havde de fået bouncerne til at kropsvisitere alle gæsterne af to grunde. For det første skulle det være umuligt at smugle optagelsesudstyr ind og lave piratoptagelserne. For det næste skulle alle kunne se, at det var umuligt at lave piratoptagelser. Når der så alligevel var en optagelse på nettet, ville det se ud, som om en pirat havde snydt musikselskabet. På den måde ville de få meget underground omtale. Og så ville de kunne sælge de rigtige filer med den gode kvalitet via nettet og kunne fylde store koncertsteder. Sådan var planen. Og alle tilstedeværende lovede ikke at røbe noget.

Solen var allerede højt på himlen næste dag, da de sagde farvel til hinanden. Aziz skulle allerede om aftenen samme dag mønstre på containerskibet for at sejle tilbage til Iran. Clement kom til at love at han ville se på FreePOM projektet med det formål at dele sin viden.

Clement var meget tilfreds med hvordan aftenen var forløbet. En bedre afslutning på et succesfuldt samarbejde kunne han ikke have planlagt.

Da Clement senere den morgen lå på ryggen i sengen og stirrede op i loftet, var han så træt at han havde svært ved at falde i søvn. Han startede med at se morgen-net-tv. Men de overgearede studieværter lod ikke til at synes det var en

god ide at sove. Han havde også trukket mørkelægningsgardinerne for. Noget han ellers ikke plejede at gøre, fordi han godt kunne lide at stå tidlig op. Dagslyset vækkede ham.

Net-tv-streamen var stadig tændt men lyden var skruet så meget ned, at han ikke kunne høre hvad der blev sagt. Lydkulissen beroligede ham. Han tænkte på, hvad han havde lavet den sidste måneds tid, og fandt frem til at han havde arbejdet omkring tyve timer i døgnet. Mad spiste han kun når han huskede det.

Han rystede af træthed og hele tiden dukkede robotvennen og drømmen op i hans tanker.

Helle? Hvad ville der være sket hvis han var taget med til Djakarta. Ville hun også være gået hvis han havde brugt mere tid sammen med hende end med projektet?

Hvad du hvis...

Vågentalstanden forsvandt umærkeligt, og han gled over i en dyb søvn.

Tabt tid

Clement åbnede øjnene. En blond kvinde i en gul og blodig motorcykel dragt stod med et katana, det længste samurai sværd, hævet over hovedet. Omkring hende lå mange sortklædte maskerede mænd og blødte i sprøjtende røde kaskader. Alt imens spillede et kvindeband rock ‘n’ roll, ikke ulig det, han havde hørt til koncerten. Bandet spillede falsk, med et sært drive, der gav musikken autenticitet.

Skærmen var stadig tændt og viste en streamet gammel film. Clement satte sig op i sengen og prøvede at lokalisere datapanelet. Han håbede at det var med fuldt overlæg, Morten og Claus kopierede deres konceptband fra dette, ellers var det nok dømt til fiasko. Han kunne godt huske filmen fra dengang han stadig gik i folkeskolen eller var det i gymnasiet.

Drømmen trængte sig på igen. Han kunne fornemme den vægtløse tilstand. Han mærkede på sit øje. Det var kun to dage siden. Selvom projektet var afleveret og han bare kunne bare slappe af, var anspændelsen fra dagene før afleveringen stadig i kroppen.

Der var ikke noget synligt dagslys langs kanten af mørkelægningsgardinerne. Det kunne betyde at det var nat. Han følte sig sulten. Han prøvede at huske,

hvornår han var gået i seng. Det var fredag morgen, omkring ved otte tiden, han var gået hjem. Så nu måtte det være natten mellem fredag og lørdag. Han var vandret rundt i morgentrafikken og syntes at det havde været en god og succesfuld dag.

Clement gned øjnene og forsøgte at huske den rette kommando.

“Julemand: sluk net-TV-stream, hvad er klokken”

“It is 03:46 am”

Clement gik i bad for at vaske søvnen ud af hovedet. Sulten råbte fra maven og han blev nødt til at svare. Døgneren nede på hjørnet ville snart have friske morgenbrød.

Da Clement trådte ind ad døren til døgneren, sad ekspedienten på en stol og lænede overkroppen op ad en softice-automat. Han sov. Clement gik meget stille rundt i butikken med en indkøbskurv og samlede de ting sammen, han havde brug for. Alt imens planlagde han at forskrække ekspedienten. Ikke ondsindet, bare lave lidt sjov. Han kiggede på indholdet i kurven. Han havde ladet sig rive med af sulten. På den anden side var hans køleskab kronisk tomt, med mindre han havde husket at bestille noget i internetsupermarkedet.

Han satte forsigtigt kurven på disken og gik hen til kaffe automaten, for at hente en kop kaffe. Der var mange valgmuligheder. Han valgte et stort isoleret pap krus og en caffe latte. Automaten spyttede først en velduftende sort tyktflydende væske ned i kruset, derefter fulgte en lang pause. Maskinen rumlede. Clement forestille sig, at der var små mænd inde i maskinen, der var i færd med at blande mælkepulver og varmt vand. Maskinens rumlen stoppede og en hvid dampende væske fulgte efter. Et lille pip indikerede, at kaffen var færdig. Efter flere forsøg fandt han et låg, der passede til koppen, og på vej op til disken tog han også en af gratis aviserne.

“God morgen” sagde Clement højt.

Mod hans forventning åbnede ekspedienten bare øjnene og gik hen til Clement. Det var en lidt skuffende reaktion. Ekspedienten så ud til at være en smule yngre end Clement. Butikkens uniform skjulte hans herkomst, men at

dømme efter hår og hudfarve var han nok af en nordisk type. Under hele betjeningen smilede ekspedienten venligt og professionelt. Clement købte også nogle osteboller og hentede en stor kop kaffe mere. Det var en lækker følelse at købe madvarer, fordi han var meget sulten. På vej ud af døgneren fik han en professionel hilsen med på vejen.

Clement skyndte sig hjem for at kaffen ikke skulle nå at blive kold. Gaderne var tomme på nær et ungt par, der var på vej hjem fra byen. Han kastede et blik på den avis han havde taget med, og fortrød, at han havde taget den med. På forsiden var der ingen overskrifter, der sagde ham noget.

“Chauffør kører hund ned”

“Flere køber mælk”

“Jans fest blev lang”

Han begyndte at forestille sig, hvad historierne bag overskrifterne skulle indeholde, for at de kunne retfærdiggøre en forside historie. Han prøvede at bladre om til næste side, men med varerne i hånden var det umuligt. Han overvejede at smide avisen i en papircontainer, men han havde egentlig ingen planer for de næste dage, så hvorfor skulle han ikke prøve at slappe af til ligegyldigheder.

Da han kom ind i lejligheden, så han med det samme, at datapanelet blinkede. Det havde ligget under hans tøj. Der var ingen grund til at se mailene igennem lige med det samme. Klokken halv fem var der alligevel ingen oppe for at læse hans svar. Han åbnede døren til den lille altan og indrettede sig med sin kaffe, sine osteboller og sit andet indkøb. Det var ikke koldt udenfor, men nattens regn havde gjort luften frisk.

Han tog et slurk af kaffen. Den smagte udmærket. Så skar han en bolle over og lagde noget skiveskåret salami på. Den første bid var næsten værre end at være sulten. Han skyndte sig at spise resten af bollen og forberede den næste inden han kiggede i avisen igen.

Første opslag. Statistiker dræbt af meteor. Hvor bizart. At en statistiker kunne komme ud for et så usandsynligt uheld. Intet læseværdigt. Flere ligegyldige

historier. Næste opslag. Tomt. Reklamerne viste sig at være mere interessante end det redaktionelle stof. Og det redaktionelle stof i avisen, der var værd at læste, viste sig at være en slet skjult reklame, Han bladrede videre. Intet. Han burde have smidt den ud. På næstsidste side i en lille notits var der lidt han kunne forholde sig til: Magnetstorm på vej, meteorologer lover tørt efterår.

Det var en af de parametre han havde brugt i sine beregninger til TopCodan. Han vidste ikke hvad magnetstormen betød for fremtiden, men han vidste at han brugte den parameter. Han tvivlede dog på at efteråret ville blive tørt. Han vidste at der var en sammenhæng mellem magnetstorme fra solen og mængden af lavtliggende skyer fra jorden. Det havde man allerede bevist mange år tidligere, og det var derfor han syntes, at den parameter var væsentlig at bruge i modellen. Men skydækket varierede kun med et par procent, eller det der lignede, så derfor mente han, at det var overilet at påstå at det ville blive et tørt efterår.

Med det kommende projekt for TopCodan skulle de spå om fremtiden. Selvom Aziz var overbevist om potentialet i deres modul, troede Clement ikke selv på, at det var muligt.

Clement gik ind til datapanelet og prøvede at formulere en begrundelse for afslaget på en måde, så han ikke brændte alle broerne bag sig. Det var vigtigt, at han spillede med åbne kort. Måske havde Søren noget han kunne bruge.

Han skiftede til inboxen. Der var mange beskeder han ikke havde læst. Tre var fra Søren. Den første var med Erik Weides adresse. Det var et projekt for sig. Den næste var med et tilbud på 800€ for kontraktgennemsyn, og den sidste var én med tilbudsforhøjelse til 1000€. Det viste sig at de 800€ dækkede gennemsyn af begge kontrakter, Clement havde ikke betalt den første endnu, så Søren havde givet ham kredit og rabat. Det sagde faktisk en hel del om Clements mangel på menneskekendskab. 1000€ for begge kontrakter. Søren var alligevel en flink fyr. Han svarede kort 'OK'.

Beskeden der lå øverst i inboxen var tilsyneladende fremdateret til den 13. august. På nettet var det ikke velset at manipulere med afsendelses datoen, for at stå øverst i inboxen, og det undrede ham meget, at beskeden var fra Aziz. Indholdet var et tak for sidst med en ny animation, denne gang med tre små

kinesere og en kontrabas. Clement var imponeret over hvor hurtigt han kunne lave disse animationer, men der var da ingen grund til at fremdatere denne besked for at han skulle se den.

Clements blik faldt på datapanelets ur og kalender. Klokken var 5.13 og det var søndag den 13. august. Langsomt gik det op for Clement at han havde sovet i næsten to døgn. Han forstod bedre hvorfor han var så sulten.

Clement satte sig igen ud på sin altan og så hvordan byen langsom vågnede en søndag morgen. Et avisbud var på vej ind ad en trappeopgang med gammeldags papiraviser og papirreklamer. Clement kunne ikke forstå at der stadig var nogen der abonnerede på aviser, for slet ikke at tale om reklamer. En meget ung og beruset pige vaklede over gaden og blev samlet op af en cykeltaxa. En mand med mørk krøllet hår og mørk hud stod lænet op ad vejskiltet og læste en avis. Clement kom til at tænke på Claus beretning om den hemmelige organisation.

Klokken var blevet mange. Datapanelet blinkede. Det var Claus der gerne ville mødes til en BBQ tur ved stranden, gerne med påhæng. Clement svarede, at han ville komme alene. De skulle mødes klokken otte ved Amager Strandpark.

Siden de var flyttet til København, mødtes de mindst en gang om året til BBQ. De kendte arbejdsfordelingen. De medbragte hver især hvad de skulle drikke og spise. Helst noget ikke helt almindeligt, men stadig spiseligt og kul til grillen. Bagefter blev der så trukket lod om, hvem der skulle tage sig af grillen. Grillen var en tung hæslighed Clement havde fået med hjemmefra, da han flyttede til København. Det var én Clements far selv havde lavet. Men der var så meget grillplads på den, at man kunne forsyne 20 gæster på en gang. Lige nu hang Claus på den.

Clement fik lyst til at ringe hjem for at høre hvordan det stod til hjemme i den lille by. Clements far lavede stadig køkkener og hans mor var stadig revisor, men hun havde nu to ansatte og et større kontor i centrum. Han regnede med, at de var i deres sommerhus. Clement syntes det var mærkeligt at eje et sommerhus mindre en 20 km fra ens bopæl, når man nu i forvejen boede ude på landet i dejlige

omgivelser og i nærheden af vand. Men han havde dog nydt godt af at kunne låne det, når han var på besøg. Der kunne han være uforstyrret det meste af tiden, og samtidig kunne han låne den ene af deres biler, for ellers var afstandene for store.

Han ringede og talte med sin far. Telefonopkaldet resulterede i, at han skulle besøge dem en uges tid efter mødet med TopCodan. De ville så sørge for selv at have ferie. Han kunne også tage en kæreste med hvis han ville. Så blev Clement nødt til at fortælle at han ingen kæreste havde. Sidste gang han havde snakket med sine forældre havde han fortalt om Helle, og det var jo slut nu. Det nyttede ikke noget at stikke dem en løgn ved at fortælle dem, at hun var på udlandsrejse. På den måde ville han bare skubbe sandheden foran sig. Selvom han var voksen var det alligevel som om han blev umyndig, når han talte med sine forældre.

Clement havde ikke noget imod at besøge dem og den lille by, men det var altid forbundet med at familie han i forvejen ikke kendte for godt skulle komme til middag hos forældrene. Og en tur i byen med de gamle klassekammerater blev altid meget kunstig.

Piece Of Mind

Clement fik chattet med Morten og fortalte om opdagelsen med girl-bandet i filmen. Morten forsikrede ham at det var med overlæg, da allerede den gruppe lænede sig op af et andet kliche: “Pinky Chicks” i 1960erne. Og “Puffy” var allerede succesfuld med deres forsøg 10 år efter “5.6.7.8s”. Deres koncept var en opfølgning på rock’n’roll bølgen, som startede med genindspilningen af Grease, bare med asiatiske vibrationer. Clement vidste at Morten og Claus havde mere styr på branchen end ham. Så han tvivlede ikke på, at de havde gennemtænkt det hele.

Han fik også lavet en animation af tre sexede manga piger der jagtede en Araber som han sendte til Aziz. Han troede ikke, at han var gået over stregen.

Han læste informationerne på FreePOM.org og kiggede på små video præsentationer. I forhold til andre professionelle sites virkede denne nærmest hjemmelavet. Det var meget tydelig, at de brugere der benyttede site’et, var meget tekniktunge programmører. Nogle af de værktøjer, som var blevet udviklet til de store softwareudviklingshuse og var alt for dyre til små virksomheder, kunne man her finde i en langt mere omfangsrig gratis version, udviklet af et andet GPL

team.

Det så ud som om tusinder af programmører var knyttet til dette projekt, men der var kun en håndfuld aktive brugere. Det kunne man konkludere ud fra navnene af bidragsyderne fra de seneste tilføjelser.

Mens han browsede på hjemmesiden fornemmede han en næsten umærkelig forsinkelse. Som om nogen tappede hans skærbillede. Han noterede sig at han ville spørge Claus om det overhovedet var muligt.

Det varede kun ganske få minutter, inden han blev sendt til en virtuel skranke med en mere officielle indgang til systemet. En venlig programmør hilste på ham. Han brugte gammeldags tekst-chat og præsenterede sig selv som CodeForcer. Clement brugte derfor sit net-alias s'Orang og måtte lige vende sig til at bruge den gammeldags chat input via tastatur. Ifølge brugerlisten var CodeForcer også den mest aktive bidragsyder til programmet.

Clement demonstrerede det samme program, som han havde vist til Aziz. Programmet blev eksekveret bag en Firewall, således at det var umuligt at se det kompilerede program, som for en dygtig programmør var lige så læsbar som kildekoden.

CodeForcers tilbagemelding virkede fjentlig:

<Ur code seems nice, we R not stealing, bring src, Owize: keep out; > - CodeForcer.

Han tænkte lidt over meldingen og over hvad han havde fået at vide om GPL. GPL byggede på, at man delte koden med andre, og at andre respekterede ens ophavsret ligesom man respekterede andres. Følgerne for dem, der ikke overholdt denne kodeks, var ekskludering af gruppen. Clement havde hørt, at man også kunne være udsat for et hackerangreb og personlig forfølgelse hvis man ikke overholdt kodekset. CodeForcer havde dog forsikret ham om at det ikke skete.

Clement skrev tilbage:

<have 2 clean code, uploading soon;> - s'Orang

<is code hot? Hot eq not> - CodeForcer

Clement skulle nu til at anstrenge sig for at forstå beskeden. CodeForcer havde i starten brugt et læseligt engelsk, men sproget var blevet mere programmeringskodeagtigt. Han mente, han havde skrevet at koden skulle renses. Det vil sige det skulle skrives lidt om, for den kunne være lettere at forstå og bruge. CodeForcer havde åbenbart forstået, at Clement skulle rense den for ophavsret. Han fortolkede derfor den sidste sætning til at betyde: 'Er koden ikke din eller ulovlig? Vi vil ikke have ulovlig kode i vores projekt.'

Han tænke et øjeblik og skrev så:

<Code is not hot, code is ugly, need time;> - s'Orang

Hvilket skulle betyde at programmet ikke var stjålet eller ulovlig men bare dårlig skrevet.

<OK. It was nice 2 meet U. Have 2 go 2 another project. And next time write longer sentences, Ur L3373 could be a src for misunderstanding. So will I ;-)> - CodeForcer

Han smilede og skrev:

<Nice to meet you too. I hope my contribution will be useful. Bye> - s'Orang

Han var altså begyndt, at lave frivilligt arbejde. Han forklarede det selv med, at hans næste kontrakt ville sikre ham en indtægt et stykke ud i fremtiden.

Han læste sit program igennem flere gange. Samtidig rensede han den for unødigt kode og henvisninger til TopCodan projektet. Derved opdagede han, at dele af programmet mindede om neurale netværk, med den undtagelse, at i stedet for at have forkellige knudepunkter, der hver simulerede en enkelt nervecelle, så kunne programmet tage stilling til mange input, uden knudepunkter på samme tid. Det gjorde programmet mere effektivt, og man kunne bruge og indlæse data meget hurtigt, i stedet for, at netværket skulle trænes. Han kunne ikke huske, hvordan han havde fundet på at formulere programmet på den måde. De komplekse beregninger, der blev foretaget gav egentlig ingen mening. Og de enkelte bit-stream han benyttede sig af, gav også meget varieret output, og så ud som om de var fuldstændig ude af kontrol. Men resultatet af den sidste beregning i programmet var god nok.

Jo mere han så på koden, jo mindre kunne han huske, hvordan han var kommet på det. Beregningsmodulernes uendelige løkker; I princippet burde han ikke have skrevet programmet på den måde. Det var, ifølge de lærebøger han havde læst, dømt til at køre en uendelig ring uden at levere brugbare resultater.

Han kunne heller ikke forstå, hvordan den algoritme til TopCodans projekt kunne bruges til to så vidt forskellige ting: mønster genkendelse på den ene side og et slags neuralt netværk på den anden.

Da han var færdig med genskrivningen, og der ikke var nogen tegn på, at TopCodans rettigheder var brudt, besluttede han sig for at uploade programmet.

<To CodeForcer. Force this ;-). Still ugly, but its working. Don't know how. Also test arena in form of labyrinth. Have fun. Bye > - s'Orang

Klokken var blevet mange. Han havde brugt hele fredagen og lørdagen på at sove og hele søndagen på at skrive kode. Det var tid til at have det sjovt.

Han tjekkede vejrudsigten som lovede godt vejr og høje temperaturer hele aften. Nu skulle han bare slappe af.

De mødtes ved den bunkerlignende bygning nummer 2 ved stranden. Der var mange mennesker, men de fandt et sted, hvor de kunne stille den store grill op. Ud over Morten og Claus kom nogle af deres fælles bekendte og de tre piger fra bandet. Alle havde medbragt mere end rigeligt mad og sprut. Clement havde medbragt den flaske vin han lod stå, da han skulle mødes med Aziz.

Det var et meget underholdende girl-band Claus og Morten havde fået samlet. De fik snakket meget den aften og nat. Pigerne optrådte til karaoke versioner af et af deres egne numre, som Morten hentede fra nettet. Også en del af lanceringsplanen. Han afspillede musikken på et oppusteligt musikanlæg han på et eller andet tidspunkt havde fundet i en gadget forretning. Pigerne spillede på imaginære instrumenter og sang mere højt end smuk. Flere mennesker fra stranden de ikke kendte, sluttede sig til dem og hele festen blev til en minikoncert. Clement morede sig meget og fik snakket en del med en af pigerne fra bandet som hed Mei Lin.

Selskabet tyndede ud. Mei Lin var blevet meget beruset og havde puttet sig hos Clement, som sad på et medbragt tæppe. Morten, Claus, Mei Lin og Clement blev ved stranden indtil det var blevet lyst igen. Så trak de lod om hvem der skulle have grillen. Det var Morten der trak det korteste strå. Han besluttede at gemme monstrummet i bunkeren for at hente den næste dag.

Clement ville sætte Mei Lin i en taxa og overlade problemet til chaufføren, men hun var alt for beruset til, både at fortælle hvor hun boede og til at gå selv. Derfor tog han hende med hjem til sin lejlighed.

I lejligheden lavede hun pludselig op og begyndte at tage tøjet af ham. Men inden hun blev færdig med sit foretagende, var hun faldet om på hans seng. Han tog sko og bukser af hende og forsøgte at få hende over til sofaen. Men hun var umulig at flytte, derfor tog han et tæppe og lagde sig selv tilrette på sofaen og faldt i søvn.

Ny kontrakt

Datapanelet og mobilen bippede og blinkede. Clement åbnede øjnene. Hans hoved dunkede og han havde en grim smag i munden.

Det var Søren Weide. Clement så på uret. Det var middag. Han så over på sengen, Mei Lin var der ikke. Hun kunne da godt have sagt noget inden hun forsvandt. Clement havde ikke noget tøj på, derfor fandt han sin høretelefon frem og åbnede en billedeløs forbindelse. Den var ikke helt billedeløs. Et billede af Clement ville dukke op på Søren's skærm.

Søren's forbindelse var med livebillede. Hans kontor var det samme med undtagelse af billedet, som Clement havde kritiseret. Rammen var den samme, men billedet var skiftet ud med et nonfigurativt motiv. Det lignede ikke noget Clement havde set i et galleri eller en udstilling. Det var malet med akvarel i mørke og brune nuancer.

Søren startede vandfaldet. Kontraktproblemet. En klausul i kontrakten kunne betyde, at han ikke havde mulighed for afslå overarbejde. Det kunne i værste fald betyde at han måtte sige nej til andre projekter, selvom han ikke kom til at arbejde over, idet han kontraktmæssig var bundet til at give TopCodans opgaver første prioritet uden kompensation.

Clement gennemgik i tankerne alle de opgaver som havde ventet på en åbning i TopCodan projektet, og som han nu skulle til at se på. Det var lidt en belastning.

“Nej det kan vi ikke have. Hvad foreslår du?”

“Jeg foreslår at jeg skriver en ny kontrakt, som tager højde for dette.”

“Hvis det er inkluderet i de 1000 €, så går du bare videre. Jeg har på fornemmelsen, at der er et nyt projekt på vej kan du tage højde for det i den nye kontrakt?” Clement ville bare være helt sikkert.

“Det skulle ikke være noget problem at sikre en fremtidig kontrakt med denne. Har du en Beløbsramme? De 1000 € er for den forlængede kontrakthjælp, som jeg tilbød efter det første møde og jeg står selvfølgelig til disposition med mere råd og vejledning.” Søren smilede bredt. Han havde også tjent godt på Clement de sidste par dage. Clement tænke over de sidste spørgsmål? 2000 € i timen ville svare til 300.000 € om måneden, hvis han arbejdede alt det han kunne. Han blev klam i fingrene ved tanken om en månedsløn på det tredobbelte hvad han fik for det sidste projekt som varede et halvt år. Han havde ikke arbejdet konstant med det, men han regnede med, at han havde fået omkring 200 € i timen.

“Skulle vi sige 50.000 € om måneden med månedsvis forlængelse af kontrakten, eller synes du det er for meget?” han syntes selv at det lød af alt for meget. På den anden side var de afhængige af hans indsigt. Han troede ikke, at der var nogen der kunne gennemskue hans modeller – hvis ikke engang han selv kunne.

“Nej det lyder rimeligt!”

De aftalte at Søren skulle lave kontrakten og så sende den til gennemsyn til alle involverede parter. Det var nok den mest positive måde at lave et afslag på.

“Jeg kan se du har fulgt mit råd med hensyn til billedet”. Søren vente sig om og betragtede billedet.

“Ja det er min niece der har malet billedet...” så løb mundvandet igen. Clement vidste nu efterhånden, hvordan Søren var og kunne egentlig godt lide ham, men han var for træt til at lytte høfligt, så han afbrød Søren, med det påskud, at han skulle arbejde på andre projekter. Det var også lidt sandt. Han takkede for Erik Weides adresse og lukkede hurtigt sin forbindelse.

Clement tog høretelefonen af og lænede sig tilbage i sofaen. Han havde en smule tømmermænd. Solen strømmede ind ad vinduet og smertede i hans øjne. Han lukkede øjne og lyttede til lydene i huset.

Nogen var ved at tage et bad ovenpå. Han troede faktisk at lejligheden ovenpå var ubeboet. Han koncentrerede sig om sine hovedpine og døsede hen.

“Du har ikke noget brød!”

Clement for sammen, som om nogen havde smidt en spand vand i hovedet på ham. Han spærrede øjnene op. Foran ham stod Mei Lin med et lagen viklet om taljen som en nederdel, oil-peak t-shirten han havde lagt til vask og et håndklæde om hovedet.

“Mei Lin! Jeg troede du var gået!”

“Hvor er jeg henne?” Mei Lin havde dækket bordet på altanen til to og stod nu i køkkenet trykkede på nogen knapper på Clements kaffemaskine. Han måtte være faldet i søvn igen.

“Du er på Østerbro. Der burde være brød i fryseren.” Clement syntes det var lidt hyggeligt at have nogen til at lave morgenmad til ham og så kunne han godt lide Mei Lin.

“Men det er færdigsmurt! Har du ikke noget andet?” spurgte Mei Lin. Hun trykkede på flere knapper. Til sidst smilte hun tilfreds da det lykkedes hende at få lavet to kopper kaffe.

Clement foretrak færdigsmurt, fordi hans køleskab næsten altid var tomt. Han foretrak også færdigretter, så behøvede han ikke bruge tid på madlavning. Hvis han ville spise godt, gik han på restaurant.

De havde snakket godt sammen aftenen før, inden hun blev beruset. Beruset var et mildt ord. Hun var meget yngre end ham, og Clement følte sig ude af stand til at bedømme hendes alder. Mens hun puslede rundt ude i køkkenet, sang hun et af deres numre og spillede indimellem akkorder og soloer på en luftguitar.

“Kom” Clement sad stadig på sofaen da hun vinkede ham hen til bordet.

“Jeg lagde mærke til at du sov på sofaen. Jeg mener har vi ikke...”

“Nej vi har ikke ...” Sagde Clement. Hun så lettet ud.

Hun var smuk og eksotisk. De færdigsmurte boller havde hun pillet fra hinanden og lagt noget ekstra ost og skinke på. Han vidste ikke at han havde noget til overs. Det så lækkert ud. Hun var opfindsom, både aftenen før, hvor hun havde fortalt ham nogle gode historier, han ikke rigtig vidste om han kunne tro på og også med denne morgenmad.

“Du var meget beruset, og faldt bevidstløs om i min seng.”

“Du er sød” sagde hun. Med den ene hånd tog hun håndklædet af håret og med den anden tog hun en slurk kaffe. Clement havde glemt, at hendes hår var pink og gul i toppen, mens hendes formentlig naturlige hårfarve var nederst i siderne og nakken.

De begyndte at spise deres boller og snakkede om alt muligt.

“Er du meget rig?” sagde hun pludselig mens hun skubbede tallerken fra sig.

“Hvad mener du?” Clement følte sig ikke rig.

“Jeg kunne ikke undgå at høre, hvordan du snakkede om en løn på 50.000 € om måneden, med mulighed for forlængelse månedsvi forud. Og at du ville betale 1000 €, for at nogen skulle hjælpe dig med en kontrakt. Jeg mener... jeg har aldrig set 1000 € på min konto.”

Han tænkte lidt over det hun sagde. Han var ved at blive talblind. Han havde ikke rigtig fattet, hvor mange penge det egentlig var. Da han gik på universitetet vidste han altid, hvor mange penge han havde på sin konto uden at se efter. Han prøvede at huske hvor mange penge der var på hans konto, men det kunne han ikke.

“Det er meget relativt” sagde han.

“Hvad mener du; 1000 € er da 1000 €.” Mei Lin var begyndt at lakere sine tånegle.

“Da jeg købte denne lejlighed pantsatte jeg fyrre procent af mit energiforbrug de næste ti år frem. Hvis jeg skal bruge mere energi, skal jeg bruge mange penge.”

“Men hvis du ikke bruger ekstra energi så har du mange penge er det ikke rigtigt?”

“Mei Lin hvor gammel er du” spurgte han overbærende og han fortrød med det samme den tone det var sagt i.

“Det er meget relativt!”

“Ah jeg forstår. Når du skal ind på en klub er du over atten og når du skal bruge en taxa er du under atten.” Unge under atten kunne køre billigt med taxa og gratis med bus og tog. Derved kunne de nemmere komme hjem, i stedet for at vælte beruset rundt i gaderne hver weekend. Kommunen betalte for differencen. Det viste sig at være billigere, end at lade politiet hjælpe berusede unge, der ikke kunne finde hjem.

“Nej jeg mener, at jeg ikke har nogen rigtig fødselsattest. Nogle forbandede svin havde købt mig i Thailand da jeg var meget lille. Det blev opdaget og jeg kom i myndighedernes hænder. To år senere blev jeg så adopteret af mine nuværende forældre. Vi fejrer min fødselsdag den dag de adopterede mig og efter den er jeg lidt over 17 år, men en læge har attesteret mig til at være tre år og fire måneder ældre. Selv tror jeg, at jeg er meget ældre, måske 24, fordi jeg kan huske noget fra Thailand, som jeg nok ikke ville kunne huske som barn på under 16 måneder.”

Clement blev tavs og kiggede på hende. Hun sad stadig og lakerede sine negle. Han følte en stærk beskyttertrang overfor hende.

“Det var dog en grim historie.” sagde Clement forsigtigt, for hvad kunne han ellers sige.

Hun begyndte at lakere sine fingernegle uden at se op. Han troede, at hun var ked af det fordi det så ud som om hun hulkede. Pludselig begyndte hun at grine meget højt.

“Hold kæft og du troede på den”. Hun grinede næsten helt hysterisk.

“Mei Lin. Hvordan vil du have, at jeg nogenside skal stole på dig.” Clement begyndte at grine med på hendes smittende latter.

“...og så tror du måske også på julemanden” fortsatte hun højtlydt.

Computeren bippede.

“Nej ham må du ikke nævne her” sagde han grinende og hentede sit datapanel for at slukkede for audio input. Han måtte finde på et andet navn til computeren.

“Hvad mener du?” Hun kiggede spørgende på ham.

“Min computer hedder ‘julemand’ og reagerer på talte kommandoer.”

“Cool!”

“Og den laver kaffe og te til mig, men det er den ikke særlig god til” sagde han og smilede stadig over den komiske situation.

Hun kiggede på ham i lang tid og sagde med et skævt smil: “Nu er det ikke din hævn for den historie jeg prøvede at fortælle dig lige før vel?”

Clement smilede bare.

Hun var færdig med at lakere negle. Clement undrede sig over, hvorfor hun tilsyneladende var gået i byen med neglelak og ikke læbestift og uden en taske at have den i.

“Går du altid i byen med neglelak?”

“Det er din, den må du da kende” sagde hun. Hun kastede flasken med neglelak over til ham og sendte ham et meget sigende blik. Det måtte være én Helle havde glemt.

“Er hun din kæreste?”

“Nej hun er flyttet til Djakarta” Clement funderede over hvordan Helle bare var diffunderet ud af hans liv uden at efterlade andet spor end en glemt flaske med neglelak.

Der fulgte en længere pause, men den var ikke ubehagelig.

“Du ved godt det med babyhandel sker i virkeligheden og er faktisk meget alvorlig” sagde Clement

“Tjo.”

“Ved du hvad klokken er?” Mei Lin rejste sig op og tog tallerkenerne med ud til køkkenet.

Clement kiggede på sin mobil, “den er kvart over to”.

“Shit jeg må skynde mig. Må jeg beholde den her? Jeg kom til at kaste op på min egen skjorte, og den er stadig våd!” Det var mere information, end han syntes var rar at vide. Hun havde smidt lagnet og stod kun i hans oil-peak T-shirt og trusser.

“Du må godt låne den på, men jeg vil have den tilbage.”

Hun tog bukser på.

“Kan jeg komme forbi i aften?” sagde hun med det ene ben ude af døren.

“Ja, gerne”

Døren gik i og han kunne høre hurtige fodtrin på trappen.

Mei Lin kunne betyde hvad som helst. Han smed neglelakken ud.

Gamle opgaver

Han gennemgik de opgaver, der var blevet syltet. Der var færre end han troede. Der var nogle markedsanalyser og demografiske rapporter, der skulle skrives. Der var nok arbejde til en lille uge, og han behøvede ikke finde flere kunder foreløbigt. Han havde penge nok. Men opgaverne virkede så uendelig kedelige i forhold til projektet, han lige havde overstået.

Han overvejede at tage til karate-træning, men efter søndagens party var han stadig mørbanket. Så det passede ham fint, at han ikke havde nogen aftaler.

Han havde hentet filmen, han var vågnet til, fra nettet, for at vise den til Mei Lin. Klokken var mange og hun var ikke dukket op. Derfor satte han sig tilrette i sengen og så filmen alene. Han kunne godt huske de fleste detaljer i kampscenerne, og andre detaljer gav meget mere mening, eftersom han var blevet voksen, siden han så den første gang. Filmen sluttede og han besluttede sig for at købe den anden del med det samme, men ville vente med at se den.

Klokken var halv to, da han lagde sig til at sove.

Det ringede på dørtелефonen. Han sprang op af sengen. Mei Lin holdt to asiatiske øl foran kameraet. “Må jeg godt sove hos dig i nat, men jeg vil ikke kneppe”, det var en ren besked. Han lukkede hende ind.

“Men i nat sover du på sofaen.”

Hun så udmattet ud, og hun sagde ikke meget, mens de sad på sofaen og drak øl. Men Clement fik alligevel lidt at vide. Ud over at spille musik med Awanna2, spillede hun også i et andet band og var tjener på en kinesisk restaurant i Ishøj. Hun boede også i Ishøj hos sine forældre. Hun var rigtignok adopteret, men fra Kina. Men hendes adoption var legal fra start til slut. Hendes forældre havde døbt hende Pia men kaldte hende indimellem Mei Lin, fordi de syntes hun skulle kende sine rødder. Hun fantaserede ofte om, hvordan det ville have været at vokse op i Kina.

Mei Lin fik et tæppe og lagde sig til at sove på sofaen.

Clement gik i sin seng.

Da han åbnede øjnene var det meget lyst.

Mai Lin lå stadig og sov. Han dækkede bordet på altanen og prøvede at larme så meget, at hun skulle vågne og alligevel så lidt, at det ikke lød forsætligt.

Han kiggede på uret. Den var kun otte. Han var ikke sikker på, hvornår hun var kommet, men det var begyndt at blive lyst, så han lod hende ligge og spiste morgenmad selv. Han nød at se hende ligge på sofaen. Han prøvede at forstille sig, hvordan det ville være at være kærester med hende.

Lyset faldt ind ad et vindue og oplyste halvdelen af tæppet hun lå under. Folderne i det brune tæppe, hendes farverige hår og den olivengrønne sofa gav et godt billede og han fotograferede scenen med mobilen. Men der var ting i omgivelserne der forstyrrede billedet og som burde redigeres væk.

Han fik lyst til at tegne. Han tog datapanelet frem og bladrede i det tegnekursus, der fulgte med farverne han havde købt. Der var en passage, der mindede om den scene han så på, og var tegnet i en stil han kunne lide. Instruktionerne og multimedie-klippene der hørte til scenen var lette at forstå. Så

ryddede han bordet meget stille for ikke at vække hende og hentede sit akvarelsæt og noget vand.

I starten var det lidt uvant at tegne. Han lavede flere blyantskitser, som han efterfølgende krøllede sammen. Mens han havde sine øjne lukket, fangede han en tanke og en følelse som han ikke havde tænkt og følt i årevis. Han åbnede øjnene og en næsten perfekt skitse flød ud af hånden og ned på blokken. Han havde glemt hvor meget han holdt af at tegne.

Han var tilfreds med skitsen og monterede papiret på den tynde træplade som anvisningerne illustrerede. Papiret blev væddet med vand i de områder der skulle farvelægges først. Så blandede han den første farve og med hurtige strøg lavede han sin første lasur nogensinde. Han var tilfreds med dette første forsøg og lagde pladen ud i solen for at den skulle tørre hurtigere. Han tog datapanelet og bladrede frem til det punkt han var kommet til og gik i dybden med de efterfølgende instruktioner.

Han byggede billedet langsomt op. Skridt for skridt fulgte han instruktionerne. Han skiftede mellem at finde de naturlige farver og at understrege farvernes spil mellem hinanden, ved at bruge en komplementær farve de rette steder. Selve tørretiden havde han lidt problemer med, da han var utålmodig, men instruktionerne understregede vigtigheden af at lade det tørre helt, inden man gik til næste fase, så han blev nødt til at være tålmodig. I stedet prøvede han at tænke fremad og farvelægge to eller tre steder på en gang med forskellige farver, hvis områderne ikke var forbundet med hinanden og pressede tørretiden ned ved at holde billedet i solen.

Da han var færdig, var han tilfreds med billedet.

Han var endda meget tilfreds med resultatet.

“Hvad laver du?” Han kiggede op. Mei Lin var vågnet og kiggede på ham.

“Jeg maler dig. Håber ikke du har noget imod det.” Han betragtede hende, som om han prøvede at finde et nyt motiv.

“Må jeg se” hun sprang op og løb hen til ham. Hun stillede sig bag ham mens hun kiggede på billedet.

“Cool. Må jeg få det?”

“Kun hvis jeg må tegne et mere?”

“Okay” Hun hentede bakken som Clement havde sat til side og satte sig ved bordet på altanen for at spise mens hun kiggede ned på gaden. “Men det bliver så i morgen, må jeg godt komme i aften igen?”

“Okay”

Han gav julemanden kommandoen til at lave to kopper kaffe. Julemanden bippede. Hun kiggede mistroisk på ham. Men da han hentede kopperne fra køkkenet, var hun overbevist.

På samme måde som dagen før skulle hun hurtigt skynde sig ud af døren. Også denne gang lånte hun noget af hans tøj. En hvid skjorte. Han vidste ikke, at han havde en ren hvid skjorte

Clement arbejde sig videre igennem opgaverne. Han kom endnu engang forbi Erik Weides adresse. Han overvejede et kort øjeblik, om han skulle gøre et forsøg. Han kiggede på det billede, han lige havde tegnet og tænkte på dengang han så Lisa for første gang. Hun havde kigget ham over skulderen, ligesom Mei Lin lige havde gjort. Han syntes Lisa og Mei Lin havde et eller andet til fælles.

Han brugte telefonnummeret fra e-mailen som hot-link.

Erik oprettede prompte en forbindelse. Det vil sige, han tog telefonen. Clement kunne se på skærmen, at hans forbindelse var en gammeldags telefon uden video. Ikke end gang et stilbillede kunne han få lov at se på.

“Det er Erik...”

“Øh hej det er Clement Fredriksen, jeg ved ikke om du kan huske mig” Clement var lidt urolig ved at tale med en tom skærm.

“Du må altså hjælpe mig lidt på vej”

“Øh Ja selvfølgelig, hvad hedder det. Jeg kender din nevø Søren, og han gav mig dit nummer”

“Lovfuskeren ja”

“Og vi kender også hinanden fra for lang tid siden, altså vi to, men vi fik aldrig rigtig snakket med hinanden”, Clement syntes ikke at samtalen gik særlig godt når han kiggede på den tomme skærm så han kiggede ned i bordet.

“Du bliver altså nødt til at blive mere præcis, vi har jo ikke allesammen evner som romanens detektiver”

“Ja, selvfølgelig. Eller nej. Mit navn er Clement. Kan du huske den aften Jens Bakke døde”

“Clement, Clement, Clement...”

“Jeg var en af Lisas venner fra skolen. Jeg kunne genkende et Jens Bakke billede som Søren, din nevø, har i sit kontor og så har I det samme efternavn”

“Ah ja, men hvordan går det så med dig Clement.”

“Jeg har det udmærket, tak! Jeg tænkte på om du kunne hjælpe mig...”

“Jo tak! Jeg har det skam også fint. Og så er vi jo to der har det godt...”

“Undskyld, ja...”

“Jamen det behøver du da ikke undskylde, det kan du jo ikke gøre for...”

Clement var ved at opgive foretagendet. Det var en meget ubekvem situation.

“... Det jeg ville spørge var om du vidste hvor Lisa Bakke befinder sig, jeg har mistet forbindelsen til hende”

“Der kan du se der kunne du have sagt med det samme så havde vi ikke spildt så meget af hinandens tid!”

“...?”

“...”

“OG?”

“Jeg bliver desværre nødt til at fortælle dig, at jeg ikke kan hjælpe dig”

“Så må du undskylde at jeg forstyrrede...”

“men nu da du er så høflig så kan jeg røbe, hvem der kan hjælpe dig”

“...?”

“...”

“ja?”

“Det kan Moody han bor i København et eller andet sted, og hvis du møder ham, så kan du fortælle ham, at han kan rende mig... og Lisa med”

“Ja, det skal jeg gøre!”

“ ”

Erik Weide havde lagt røret på.

Clement sad i lang tid med den ene hånd foran munden. Så brød han ud i latter.

Han arbejde de videre på sine opgaver, for at have mere tid til at tegne Mei Lin næste dag. Han regnede med, at hun ville komme sent, derfor arbejdede han hele dagen og aftenen.

Clement havde lagt sig til at sove da klokken var et, og Mei Lin var ikke kommet.

Det ringede på døren. Halvt sovende tog han datapanelet og så efter. Det var Mei Lin. Hun holdt to æbler op i kameraet. Han lukkede hende ind. Hun kom ind, satte sig op til ham på sengen og gav ham det ene æble. De begyndte at spise uden at sige noget.

“Betyder Mei Lin egentlig noget?”

“Smuk skov eller smuk lotus blomst.” sagde Mei Lin

Clement fik en ide til det billede han kunne male næste dag. Han tænkte på, at selvom Mei Lin havde fortalt ham en megatyk løgnehistorie, stolede han på hende. Det forhold han havde haft med Helle havde været dejligt, men det var mest af alt praktisk. Han kunne ikke sige, om han og Mei Lin havde et forhold – venskabeligt eller det der kommer, før man bliver kæresten. Men han troede på, at hun stolede lige så meget på ham.

Han var ikke søvnig derfor fik han lyst til at se filmene han havde købt. Inden han startede den første, indstillede han det store display, så de begge kunne se det godt fra sengen og hentede nogle store puder fra sofaen. Mens de så filmen, puttede hun sig tættere og tættere ind til ham ligesom på stranden.

“Nu skal du ikke få gode ideer vel” sagde hun “jeg kender dig ikke godt nok”.

Clement havde ikke styr på hendes alder, og troede, at hun måske var mindreårig. På en måde virkede hun meget ung. At hun ikke var så høj understregede det. Men indimellem virkede hun moden og erfaren, med stor indsigt i livet uden at bruge ord.

“Hvor gammel er du egentlig”

“Lovlig!”

Inden filmen var færdig sov hun.

Clement vågnede ved, at hun lagde en arm om ham. Han vendte sig om for at se på hende. Hun sov endnu. Billedet han ville male af hende skulle indeholde blomster. Forsigtigt stod han op, for ikke at vække hende. Han tog tøj på og gik ned på gaden. Han ville hente blomster. Blomsterforretningen havde brudeslør og margueritter. Han købte også frisk morgenbrød med hjem og to kopper kaffe fra døgneren.

Da han kom tilbage var hun stået op og sad på gulvet med tegneblokken og blyanterne og tegnede mange figurer. Hun havde kun undertøj på og tæppet svøbet omkring sig. De tegninger hun havde lavet var ret gode. Han kom til at tænke på det han tegnede, da han gik på gymnasiet.

“Jeg vidste ikke du kunne tegne.”

“Der er meget du ikke ved om mig”

“Ja for eksempel din alder”

“Er den så væsentlig?”

“Næh”, Clement havde ikke det store behov for at kende hendes baggrund. Han kunne bare godt lide at være sammen med hende.

“Er de til mig?” Hun pegede på blomsterne.

“På en måde. De er til dig og det billede jeg vil tegne! Jeg har købt morgenmad og kaffe”

De sad og spiste morgenmad sammen uden at sige så meget. De kiggede bare på hinanden og smilte.

“Hvad er din ide?”

“Jeg vil tegne dig på en seng af blomster.”

“Skal jeg være nøgen?”

Det havde strejft hans tanker, men – “Du må bestemme, hvad du vil have på.”

“Så vil jeg låne noget af dit tøj.”

Clement sad med skitseblokken meget tæt på hende. Hun havde en af hans ensfarvede gule skjorter med korte ærmer på. Men fordi hun var så meget mindre, nåede den næsten ned til knæene og ærmerne gik ned over albuerne.

Mens han tegnede tog han også billeder med et digitalt kamera. Da han så Mei Lin tegne mangafigurer, fik han den ide at opdele billedet i felter og i hvert felt male en del af hende, som i sin helhed, set på afstand, dannede en helfigur. Blomsterne skulle både danne baggrund og være med i de mindre felter. Han vidste ikke hvordan det ville blive, men han følte sig inspireret.

“Hvad laver du egentlig, når du ikke spiller i band eller er servitrice?”

“Jeg venter på at starte på tredje semester på handelshøjskolen – regnskab.”

Det lød overhovedet ikke til at passe til hende. Historien med den solgte baby var stadig frisk i erindring.

“Og jeg er 24 år. Jeg ved godt regnskab ikke passer til mig, men jeg kunne godt tænke mig at eje en restaurant, hvor der også bliver spillet musik. Ham der ejer den restaurant hvor jeg arbejder, har ikke styr på noget som helst. Jeg kunne gøre det bedre, men jeg kender ikke noget til regnskab” sagde hun som om hun havde læst hans tanker.

“Hvad har du så lavet mellem gymnasiet og dit studie.

“Jeg har ikke gået på gymnasiet. Efter niende klasse vidste jeg ikke hvad jeg skulle lave. Jeg startede med bare at hænge rundt over det hele, men siden har jeg arbejdet som alt muligt, kosmetolog, healer, astrolog, fitness instruktør, coach, postbud, kassedame og for lidt over to år siden fik jeg stillingen i restauranten. Jeg startede med at vaske op. Nu er jeg servitrice og ofte hjælper jeg ejeren med regnskabet, indkøb, pris beregning, menusammensætning, you name it.”

“Hvad så med bandet?”

“Hvis jeg tjener nok penge til at købe en restauranten på en eller anden måde, er jeg glad. Men hvis jeg skal vælge mellem restaurant og musik og ikke kan have begge dele, så vælger jeg musik.”

Det lød meget mere som Mei Lin.

“Hvad skal du egentlig bruge de digitale billeder du tager til?”

“Det tager tid at lave en god akvarel. Billederne jeg tager, bruger jeg som hukommelse når jeg skal farvelægge billedet. Skitserne er den måde jeg ser dig på.”

“Jeg bliver nødt til at smutte nu” sagde hun og styrtede ud i badeværelset. Da hun kom ud havde hun stadig hans skjorte på. “Må jeg godt låne den.”

“Du er mere end velkommen.”

“Vil du tegne mig igen?”

“Hvis du har lyst.”

Hun gik hen til ham og gav ham et kram og et kys på kinden. Så forsvandt hun.

Møde

Clement havde været flittig dagen før, så han havde ikke flere opgaver, der krævede opmærksomhed. Derfor ville han se, hvad han kunne finde på Moody. Han kunne godt huske Moody. Hans teorier om tanker der gentog sig var meget spændende. Det var de teorier, der gjorde, at han kom til at tænke på måden at lave sit lille program på. Faktisk var det ham, han talte mest med, den aften Jens Bakke døde. Han slog Moody op på nettet og fik et brugbart link, han med det samme checkede. Det var et galleri på Bredgade. Men det var ikke Moody-kunstner men Moody-receptionist han kunne finde.

Han trængte til at gå en tur. Så kunne han gå forbi galleriet på Bredgade og hvis det var ikke var den Moody han kendte, så kunne han jo bare se på de udstillede kunstværker.

Inden han gik tog han skitserne, kameraet med billederne og farverne med i attachemappe der fulgte med, så han kunne tegne videre i Kongens Have. Han syntes også, at han manglede den rigtige blå farve han ville bruge som nederste lasur. På farvearket fra boksen med det lille sæt akvarelfarver, var der en farveoversigt, hvor den ene af farverne passede perfekt. Han var tit kommet forbi en kunstnerbutik, som lå i nærheden af galleriet med Moody. Der ville han

sikkert kunne få den farve han havde brug for.

Forretningen havde farven. De havde også en stor maleprøve af den på noget papir, han godt kunne lide. Størrelsen på den blok han havde, var ikke mere end A4. Han kunne godt tænke sig at billedet blev væsentlig større. Derfor købte han nogle ark af de gode papir, som han fik i et sort rør med bærerem i.

Da han kom til galleriet var det tomt for kunder. Ved et skrivebord, som stod overfor indgangen sad en person, som kunne ligne Moody. Bag det ene øre kunne han genkende den synlige del af tatoveringen. Moody havde fået pænt siddende hår

“Er du Moody?” Clement stod overfor ham ved skrivebordet. Moody kiggede op.

“Du virker bekendt. Vent! Ikke sige noget. Jeg har en fotografisk hukommelse.”

Moody kneb øjnene sammen og holdt pegefingern fra den ene hånd på tindingen. Så tog han fingeren fra tindingen og pegede på Clement med den.

“Jens Bakkes død, en af Lisas venner fra skolen, i den der gudsforladte lille by. Matematisk geni der gerne ville være kunstner, men jeg kan ikke huske hvad du hedder”. Han talte med en udpræget jysk accent.

“Clement.”

“Clement, det er rigtigt.”

“Nå men er du så alligevel blevet kunstner?” Clement kunne ikke forstå spørgsmålet. Han måtte have set forbavset ud. “Du står der med en mappe og et rør med akvarelpapir fra Kunstnerforsyningen. Så må du da være kunstner.”

“Nej det er bare en hobby, jeg lige er startet på igen. Jeg har studeret matematik og arbejder med statistiker.”

“Det var da synd!”

“Nej det er meget spændende.”

“‘Das betreten des Feldes Der Mathematik, heißt zu risikiren als ich ausgelöscht zu werden’ kan læses på et kunstværk fra Michael Majerus. 2004

tror jeg. Han skrev også 'Fuck the intention of the artist' og det gør jeg så hermed" sagde Moody. Clement var helt uden ledetråde og følte sig fortabt.

"Undskyld fotografisk hukommelse. En installation jeg engang har set et billede af. Hvad kan jeg hjælpe dig med?"

Clement måtte koncentrere sig om hvad han egentlig ville. Han var ikke så god til tysk og forsøgte at oversætte sætningen "Nå jeg fik bare dit navn og måske kunne du hjælpe mig med at finde Lisa Bakke. Jeg har mistet kontakten med hende. Hvad betød det du lige før sagde på tysk?"

"Det betyder frit oversat 'den som begiver sig ind i matematikkens område risikerer at bliver slettet som jeg' men det giver i sidste ende nok ingen mening." For Clement gav det meget mening.

"Hvad Lisa angår, så ved jeg kun, at hun er på Island. Jeg har ikke snakket med hende i årevis. Hun bor vist nok sammen med en kæreste og har fået et kul unger."

Clement tænkte stadig over sætningen og kunne genkende det med at lade sig rive med af formler. "Øh-h tak."

"Hvem har egentlig givet dig mit navn?" spurgte Moody.

"Det var Erik Weide..." Clement skulle til at forklare hvordan, men Moody var begyndt at grine højt."

"Lad mig gætte, jeg kunne rende han et vist sted"

"Hvad er der med ham?"

"Han er bare en gammel, sær, forvirret og sur mand, som ikke kan blive færdig med sin bog! Men jeg kan godt lide ham."

De snakkede lidt om deres fælles oplevelse for mange år tilbage. Clement havde det helt anderledes i erindring end Moody. Moody syntes at hele den aften fra start til slut var en forestilling, der var blevet instrueret af Lisa, for at få så meget som muligt ud af hendes fars billeder. Lisa var bare en grisk lille pige uden talent. Clement kunne ikke genkende Lisa efter den beskrivelse. Selvom Clement var af en helt anden opfattelse, så ville han ikke diskutere Lisas person med ham, men prøvede at komme ind på et nyt emne.

"Hvorfor arbejder du her og ikke som kunster?"

“Det gør jeg også, men jeg tjener ingen penge på det. Verden vil have billeder og skulpturer ikke installationer. Derfor tjener jeg til dagen og vejen ved at sidde her og rådgive kunder og sælge et maleri eller en skulpturer i ny og næ.

Det er sådan at gallerier gerne vil have eneretten for en kunstner. Hvis kunstneren så bliver et så stort navn at galleriet ikke kan skaffe de nødvendige kunder, så kan de sælge rettigheden til et større galleri. Alle de kunstnere, der ikke tilknyttet et galleri er på sultedødens rand, med mindre de arbejder ved siden af. Det er næsten som at være fodboldspiller.”

“Ahaaaa” Clement vidste ikke hvad han ellers skulle sige. Det lød som om Moody var lige så bitter og sur som Erik.

“Må jeg godt få lov til at se dine billeder.” Han pegede på Clements attachemappe.

“Nå det er ikke noget, det er det første jeg har malet i femten år eller noget i den stil. Jeg har lavet nogle skitser, som skal blive til en større akvarel. Men det er langt fra færdigt.”

“Skitserne til billeder siger ofte mere om kunstneren, end det færdige resultat.”

Han overvejede kort, om det kunne skade at vise skitserne. For ham var de meget personlige. Det værste der kunne ske var at Moody latterliggjorde ham – det kunne ikke skade ham. Det bedste, at Moody kom med konstruktiv kritik.

“Okay!” sagde han og tog mappen frem.

Clement viste de 20 – 30 skitser han havde lavet og tog også digitalkameraet frem, for at forklare detaljerne, hvis det skulle blive nødvendigt.

Moody studerede skitserne og de digitale billeder. Clement forklarede, at han brugte de digitale fotografier for at huske detaljer til billedet.

“Jeg tror ikke, at jeg ville kunne sælge billederne. Der er mange gode ideer, og anvendelsen af moderne teknik er også konstruktiv og nydelig. Men der mangler ‘det’. ‘Det’ der gør det anderledes, ‘det’ der fortæller en ny historie, ‘det’ der fortæller en gammel historie på en ny måde, eller bare ‘det’ du ikke fortæller. Det du fortæller er, at du elsker hende. Jeg kunne godt tænke mig at møde hende.” Moody smilede.

Clement stod og så på sine skitser. Ja!

De sagde farvel til hinanden og lovede høfligt at holde kontakten. Men Clement vidste, at det var mere høflighed end sandhed.

Da Clement trådte ud på gaden, var hans tanker ved det Moody havde sagt. Derfor kom han til at gå ind i en kvinde med tørklæde om hovedet og sandsynligvis mellemøstlig baggrund. Hun havde mange poser i hånden hvis indhold blev spredt ud over fortovet sammen med indholdet af hans attachemappe. Han undskyldte mange gange og sammen pakkede de indholdet tilbage i poserne og hans attachemappe.

Hun gjorde sig meget umage med ikke at se på ham. Han havde en underlig fornemmelse af at hun havde gjort det med vilje og syntes han havde set hende før. Men lige så hurtigt som hun var dukket op ud af ingenting, lige så hurtigt forsvandt hun igen.

Han fandt en cafe, hvor han kunne få en god kop kaffe. Mobilen bippede. Han tog den frem. Det var en billedbesked fra Mei Lin.

“Hi C kom t Stengade 30. Spiller i aften kl. 21. U R på gæsten.”

og et billede af to pærer.

Han ringede med det samme tilbage. Hun tog ikke telefonen, men han fik en tekstbesked tilbage “er på job kan ikke tale.”

Han kunne ikke forestille sig, at Awanne2 kunne spille på Stengade – stedet var alt for alternativt. Måske var det det andet band. Han glædede sig til at se hende spille.

En anden sandhed

Han var kun kort hjemme for at klæde om. Da han kom til Stengade 30, følte han sig malplaceret. Han var både for gammel og forkert påklædt. Bounceren kiggede også mistænkelig da han sagde, at han var på gæstelisten, men lod ham komme ind, fordi han var på listen. Indenfor studerede han programmet for

aftenen, men kunne ikke finde Awanna2. På tidspunktet som Mei Lin havde nævnt, stod en gruppe med navnet “Stikkelsbærben”. Han begyndte at lede efter hende uden held. Der var ikke noget live musik, men musikken der blev spillet lød som live optagelser fra stedet. På scenen var de i gang med at bringe instrumenter ind. Ved baren bestilte han en øl og spurgte samtidig efter Mei Lin. Bartenderen troede vist nok, at hun var i det band der skulle spille, men vidste ikke mere. Clement var nu meget spændt.

Musikken på scenen startede med trommer, bas og keyboard der spillede nogle hårde rytmer. Det rykkede i publikummet og ganske hurtig var gulvet foran scenen fyldt. Mei Lin dukkede op på scenen med en funkende hvid guitar om halsen der virkede alt for stor og med en alt for lang rem.

Hun havde Clements spraglede skjorte på og pink lædershorts, samt korte sorte støvler med stilet. Hendes sang var med en intensitet, som Clement syntes manglede hos Awanna2. Hendes guitar spil bestod af simple men effektive riffs og korte simple soloer.

Teksten sang hun staccato og var næsten uforståelige. Det af teksten som Clement kunne forstå gik imod de etablerede, sådan nogle som ham selv og refrænet var barskt:

Sidder i din luxus sofa
datapanel og NeT kontakten
scanner blogs for infomantra
sælger App's til pengemagten
Info stealer - \$oftWare dealer – download 'dis

Clement var lidt chokeret, men han kunne godt lide musikken og protesten var nok også fortjent. Da musikken stoppede var der mange, der klappede begejstrede, mens andre var mindre entusiastiske.

Mei Lin introducerede hvert nummer med en lille historie. Det efterlod indtrykket, at det var hende der havde skrevet musikken. Clement studerede et

mere detaljeret program han havde fået, og ganske rigtigt var det Mei Lin der havde skrevet musikken.

“Det næste nummer er til mit andet hjerte” sagde Mei Lin. Clement stod på gulvet meget tæt på scenen. Deres blikke mødtes kort. Hun sendte ham et luftkys, pegede på sit hjerte og så på ham. Bandet begyndte at spille i et langsommere tempo. Sangen handlede om et pige-baby der var blevet solgt fordi forældrene sultede. Babyen voksede op og endte som fjortenårig luder. Skudt i en bar i Moskva af en kunde som ikke ville betale. Clement fattede nu, hvorfor hun havde fortalt ham historien. Efter hendes mening var det ikke nok at vide, hvad der var uretfærdig og så lukke øjnene når man møder det, man burde aktivt bekæmpe det.

Clement vidste ikke hvor han stod. Havde de noget sammen eller burde han pakke sine ting og gå. Da nummeret var færdig gik han op til baren og bestilte en øl for at holde op med at tænke. Og et par mere. Og et par glas whisky. Han hørte ikke musikken mere. Han var mere optaget af at se ned i glasset. Han følte både at have sviget og være blevet svigtet, men han vidste ikke hvorfor.

Han lagde ikke mærke til at musikken var færdig, før Mei Lin stod ved siden af ham.

“Hva’ sir’ du så.” Hun smilede stolt.

“Stærkt ... meget stærkt” Clement var rundtosset.

“Kom lad os gå hjem til dig og se anden del af filmen.” Sammen gik de hjem til ham. Det hele flimrede for ham. Mens de gik talte hun om, at den musik de spillede var en protest mod det eksisterende og, at de nok skulle kunne ændre verden, hvis de kunne få den i tale. Clement tænkte på sig selv og hvordan han havde det, da han gik på gymnasiet og universitetet, og hvor meget han havde forandret sig. Han følte, der var en verden til forskel mellem dem.

“Jeg er en af dem du protesterer imod” sagde han.

“Ja” sagde hun stille, “Jeg protesterer. Jeg fortæller hvad der er galt, ikke hvordan vi skal løse problemerne. Men sammen vil vi kunne finde den rigtige vej.”

Hun havde mere indsigt end ham.

De lå i sengen og så filmen og spiste pærerne, hun havde taget med. Han var faldet i søvn inden filmen var færdig.

“Sover du stadig?”

Clement åbnede øjnene. Mei Lin sad foran ham og kiggede på ham. Hans hoved dunkede. Han havde en erindring om, at de så en film sammen, men han måtte være faldet i søvn.

Clement smilede så godt han kunne: “Ikke mere!”

“Jeg har lavet morgenmad.”

Han kunne dufte spejlæg og bacon og var lige ved at springe op af sengen, men så kunne han mærke at han var helt nøgen. Han kunne ikke huske han havde taget tøjet af aftenen før, men han havde også en erindring om at han var blevet beruset. Han kunne ikke se noget tøj i nærheden.

“Hvor er mit tøj?”

“Her!” Hun rakte ham et lagen. Han så, at hun selv kun havde et lagen på.

Mens han prøvede at vikle lagnet omkring sig sagde han: “Jeg blev vist meget fuld i går.” Han havde svært ved at tage lagnet på, samtidig med at han sad under dynen. Hvorfor gav hun ham ikke en morgenkåbe.

“Jeg var heller ikke retfærdig, kan du leve med det?”

“Hvad, hvor!” Han opgav at vikle lagnet omkring sig og holdt sig til hovedet i stedet.

“Jeg mener, kan du leve med, at jeg ikke altid er retfærdig?” Hun havde sat sig ved siden af ham og kærtegnede hans ryg med hånden. Det løb ham koldt ned ad ryggen ved hendes berøring på en behagelig måde, men hans hovedpine gjorde ham dårlig.

“Hvad mener du?” han kunne ikke tænke klart.

“Det er måske ikke noget særligt. Kom lad os få morgenmad.”

Da hun gik ud i køkkenet, benyttede han sig af chancen til at stå hurtigt op og vikle lagnet om taljen, så han havde overkroppen bar. “Det var ikke mig, der tog tøjet af vel?”

“Hvad tror du?” spurgte hun på vej tilbage fra køkkenet. Han vidste ikke, hvad han skulle tro. Hun tog ham i hånden og dirigerede ham ud på altanen.

Clement havde ikke så meget appetit. Han kiggede på hende i lang tid. Siden hun stadig var hos ham måtte der være noget der holdt hende hos ham.

“Var det virkelig dit eget materiale I spillede i går?”

“Ja, gamle ting men også nyt. Kunne du li’ det?”

“Ja, det er godt. Du overrasker mig mere og mere.” Men han vidste heller ikke meget om hende. Hun var så anderledes end ham. Da han overvejede, hvad han skulle læse besluttede han sig for noget, som kunne give ham en god indtægt. Hun gjorde bare det hun ville og kunne. Hun havde prøvet at arbejde med mange forskellige ting på ganske få år, mens han kun havde prøvet at samle køkkener, gå på universitet og så løse forskellige opgaver indenfor sit specialeområde.

Hun var i færd med at dissekere spejlægget. Først løftede hun blommen ud og lagde det over på et stykke toast. Hun tog lidt salt på og kværnede derefter peber over. Så tog hun lidt tomat salsa på og blandede det hele på toasten, for at smøre det over hele stykket. Så anbragte hun den stegte æggehvite med bunden op ad ovenpå og begyndte at spise toasten med kniv og gaffel. Det vendte sig i maven på ham ved synet.

“Jeg mente det med mit andet hjerte” sagde hun pludselig og kiggede på ham.

Han vidste ikke helt hvad det skulle betyde. Ordene var meget store i hans hoved. Han kunne ikke huske, at han nogensinde havde brugt tilsvarende store ord om nogen han holdt af, eller at nogen havde brugt de ord om ham. Hans hoved snurrede og dunkede og han måtte skygge sine øjne for overhovedet at holde dem åbne. Emnet hun havde taget hul på var alt for stor til den tilstand han var i.

“Jeg vil gerne dele alt med dig, men lige nu ville du ikke bryde dig om at skulle dele mit hoved.” Han prøvede sig med en vittighed og syntes ikke selv, at den kunne leve op til den betegnelse, men hun grinede alligevel. Hun gik ind i lejligheden, og hentede et par solbriller og et glas cola til ham. Han var ikke klar over, at han havde cola i huset.

De spiste morgenmaden uden at sige noget yderligere.

“Jeg ville ønske jeg havde færre tømmermænd, så jeg bedre kan nyde dit selskab” han prøvede at smile, men han kunne mærke i hovedet at det gjorde ondt, og at han nok heller ikke så særlig charmerende ud. Hun begyndte igen at grine.

“Det er nok bedre at du passer dine tømmermænd i dag” hun forsvandt igen ind i lejligheden. Han slæbte sig selv ind, lagde sig i sofaen og håbede inderst inde, at der ikke var noget han skulle gøre den dag.

Hun havde taget sit eget tøj på og så ud som om hun var klar til at gå.

“Du har ikke lånt noget af mit tøj, men du kommer da alligevel i aften ik’?”

“Det kan du tro jeg gør” Hun smuttede ud af døren.

Han opdagede, at det var flere dage siden han havde følt sig forfulgt eller tænkt på konspirationsteorier. Han smilte og tænkte på Mei Lin.

Budokai

Han lå på sofaen og zappede rundt på forskellige online udsendelser. Der var ingen programmer, der kunne fange hans interesse længere end tre fire minutter. Han prøvede også i 20 sekunder at tænke på at lave noget arbejde, men der var ikke motivation nok til at gøre alvor af tanken.

Det meste af dagen gik således med at zappe programmer og bestille nogle burgere der kunne leveres til døren. Langsomt kunne han mærke at han fik det bedre.

Han kom i tanke om, at der var en kontrakt der skulle gennemlæses og godkendes og der skulle betales regninger.

Han hentede panelet til sofaen og kiggede på e-mails. Søren havde sendt ham en kontrakt til gennemsyn. Han skimtede den kort og blev enig med sig selv om, at der nok ikke var noget han kunne koncentrere sig om. Af samme årsag ringede han heller ikke til Søren, men sendte i stedet en mail tilbage med »godt arbejde, godkender senere, sender penge mvh CF«, kortere kunne det ikke gøres og så overførte han 1000 € til Søren.

En mystisk mail med tomt emne og nogle tilfældige karakter som indhold havde tilsyneladende fundet vejen udenom hans spam-filter, hvilket undrede ham, da det tydeligvis var junk. For at undgå at flere mails skulle trænge igennem det hul, lavede han et nyt filter.

Der var også en e-mail fra TopCodan, som ligeledes godkendte kontraktændringerne som Søren havde sendt. Det undrede ham til gengæld mere, da de ellers ikke var særlig lette at lave kontrakter med.

Klokken var lidt over tre. Han hentede mappen med skitserne og kiggede dem igennem. Der var et papir med en gammeldags hjemmesideadresse blandt skitserne. Det var nogen bogstaver og tal som ikke gav mening. Han kom til at tænke på den mellemøstligt kvinde han var stødt sammen med og at deres ting var blevet blandet sammen. Det var nok en af hendes papirer med en arabisk adresse, hvis tegn, oversat til centraleuropæisk, muligvis kunne give denne karakter kombination. En eller anden klokke ringede, han vidste ikke hvad det var. Han blev lidt nysgerrig og ville til at se på hjemmesiden, men havde ikke rigtig hovedet med sig. Derfor besluttede han sig for at gå ud og give hjernen noget tiltrængt ilt.

Han begyndte at gå. Bare gå. Tankerne vendte tilbage til de underlige drømme, han havde haft og han spekulerede på hvad de kunne betyde. Stressen virkede fjern, og han følte sig ikke forfulgt mere.

Dengang han kom sammen med Hanne, var han begyndt på at træne karate. Selve træningen var hård og den disciplin der herskede i dojoen hjalp ham med at afspænde. Han fortsatte også træningen da han gik på universitetet i en ny dojo i København. Han havde opnået den første dan grad, men siden havde han ikke mod på at graduere yderligere. Træningen op til gradueringen havde været hård. Oveni træningen havde han også nogle projekter på sit studie som skulle være færdig næsten samtidig. Men han klarede begge ting. Efter gradueringen fortsatte han træningen, hvor han overvejede at lære japansk og fortsætte sine studier i Tokyo og samtidig træne karate på hovedskolen - honbu. Men han fik en skade, som han pådrog sig ved et stævne, og kom aldrig af sted. Han trænede stadig, men det var ikke regelmæssig og han stillede heller ikke op til flere konkurrencer. Han brugte teknikerne til at slappe af. Det var lang tid siden han sidst havde trænet.

Mens han tænkte på karate, førte benene ham per automatik forbi sin gamle dojo. Han var gået langs med søerne og var nu endt på Frederiksberg udenfor bygningen hvor dojoen lå. Klokken var næsten fire og det første hold ville snart starte træning. Han stod foran indgangen til dojoen og kiggede. Det var som om de gamle rutiner var ved at tage magten, og han stod med en stor trang til at gå ind.

“Clement?” Stemmen lød bekendt. Clement vendte sig mod stemmen.

Den tilhørte sensei Brian, som han trænede hos.

Clements automatik startede pålidelig. Han bukkede med krydsede arme og udstødte et kraftfuldt “Osu sensei”. De gav hinanden hænder på den specielle måde, som de altid gjorde. Det var som om der ikke var gået mere end tre dage, siden han sidst havde været til træning. De udvekslede et par kommentarer om at der var gået lang tid.

“Er du så klar til at fortsætte hvor du slap?” sagde Brian

“Osu. Jeg har ikke min gi med, og desuden har jeg lidt tømmermænd.” Clement håbede det var nok til at slippe. Det var meget svært at sige nej til sin sensei.

“Du kan låne en gi i dojoen, men du bliver nødt til at gå med hvidt bælte kan du klare det?” Brian grinede. Hvidt bælte betød ‘begynder’ eller ‘fjols der glemmer sit bælte’ som var værre. For Clement og Brian ville det betyde ‘fjols der har glemt at komme til træning i lang tid og som så kommer uden at have sit bælte eller sin gi med’ det var meget værre. Clement kunne ikke sige nej.

“Osu.”

“Jeg skal nok lade være med at være hård” sagde Brian men Clement vidste, at det ville blive hårdt. Ud over træningen og de fester som karateskolen holdt, havde han ikke haft meget omgang med andre fra dojoen. Men når de mødtes, var det altid hjerteligt og med karateånd. Man havde kun karatetræningen til fælles og ikke baggrund eller uddannelse. Clement var ikke sikker hvad Brian lavede, men det var noget i stil med elektriker eller el-installatør.

“Yoj” sagde sensei og alle eleverne skyndte sig at indtage deres pladser.

Clement skulle stå i bagerste række i dojoen. Han stod alene bag ved en række gulbælter. Hvis han havde haft sit sorte bælte med, ville han stå forrest sammen med de andre sortbælter. Gien han havde på var i princippet ny. Sensei forsikrede ham, at den kun var blevet brugt en enkelt gang af en mulig elev, der havde købt den, men efter første træning aldrig dukkede op igen. Den var lidt lille, men passede ham sikkert lige så godt som hans egen. Clement stod med let knyttede næver og ventede på, at ritualerne skulle starte. Det var en velkendt og beroligende følelse. Han kunne pludselig mærke hvor meget han havde savnet træningen.

“Seiza” sagde Sensei. Og alle adlød og satte sig ned på knæ.

“Shinden ni rei” alle bukkede mod det som symboliserer dojoens og karatens helligste sted: shinden.

“Mokuso” Velvidende at den næste halvanden time ville være hårde lukkede Clement glad sine øjnene.

Opvarmning. Kihon. Styrketræning. Idokihon.

Programmet var velkendt.

Styrketræning. Pudetræning. Kumite. Meditation.

Efter træningen lå Clement på gulvet og prøvede at strække ud. Hans knoer var blodige. Huden var til dels revet af eller slidt tynd af alle de mange armstrækninger på knoerne. Han havde blå mærker på armene, på brystet og på lårene. Han kunne ikke huske at træningen plejede at være så hård, ikke engang dangradueringen. Men tømmermændene var væk.

“Kan du klare det?” Spurgte Sensei med et sort smil. Det var ikke medlidenheds spørgsmål, men et spørgsmål, som skulle få Clement på benene igen, med eller uden andres hjælp. Clement havde ydet meget og Brian vidste det.

“Osu, det var det jeg havde brug for.”

“Osu, så ser vi dig igen på mandag!” Sensei Brians tone var overbevisende: Det var ikke noget valg. Clement var nødt til at komme igen.

Udmattet sad Clement på altanen og nød de sidste minutters solskin. Han spise en sandwich han havde købt på vej hjem fra dojoen. Han havde også hentet cyklen fra stationen og bare sat den udenfor døren. Han orkede ikke at bære den op i lejligheden.

Hans tanker var mere rolige og ensrettede. Træningen havde gjort godt. Selvom han var udmattet overvejede han kort at kigge på noget arbejde, men han ville hellere hvile lidt inden Mei Lin kom. Han sendte hende en billedbesked med en liter is og to skeer. Hun sendte en tekstbesked tilbage med: ‘skynder mig hjem til dig.’ Hvad mente hun med hjem? Han ville ønske at det betød, at deres forhold kunne blive ved.

Han lagde sig på sengen mens han ømmede sig og lukkede øjnene. Det føltes rart at være fysisk så udmattet og samtidig klar i hjernen.

Med et sæt vågnede han af en drømmeløs søvn. Der var nogen ved hoveddøren. På sit datapanel kunne han se, at det var Mei Lin. Hun holdt to kondomer op i kameraet. Clement kunne mærke, at han rødmede. Han kunne godt lide hendes direkte måde. Han åbnede for hende, skyndte sig at dække bordet ved altanen med to skeer og en pakke med chokoladeis, han havde taget med hjem. Så smed han alt tøjet, bandt et lagen om sin talje og lagde sig på sofaen, som han lå da hun gik.

Mei Lin kom ind. “Har du slet ikke været ude?”

Clement svarede med et smil.

Hun satte sig til ham på sofaen og lagde kondomerne på sofabordet. Hun kiggede på ham og begyndte at kærtægge ham og skulle til at kysse ham på kroppen.

“Hvad har du lavet? Er du blevet overfaldet?” Hun pegede på hans blå mærker.

“Næh, jeg har været til karate-træning.” Clement havde glemt, at han havde haft en hård dag, men pludselig kunne han mærke, hvordan alle musklerne i kroppen og hver enkelt blå mærke gjorde ondt på en god måde.

“Nu er det din tur til at overraske mig!” sagde hun.

Han fortalte hende om sin dan grad, hvor lang tid siden det var sidste gang, han havde trænet og hvordan træningen var gået.

“Det må jeg sige! Gør det så ondt hvis jeg trykker der?” Hun stak fingeren hårdt på et stort blåt mærke han havde på venstre side af brystkassen, som Sensei Brian personligt havde givet ham med et lidt hårdt, men velment cirkelspark, som så ud til at ramme i hovedet, men i stedet ramte Clement det sted han blottede da han løftede paraderne for at beskytte hovedet. Noget Clement måske godt kunne have forudset, men Sensei Brian var rigtig god.

Han bed smerten i sig og omfavnede hende, for ikke at blive lemlæstet flere steder.

“Kom jeg har noget lækkert” Clement løftede hende op og bar hende hen til bordet ved altanen.

“Ah lækkert!” Mei Lin snuppede isen og løb hen til sengen. “Find en film vi kan se.” Clement fandt en morsom europæisk action-film på nettet han havde set før og som også faldt i hendes smag.

De sad i sengen og spiste isen direkte fra pakken. Og efterfølgende elskede de med hinanden. Clements oplevelse af deres forening var fuldkommen og han havde det indtryk, at Mei Lin også havde en fuldkommen oplevelse.

“Hvor meget holder du af mig?” spurgte Mei Lin. De lå ved siden af hinanden på sengen og holdt hinanden i hånden og smilede til hinanden.

“Jeg ved ikke hvor jeg skal starte. Jeg har kun kendt dig i næsten en uge, og der er mange ting jeg ikke ved om dig, men jeg tror ikke at jeg behøver vide mere.” Clement lå lidt og tænkte på sit undvigende svar. “Hvis jeg nu kom til at sige, at jeg elskede dig, ville du så løbe skrigende bort?”

“Jeg elsker også dig. På trods af at vi er meget forskellige, men måske også på grund af det.” Hun gav ham et langt og lystfuldt kys. “og så er du et godt knald!” Clement kunne godt lide, at hun brugte ord han end ikke kunne vove at tænke på at bruge. De elskede igen.

Honeypot

“Hvad er det her?” Mei Lin havde været i køkkenet for at hente et glas vand og hentede noget fra stuebordet. Clement troede det var et kondom mere, men hun rakte ham et stykke blåt cellofan.

“Det ser ud som noget cellofan. Hvorfor spørger du?” Clement holdt det foran øjet og iagttog hvordan alt blev blåt.

“Det sad fast på din dør med noget tape sammen med denne meddelelse” Hun viste ham et stykke papir hvor der var printet Ch3ck_h0m3_p4g3. Clement syntes at han kendte koden et eller andet sted fra.

“Underligt!” Clement kiggede på sedlen og cellofanen og tænkte. Han gav det tilbage til hende, da han ikke fik det til at passe sammen.

“Hvad er det for en hjemmeside du skal se?” sagde hun mens hun kiggede på papiret.

“hvad mener du?” Clement så spørgende på hende.

“Det står her: Check home page”

Clement tog papiret ud af hånden på hende. 1337-5P34K - LEET-SPEAK – computer elite sproget: Den ældste let læsbare pseudokrypteret computerkode

nogensinde og han havde ikke lagt mærke til det. Det var også det der stod i den underlige spam mail. Han tog sin morgenkåbe på og skyndte sig hen til bordet hvor skitserne lå og han fandt siden med adressen.

Klokken var lidt over tre, men han følte sig pludselig meget frisk. Han læste web-adressen og tastede den ind på datapanelet.

Adressen førte til en meget simpel side med to tekstfelter, henholdsvis brugernavn og password, et billede og en send knap som kom op på den store skærm. Billedet var en mængde bogstaver, tal og tegn skrevet oven i hinanden i røde og grønne farver. Han kunne huske, at han engang, da han var lille, havde en bog med matematikopgaver og løsningerne stod i et felt som havde mange tegn på samme måde som billedet. Når man lagde en stykke farvet cellofan over kunne man læse løsningen. Clement havde derefter brugt meget tid på at lave sine egne hemmelige meddelelser med farveblyanter på den måde.

Han tog det stykke cellofan Mei Lin havde givet ham og kiggede igennem det på skærmen. I billedet stod med en hoppende skrift »Password: 'T4NKEXPR1M3NT'«. Mei Lin havde taget et tæppe omkring sig og var gået hen til ham. Han gav cellofanet til hende og sagde: "Hvad sir' du så"

Mei Lin kiggede på skærmen igennem det lille stykke cellofan og sagde: "Cool!"

Han indtastede sit navn og password og klikkede på send, men fik en fejlmeddelelse: forkert brugernavn eller password. Clement prøvede flere forskellige kombinationer af sit fornavn og efternavn og sikrede sig at han havde skrevet passwordet rigtigt, men fik samme fejlmeddelelse hver gang. Han kiggede på web-adressen. For sjov erstattede han tallene med de bogstaver han kunne gætte sig til i passwordet. Pludselig gik det op for ham at adressen var en meddelelse:

"Min frihed er i fare" sagde han højt Mei Lin stirrede bare på skærmen.

d1n_fr1h3d_R_1_f4r3 var lige med 'din frihed er i fare'. Nogen havde været igennem meget besvær med at få ham til at indtaste en web-adresse. Dette måtte være en ledetråd og det måtte være vigtigt. Han skrev 'cl3m3nt' og klikkede på

send. Skærbilledet blev erstattet med et chat-room. efter nogle sekunder kom en meddelelse op. ‘n4m3?’

Clement skrev sit navn på den nye måde og trykkede på enter.

Serveren overtog Clements maskine. Clement vidste ikke hvordan det skulle kunne lade sig gøre med al den sikkerhedssoftware som Claus havde installeret, men hele skærmen blev sort og et vindue med en person dukkede op. Ansigtet var sløret med en mosaik effekt. Skærbilledet var kun på datapanelet det store display viste er retro pauseskærm af et akvarium med fisk.

“Er du alene?” en underlig dyb stemme kom fra headsettet der lå på bordet. Clement skyndte sig at tage headset på.

“Ja!”

“Du lyver en pige er hos dig. Jeg kan godt forstå at du ikke taler sandt. Jeg ville have gjort det samme. Men det jeg skal sige gælder også for hende.” Clement kiggede op på Mei Lin og besluttede sig for at hun skulle være med i samtalen.

“Lige et øje blik” Clement fandt sit gamle headset frem med kabel og sluttede det til datapanelet og rakte headsettet til Mei Lin.

“Så er vi klar” Clement kiggede på Mei Lin og smilede, han syntes det var meget spændende. Hun så til gengæld bekymret ud.

“FreePOM er en honeypot” sagde den dybe stemme.

“Hvad er en honeypot?” spurgte Mei Lin.

Clement holdt hånden for munden og sagde “Pis hvad sker der. Det var Aziz der gav mig adressen.”

“Hvad er FreePOM og hvad er en honeypot for helvedet?” spurgte Mei Lin igen.

Den dybe stemme brød ind “Bare rolig vi har overvåget den. En honeypot er en fælde som bliver lagt ud for at fange hackere og deres koder og programmer. Det kan være forskellige ting. I dette tilfælde var det for at lokke Clement til at ... jeg er ikke sikker. Aziz har givet Clement en adresse på en brugergruppe for kunstig intelligens. Aziz kunne bare have spurgt dig og fået koden, ikke?”

“Hvad har Aziz med dette at gøre? Jeg stoler på ham, han er min ven. Hvor kender du Aziz fra. Hvorfor skulle jeg stole på dig, jeg kender dig ikke, jeg kan ikke engang se dit ansigt. Du styrer mit datapanel. Der er mange grunde til at jeg ikke skal stole på dig.”

Mosaikeffekten på skærbilledet forsvandt og ansigtet af en mellemøstlig kvinde blev synlig. Lyset kom bagfra så man kunne kun svagt se ansigtet. Clement syntes han kunne genkende hende, fra den iranske restauranten og hende der stødte ind i ham foran galleriet. Det så ud som om hun havde nattøj på.

“Jeg formoder du kan genkende mig” sagde hun nu med en almindelig kvindestemme.

“Hvem er det?” spurgte Mei Lin.

“Jeg har set hende to gange. For en uge siden i en iransk restaurant. Og for nogle dage siden stødte hun ind i mig og smuglede adressen ind i mine skitser. Hun forfølger mig.” Clement hævdede stemmen.

“Det gør de andre også! Det er bedre du lukker vinduet, så ingen andre kan høre dig. Det er faktisk bedst hvis du ikke siger alt for meget. Der kan stadig være skjulte mikrofoner hos dig.” sagde kvinden på skærmen. Han vendte sig om og så at vinduet stod på klem. Han lukkede vinduet.

“Hvordan kan nogen have plantet mikrofoner hos mig? Mit system har ikke meldt om indbrud!” Clement mente, det var umuligt at snyde det sikkerhedssystem der fulgte med lejligheden. Med mindre de styrede det danske politi, som solgte den overvågningsservice som ejendommen abonnerede på, kunne de ikke komme ind, uden at Clement opdagede det.

“Nej du kan være rolig, men de forsøger at lytte” sagde kvinden.

“Hvad vil du med os? Lad os være i fred” Mei Lin trykkede på forskellige knapper på datapanelet, mens Clement forsøgte at hindre hende i det.

“Hvem, ud over dig selv, forfølger mig?” Clement havde dæmpet stemmen Han vidste nu hvorfor han havde grund til at føle sig iagttaget. Han regnede med, at hvis han gjorde som hun sagde, ville hun også fortælle mere.

“Du er blevet skygget i tre måneder. Lige nu står to mænd og holder øje med huset, men vi har sørget for, at de er beskæftiget lige nu”. Clement stod op og

kiggede ud af vinduet. På fortovet overfor stod to mænd ved vejskiltet i samtale med en kvinde, som var meget let påklædt. Han syntes han kunne genkende mændene, men det kunne lige så godt være indbildning.

Han fik en kuldegysning og trak morgenkåben tættere omkring sig. Han satte sig tilbage til computeren. Mei Lin havde hentet en stol og sad ved siden af ham.

“Hør min historie og bedøm selv, om I vil tro mig.” Begge nikkede uden at sige et ord. Clement kunne ikke huske, at han havde sat kameraet online, men det ville undre ham, hvis hun ikke havde overtaget kontrollen af den også.

“Godt! Jeg ved ikke hvor jeg skal starte. Det er nok bedst, jeg starter hos dem. Det er dem du først har fået kontakt til. For det første arbejder du ikke for TopCodan. Du arbejder for en hovedsagelig US finansieret antiterror organisation.”

“Kan du bevise det?” Clement blev utålmodig. Han tænkte på Claus’ konspirationsteori

“Vent indtil jeg er færdig. Organisationen har rødder i NSA, men er nu fuldstændig uafhængig med eget budget. De kalder den ATITUD forkortelsen af Anti Terror Information Technology Utilization Department. Deres opgave er på et tidspunkt at kunne forudse, hvornår og hvor terrorhandlinger skal finde sted. For mange år siden, inden ATITUD blev dannet, var der allerede tiltag til dette med et kommunikationsovervågningssystem de kaldte Echelon. Kan du huske Echelon Clement” Clement kunne vagt erindre noget om Echelon da han gik på gymnasiet. Han kiggede på Mei Lin – hun rystede på hovedet.

Kvinden fortsatte “De informationer de indsamlede og dekrypterede var af så overvældende mængder, at de udviklede et system til at sortere og filtrere alle indkommende data for bedre at kunne fange de informationer som kunne føre til pågribelse af terroristerne. Grundlaget for ATITUD blev skabt. ATITUD har i princippet to funktioner. Den ene funktion er at indsamle, filtrere, sortere og behandle informationer. For øvrigt er den forbindelse vi taler over ATITUD sikker. Lige så sikker som din forbindelse til banken.” Computerbanke var de

mest dataindbrudssikre forbindelse man kunne få. Det beroligede Clement at der trods alt var steder de ikke kunne komme ind.

“Hvorfor skulle det du siger være sandt? Vi sidder nu midt i en post oil-peak verden. Terroristerne har ikke flere sponsorer med de fornødne midler til store terrorangreb, fordi vesten er ved at være uafhængig af den mellemøstlige olie. Det bliver kun til små ubetydelige angreb.” indvendte Clement. Mei Lin så fornærmet på ham.

“Både ja og nej” sagde kvinden og fortsatte “Midlerne er der stadig men ikke terroristerne. Du må forstå at de olieproducerende muslimske lande har lagt så mange penge til side og investeret så meget i udlandet at de stadig har en betydelig stor kapital til at finansiere dette og hint. Men i globaliseringens navn, og med de nye interesser i udlandet, har vi åbnet os og forstået mekanismerne. Vi sørger nu selv for at holde utilfredshed væk fra befolkningen.”

“Hvad så med terrorangrebet i sidste uge på et containerskib?” sagde Clement stille.

“Den anden funktion ATITUD har er at misinformere. Terrorangrebet var en fiks plantet nyhed fra ATITUD, for at de kan beholde deres eksistensgrundlag.”

“Men hvad har jeg med det at gøre?” Clement kunne ikke se hvordan det arbejde han udførte for et forsikringsselskab kunne bruges af en hemmelig organisation.

“Som jeg sagde, er ATITUDs ene funktion at indsamle og behandle data. Det er softwareudvikling. Over hele verden har ATITUD med påskud om at være forsikringsselskaber, reklamebureau eller anden virksomhed som lever af at udnytte statistikker, hyret matematikere, programmører og statistikspecialister til at udvikle programmer, som forudsiger hændelser ud fra store mængde data. Det næste skridt bliver et nyt projekt der skal forudse terrorangreb.”

“Men det kan mit projekt allerede” indvendte Clement. Han tænkte på Aziz’ beskrivelse af, hvordan programmet på en måde havde forudset et angreb.

“Nej. Terrorangrebet var som sagt en plantet nyhed. Men du har lavet det mest duelige program foreløbigt. I næste fase får du adgang til de data, som Echelons

afløser indsamler, og du udvikler et nyt program på de algoritmer du har udviklet.”

“Der er mange huller i din fortælling, og jeg kan genkende en løgnehistorie, når jeg ser den.” sagde Mei Lin til Clements store overraskelse.

“Godt lad os fylde hullerne. For at du skulle arbejde koncentreret sørgede ATITUD for, at du havde fred til at arbejde. Helle, din veninde, fik i slutfasen af jeres projekt så meget arbejde, at hun ikke var sammen med dig og kunne forstyrre projektet.” Clement tyggede lidt på det, og så på Mei Lin. Hun var blank i øjnene og så rasende ud. “efterfølgende fik de hende ansat i en virksomhed i Indonesien, for at du kunne starte i anden fase så hurtigt som mulig.”

Clement og Mei Lin kiggede på hinanden.

“Jeg er stadig ikke overbevist” sagde Mei Lin mens hun kiggede på Clement. Han tog hendes hånd og trykkede den hårdt.

“Den aften du var ude med Aziz på Islands Brygge viste du ham, hvordan du kunne anvende den algoritme du har udviklet til at lave noget, der ligner kunstig intelligens.

Samme nat gav Aziz et team programmører besked på at lave en hjemmeside kun til dig, som du skulle logge dig ind på og aflevere programmet. Nu ved jeg du ikke har så meget til overs for GPL, og du har ikke været logget på siden, men når du gør det får du besked på, at din metode ikke fungerer.”

“Er Aziz hovedmanden?” spurgte Clement.

“Nej, vi kender heller ikke alle cellerne i Danmark. Aziz blev rekrutteret mens han stadig boede i Danmark og ikke havde arbejde. Han hjalp ATITUD med at fange forskellige personer, som så ud til at have tilknytning til et terror netværk. De brugte hans ekspertise indenfor programmering og hacking. Han blev flyttet til Iran, da han under en aktion her i Danmark lod en mistænkt slippe. ATITUD mente han havde personlige relationer til den mistænkte.” Hun drejede hovedet mens hun snakkede så han indimellem bedre kunne se hendes ansigt.

“Og hvem er du og hvem arbejder du for?” Clement kunne ikke tro på historien. Han kiggede på Mei Lin, som så meget koncentreret ud.

“Jeg blev selv rekrutteret her i Danmark af en organisation, som refererer til FN. Vi har i mange år iagttaget ATITUDs aktiviteter, og taget vore forholdsregler. I det seneste års tid har de haft et højere aktivitetsniveau end tidligere. Det er først for nylig, vi har fundet ud af formålet med deres softwareudvikling. Organisationen arbejder nu fuldstændig autonom, og ligner mest af alt en religiøs sekt.”

“Kan jeg ikke bare gøre som de siger og udvikle deres software, som de vil have det?” Clement begyndte at tro på hende.

“Desværre er det ikke helt så enkelt. For nogle dage siden blev en statistiker dræbt, fordi han ved et tilfælde havde fået informationer om deres plan. Vi prøvede at hjælpe ham. De fik det til at se ud som en ulykke.”

“Dræbt af en meteor.” sagde Clement.

“Nej bilulykke! Det andet er en nyhed vi har plantet, for at ATITUD skulle vide, at vi ved, hvad de har gjort.” sagde hun. Clement var målløs.

“Kan han ikke bare sige nej?” spurte Mei Lin

“Det ville de ikke acceptere. Du bliver nødt til at forlade landet. Kender du nogen udenfor Danmark som du kan stole på?”

“Jeg kender mange, men jeg troede jeg kunne stole på Aziz, så jeg ved ikke, hvem jeg kan have tillid til.” Clement var ved at blive alvorligt bekymret.

“Vi kan arrangere noget i mellemøsten, men det er kun foreløbigt, og du vil få det svært.” sagde kvinden.

“Jeg ved stadig ikke hvem du er! Fortæl mig hvorfor jeg skulle stole på dig eller jer, hvem I end er”. Clement havde svært ved at dæmpe sin stemme.

“Log dig på FreePOM. Se hvad de siger. Jeg kan kun gætte på, at de vil sørge for, at du opgiver dit forsøg, både for at holde din koncentration på det kommende projekt, og for at algoritmen ikke bliver udbredt. Og hvis jeg ikke tager fejl, så får din kæreste mulighed for at tage på turne med bandet inden længe.

Jeg kiggede for øvrigt på de testprogrammer du har lavet. Det ser lovende ud!”

Clement overvejede hvad han skulle gøre.

“Hvorfor siger du ikke til din bror, at han skal lade Clement gå!” sagde Mei Lin. Clement kiggede på hende. Han forstod ordene, men ikke hvad de skulle betyde. Der var en lang pause. Kvinden i det lille vindue var tydeligvis løbet tør for forklaringer. Til sidste så det ud som om hun havde taget mod til sig og begyndte pludselig at tale.

“Ja! Aziz er min bror. Jeg heder Shila. Hvordan kunne du gætte det?” sagde kvinden.

“Jeg er god til at lyve. Derfor er jeg god til at gennemskue løgne og læse mellem linjerne. Og I ligner hinanden som søskende. Det var dig han lod gå! Er det ikke rigtigt?” sagde Mei Lin. Clement kunne nu også se ligheden mellem Aziz og Shila.

“Ja. Vi læste samtidig på DTU. Jeg var meget optaget af, at vi som etnisk gruppe skulle accepteres her i Danmark. Men ATITUD sørgede for, at der hele tiden var en mistanke om muslimsk terrorvirksomhed over hele verden. Nogen må have set mit engagement og jeg blev rekrutteret mens vi læste. Han fandt ud af det ved et tilfælde og troede jeg var med i en terrorcelle. Derfor lod han sig hverve af ATITUD. Han håbede, at jeg så ville stoppe. Han troede ikke på, at jeg arbejdede for FN. Vi vil bare sørge for, at sandheden skal komme frem. De fordrejer den til løgne.” Shila tændte nu en lampe, så man tydeligere kunne se hendes ansigt. Men det var stadig et meget utydeligt billede.

“Du skal ikke vente for længe. Da du loggede dig ind udnyttede jeg en svaghed i systemet, og lagde et program på dit datapanel, som giver dig mulighed for at komme i kontakt med mig, uden at de kan spore eller aflytte os. Kontakt mig når du er overbevist om, at jeg taler sandheden. Svagheden i systemet er for øvrigt noget ATITUD har sørget for, eksisterer i alle styresystemer, men jeg har sørget for, at de ikke kan udnytte det samme hul i din computer mere. I mellemtiden ser jeg, hvad vi kan gøre for dig.”

Shila forsvandt fra skærmen uden advarsel. Clement var forvirret. For ganske kort tid siden var han relativ velhavende, og nu skulle han flygte. Hans

energikonto var brugt op. Han kunne sælge lejligheden, så ville han have nok energi igen, men det ville tage lang tid.

“Jeg tror på hende. Jeg vil hellere flygte sammen med dig end tage på turne med et konceptband.” Mei Lin omfavnede Clement. Clement var for optaget af at finde løsninger. Intet var som det skulle være.

“Jeg skal lige tjekke noget.” sagde Mei Lin. Hun åbnede altandøren og trak ham med ud. Så omfavnede hun ham. “Er det dem nede på gaden der?” hviskede hun i hans øre.

Clement gjorde som om de dansede og langsomt drejede de rundt. Han kunne se dem. Pigen, de tidligere talte med, var forsvundet og de stod og kiggede op på dem.

“Nu skal de få et lille show” hviskede hun og lod tæppet falde ned så hun stod helt nøgen. De dansede videre og hun åbnede for bæltet i hans morgenkåbe og med et svip med hånden stod Clement nu også nøgen.

“Så gå dog ind med jer” hørte Clement én eller anden råbe. Det kom fra bygningen overfor. Et af vinduerne stod åbent, og en ældre mand sad i vinduesbænken og drak en øl.

Clement og Mei Lin skyndte sig ind.

Clement fik ikke sovet den nat. Han spekulerede på, hvordan han skulle komme ud af den situation han var havnet i. De lå og holdt om hinanden.

Simulation

Det havde været lyst i flere timer og Clement kiggede på uret. Den var halv ti. Det var ikke for tidligt at logge ind på FreePOM. Han måtte have vished. Mei Lin sov. Forsigtig stod han op.

Han tog datapanelet der blinkede og vækkede den fra standby. Der var kommet en e-mail. E-mailen var fra Claus. Det en meddelelse om at de overraskende havde fået en sponsor samt en bassist til Awanna2, og at de derfor skulle på turne meget snart. Havde Shila virkelig ret.

Han loggede sig ind på FreePOM. Han håbede at det ikke var som Shila havde sagt. Han prøvede i tankerne at overbevise sig selv om, at der ikke var noget han skulle frygte. Han måtte gøre, som om han ikke kendte noget til Shilas historie. Heldigvis var det kun tastaturinput. Så hans ansigt ville ikke afsløre ham. For en sikkerheds skyld dækkede han kameraet på datapanelet over. Hvis Shila kunne styre datapanelet kunne de måske også.

Clement tænkte at der først og fremmest måtte være blevet skrevet noget på diskussionssiderne. Men der var kun ganske få indlæg vedrørende hans programmer. Ingen så ud til at have prøvet at køre programmet i de testopstillinger, som han havde uploadet sammen med algoritmen. Hvis de ikke afprøvede koden i testopstillingerne, ville den bare se ubrugelig ud. Således tog

den ene tråd i diskussionerne også udgangspunkt i de uendelige løkker, som ikke ville give noget resultat. Clement prøvede at tilføje en kommentar, men hans brugerprivilegier rakte ikke til at deltage i diskussionerne. For at blive opgraderet skulle man få en anbefaling fra en anden bruger. Han åbnede for chat-rummet for at få fat i en bruger der kunne anbefale ham. Han undrede sig over, at der var aktivitet fra forskellige brugere. Enten var et virkeligt site, eller også havde Azizs organisation haft travlt med at simulere et virkeligt site.

På chatrummets indgangsside skrev han:

<Hello> - s'Orang

Clement ventede et minut og skrev igen:

<s'Orang here – anybody home> - s'Orang

Der var ingen respons. Han kiggede videre på hjemmesiden og afprøvede sit eget program fra nettet for at se om der var en fejl i programmet der ville give et forkert resultat. Men programmet virkede efter hensigten. Han afprøvede så de andre programmer der var til afprøvning. Men de var efter hans mening meget primitive og gammeldags. Koden så ikke vedligeholdt ud med få opdateringer. Der var kun betaversioner, og pre-releases. Den bedste version var en 0.9.5. efter dateringen var den tre år gammel. Efter de informationer som Shila havde givet ham, så det mere og mere ud som en honeypot. Så skete der noget i chat rummet:

<Stay of FreePOM Ur code is ridiculous> - CodeForcer

<pls give me better privileges so I can explain> -s'Orang

<don't waste our time> - CodeForcer

<U have to run program in test environment, the code doesn't show how it works. I don't even understand it myself>-s'Orang

<R U cheating? Stay off or i force U off> - CodeForcer

<My contact send me here. He's convinced. He must be FreePOM member>
- s'Orang.

<whats his userName?> - CodeForcer

<Don't know> - s'Orang

<Real name?> - CodeForcer

<Farbod Aziz Bahari> - s'Orang

<No user info here – PissOff and stay away> - CodeForcer

Chatrummet forsvandt fra skærmen. Han var blevet lukket ude. Svaret kom for hurtigt efter han havde givet Azizs navn. Der ville ikke have været tid til et opslag inden CodeForcer kom med svaret. Det kunne være rigtigt hvad Shila havde sagt.

Han var nu meget træt. Han gav kommandoen til en kop kaffe fra datapanelet for ikke at vække Mei Lin. Kaffen tog han med til stuebordet og lagde sig på sofaen med et pude over hovedet. For at tænke. Han håbede han kunne finde en løsning. Han faldt i søvn.

Med et sæt vågnede Clement af en urolig søvn. Han var badet i sved. Han blev liggende på sofaen og prøvede at falde i søvn igen, men uden at ville det, gennemgik han i hovedet alle de informationer han havde. Han havde fået Søren til at lave en ny kontrakt, som de godkendte, men han havde ikke selv godkendt den endnu. Hvis han skulle tro på Shila, så ville han ikke kunne slippe så let. Men måske var der mulighed for at købe noget tid.

Han åbnede kontrakten og læste den igennem. Han forstod nogenlunde hvad det gik ud på, men han kunne ikke se, hvad der kunne ændres, således at han kunne købe noget tid. Det måtte ikke være for åbenlyst, at han prøvede at købe tid, og det måtte ikke være for let at gå ind for. Kontrakten var bare for fordelagtig for ham, til at han kunne afslå den. Han stolede ikke nok på Søren til at indvie ham, selvom han troede på at Søren sagtens kunne finde på noget.

Han lagde sig ned igen for at tænke. Mei Lin skulle på en fingeret turne. Hvad nu hvis han tog med. Det ville virke naturligt. Så ville han være på farten og samtidig kunne han planlægge en flugt.

Han tog datapanelet og ringede til Claus. Ingen forbindelse. Clement blev lidt nervøs. Så ringede han til Morten.

Morten åbnede en billedeløs forbindelse. “mmmmhh?” han lød søvnig.

Clement lagde sig på sofaen for ikke at blive distraheret af det manglende billede.

“Hej Morten. Claus skriver at I skal på turne?”

“Nå er det dig, ja hva’ gir’ du?” Det lød fuldstændig som om Morten lå i sengen.

“Hvornår skal I af sted?”

“Om en uge!” Morten var meget kort med svarene. Clement blev nok nødt til at trække det hele ud af ham på det her tidspunkt. Han tog datapanelet op for at tage notater.

“Hvad er det for en sponsor?”

“Hva var det nu, Soft House Wizard. Har aldrig hørt om dem, men de gav os en pose penge, navnet på en bassist, så jeg kan slippe og en færdig turneplan for det næste halve år.” Morten lød glad. Clement noterede.

“Hvor skal I hen?”

“Først UK og så USA, tro det eller la vær” Han kunne høre at Morten grinede lidt. Det var Mortens drøm at tage på turne i USA, men Clement blev lidt klam ved tanken om at tage med på turen i USA.

“Skal I være ude hele tiden eller kommer I til Danmark indimellem?” Clement ville finde ud af om Mei Lin kunne tage af sted og han så havde mulighed for at finde på en løsning mens hun var ude.

“Nårh du tænker på Mei Lin, din gamle Casanova! Jeg skulle aldrig have taget dig i lære. Hun er også den sejeste i bandet. Har du hørt hendes eget materiale? Super sejt du?” Morten lød nu som om han var blevet mere vågen.

“Ja, jeg var til Stikkelsbærbenkoncert forleden – det rykker noget! Jeg har da tænkt mig at holde fast i hende. Hun er den dejligste jeg har mødt, så jeg vil høre, hvornår jeg kunne se hende igen!” Clement overvejede, om han skulle fortælle om ATITUD, men hvis Shila havde brug for en sikker forbindelse for at tale med ham, kunne de måske høre med.

“Nej vi kommer ikke hjem indimellem!”

“Hør skal vi ikke finde på noget i aften, jeg kommer jo ikke til at se jer foreløbigt?” Clement tænkte at det var en god dækhistorie.

“Grillen står stadig ved bunkeren, bare rolig jeg låste den fast med SMSalarmlås, og jeg har ikke fået nogen SMS om at de er blevet brudt op.”

“Godt. Skal vi sige klokken syv?”

“Jeg skal sige det videre. Og sig til Mei Lin når du ser hende, at hun godt kan svare på sine mails”

“Skal jeg gøre. Vi ses.”

Clement syntes det gjorde godt at få et eller andet organiseret, selvom det ikke var meget. Han tjekkede e-mailen. Intet vigtigt.

Han kiggede efter programmet Shila havde snakket om for at oprette en forbindelse til hende. På datapanelets skrivebord var et ikon der lignede en hund. Programmet hed Fetch. Clement kunne huske et ftp program med det navn, men med de operativ systemer man havde nu var det overflødigt. Han aktiverede derfor programmet.

Skærmen blev igen helt sort og det samme chat-rum dukkede op. Der skete ikke noget. Cursoren blinkede med en firkant. Han ventede spændt. Måske sov hun. Det var jo mit om natten de havde snakket med hinanden.

<n4m3>

Clement skrev sit navn. Shilas ansigt kom frem. Hun havde slør på hovedet. Til gengæld var lysforholdene bedre, så han nu kunne tydeligt se hendes ansigt. Clement tog headsettet på.

“Har du tænkt?” Shila så alvorlig ud.

“Ja, det ser ud som om du har ret, men jeg ved ikke hvad jeg skal gøre!” Clement dæmpede sin stemme

“Flygt!” Shila så ud som om hun mente det.

“Jeg har brug for tid”

“Du har ikke meget tid. Når du først har sagt ja, og du ikke gør som de siger, er de over dig. Tro mig. De vil bruge alle midler, for at få dig i arbejde. Endda true dig med at gøre noget mod dem, der står dig nærmest.” Clement tænkte på Mei Lin. Han kiggede over på sengen hun sov stadig. Clement holdt sig til hovedet.

“Men hvis de ikke kan finde dig, er du i sikkerhed.” Shila var meget alvorlig.

“Jeg er ingen hemmelig agent, jeg tænker ikke som én. Hvad skal jeg finde på. Hjælp mig!” Clement havde svært ved at holde sig dæmpet.

“Det jeg kan hjælpe dig med er at give dig muligheder for at opbygge en ny eksistens i det nye land. Vi foregiver eksempelvis din død.”

“Hvad så med mine forældre og mine venner?”

“De lever videre.”

Clement var ikke i tvivl om, at de nok skulle overleve. Men hele situationen var uligevægtig. Han fik en ny eksistens, men hvad fik Shilas gruppe ud af det.

“Hvad skal jeg gøre til gengæld?”

“Ikke noget!” Shila så ikke direkte ind i kameraet. Han havde svært ved at tro på det.

“Du må undskylde, men det tror jeg ikke på!” Clement kiggede direkte ind i kameraet. Han regnede med, at hun ville svare med en løgn.

“Det kan være, vi vil bede dig om en tjeneste engang imellem!” Det så ud som om Shila kiggede ned på sit eget datapanel.

“Hvad kunne det være for en tjeneste?” Clement kiggede stadig ind i kameraet. Det ville hos Shila give indtrykket af at han så direkte på hende. Han havde et eller andet sted læst, at man på den måde fik en psykologisk fordel ved en videokonference.

“Du skal arbejde for os på samme måde som jeg gør det.” Clements kneb virkede åbenbart.

“Og hvis jeg ikke vil arbejde for jer?” Clement stirrede nærmest ind i kameraet Shila svarede ikke.

“Jeg vil tænke over det!” Clement blev nervøs. Han vidste ikke engang om det var FN hun arbejdede for.

Han lukkede for datapanelet på den hårde måde.

Med sin mobil tjekkede han sin bankkonto. Med de sikkerhedsforanstaltninger, der var på bankkonti kunne han ikke forestille sig at de havde fået adgang til hans penge, men han kunne ikke vide det. Pengene fra TopCodan var kommet. Måske skulle han overføre pengene til en anden bank for

at sløre sporet. Han vidste det ikke. Claus kunne måske svare. ATITUD ville formode, at han var på vej til Bunkeren for at tage afsked med sine venner. Shila ville tro, at han ville tænke over deres tilbud. Han havde indtil klokken syv til at finde en løsning. Hvis han pludselig forsvandt. Han følte sig ikke sikker.

“Mei Lin vi skal op og ud. Skal du arbejde i dag?” Hun rystede på hovedet.

Han ville først forklare hende, hvad han havde fået at vide, når de var gået. Så havde han også mulighed for at tjekke, om de blev forfulgt.

Clement kastede et blik i køleskabet. Bortset fra noget sodavand var den igen tom. Han tog flaskerne med sodavand og lagde dem i en lille rygsæk.

Han pakkede dernæst et display head-set med kamera, som han engang kom til at købe fordi det var smart. Datapanelet blev han nødt til at efterlade.

De forlod huset. Clement kunne ikke se mændene fra aftenen før, men det kunne betyde, at de var blevet afløst. Han prøvede at huske ansigterne og påklædningen af de personer han umiddelbart kunne se. De gik hen mod Østerbrogade. Mens de gik forklarede han hviskende, hvad Claus, CodeForcer og Shila havde fortalt ham. Mei Lin var bare tavs.

De sagde ikke noget til hinanden efter han havde fortalt det hele. Han turde næsten ikke tale højt mere. Pludselig gav hun ham et kram, mens de langsom drejede rundt på fortovet.

“Der er en mand i blå jeans og en hvid T-shirt efter os. Han har blondt hår, solbriller og er lidt højere end dig.” hviskede hun i hans øre. Clement kunne se en mand der passe på den beskrivelse stå ved et postkort stativ.

“Vi går lige lidt længere, så kan du se det er ham” hviskede hun. Hun gav ham et kys og råbte med et sort smil “fang mig hvis du kan” og begyndte at løbe. Clement løb efter hende.

Mens Clement løb prøvede han at se sig tilbage, men ingen løb efter ham. Mei Lin løb forbi Trianglen og op ad Rosenvængets Allé. Da Clement også drejede

op ad gaden stod hun lige rundt om hjørnet og kiggede på en genbrugstøj forretning. Hun hev ham med ind i den.

De stod og kiggede ud ad vinduet. Den blonde man med solbrillerne dukkede op udenfor forretningen. Han så sig omkring. De to mænd fra aftenen før kom fra den anden retning og pegede ind i forretningen.

“Den her kunne jeg altså virkelig godt tænke mig” sagde Mei Lin lige pludselig meget højt. Hun stod med en gammeldags turkis top på bøjle i hånden. Clement stod bare og måbede mens hun holdt den op foran sig. Døren til forretningen gik op og den ene af mændene fra aftenen før kom ind.

“Den vil jeg godt give dig” sagde Clement og forsøgte at lyde naturlig.

Mei Lin spurgte ekspedienten, hvor der var et prøverum og gik hen til det, for at prøve tøj.

Manden gik rundt og kiggede på forskelligt tøj og så meget interesseret ud. Clement prøvede at lade være med at kigge på ham, for ikke at se mistænkelig ud. Han var misundelig over hvor naturligt det så ud for manden.

“Kom her du skal lige se” Det var Mei Lins stemme. Clement gik hen til prøverummet for at se hvad hun ville. Hun havde åbnet gardinet ind til prøverummet. Med en hovedbevægelse fik hun Clement til at kigge ind igennem en døråbning til et baglokale. En dør til baggården stod åben. Clement rystede på hovedet.

“Jeg ved ikke rigtig, om det er noget for dig” sagde han højt.

“Jo jeg vil have den, jeg kan jo altid komme tilbage og bytte den, det er jo en brugt tøjs forretning, og du skal prøve denne” Hun tog en meget spraglet skjorte og hev ham med ind i prøverummet.

“Vi har en god chance for at flygte herfra” hviskede Mei Lin.

“Nej jeg har en anden plan. Lige nu ved de ikke at vi har fået et tip om dem. Og de andre ved ikke at jeg ikke vil arbejde for dem. Jeg stoler ikke på nogen som helst.” Men Clement havde ingen plan han vidste bare at han ikke skulle løbe på dette tidspunkt og på denne måde.

De forlod genbrugsbutikken med en turkis top og en spraglet skjorte. Den blonde mand fulgte efter dem. De gik langs med søerne til de kom til Dronning Louises vej og drejede op mod Nørreport station. Han skulle bruge en internetforbindelse.

Da de kom hen til Nørreport valgte Clement en net cafe med kabiner for at tale over en forbindelse, som de ikke så hurtigt ville kunne forfølge og som var sværere at aflytte udefra. Der var ventetid til de lukkede kabiner. I mellemtiden bestilte de kaffe og brunch og satte sig ved et bord i udkanten af lokalet. Der var mulighed for en betalingskort forbindelse ved bordet. Selvom kreditkort var sikre og svære at få adgang til, havde han ikke tillid til at ATITIUD ikke overvågede hans kreditkort. De spiste deres brunch. Clement var meget sulten og Mei Lin tilsyneladende også.

“Har du mobilkredit?” spurgte han hende.

“Ja men jeg har ikke særlig mange penge” sagde hun

“Hvad er dit kontonummer?” sagde han mens han fiskede sin mobil frem.

Mei Lin gav tog sit kort frem og gav det til ham. Clement checkede sin konto. Han havde i alt lidt over 370.000 € på kontoen.

“Hvad siger du til at jeg overfører nogle penge?” Han valgte at overføre 5000 €. det ville være nok i første omgang. Derefter gik han op til netbaren for at hente to headset med display og betale med hendes mobil.

“Vi bliver nødt til at se ud som om vi spiller” hviskede han, da han kom tilbage. Clement fiskede sit eget headset frem fra tasken. De tog begge deres headset på. Clements var ret sofistikeret. Det var udstyret med et kamera, som kunne optage det der skete bag ved displayet.

“Du spiller et net spil mens jeg prøver at finde en kontakt i udlandet.” sagde han meget stille. Han havde ikke set den blonde mand, men det kunne være, at skifteholdet havde overtaget. Hun nikkede og betalte med mobilen.

Clement indstillede displayene på en måde, så de kunne følge med i hvad den anden kiggede på i et lille vindue i periferien af synsfeltet og loggede sig selv ind

på nettet. Mei Lin havde valgt et retro spil, som var ganske underholdende. Men hun spillede det ikke helhjertet.

Han lavede en søgning på Soft House Wizard. Firmaet var relativ nystartet. Med en stor pose penge. De havde hovedsæde i Tyskland med en forbindelse til et større musikforlag, men det var svært at gennemskue. Deres tilknyttede kunstnere var ukendte for ham.

På det lille vindue kunne han se at Mei Lin tjekkede sin egen e-mail.

Så ledte han efter hjemmesider der havde specialiseret sig i kunstig intelligens. Blandt de 100 første var der ingen referencer til FreePOM. Han tog den der var mest refereret og gik ind på hjemmesiden. Den var langt mere tidssvarende end FreePOM og så langt mere aktiv ud. Han lavede en søgning på 'FreePOM' indenfor deres egne diskussionsgrupper og faldt over sit egen net-identitet s'Orang. Én som gik under navnet brainSurf, havde skrevet et indlæg om, at han på FreePOM havde set et program, som s'Orang havde skrevet. Det så meget lovende ud, men inden han nåede at hente programmet, var det forsvundet fra FreePOM. Han mente at selve FreePOM så ud som en honeypot, da det var meget kulisser men intet indhold ud over det lille program han var faldet over.

Mon ATITUD overvågede s'Orang? For at checke lavede han en søgning på sin egen net-identitet. Der var ikke mange hits udover dem han kunne genkende som sine egne indlæg i forskellige diskussionsgrupper og referencen han lige havde fundet. Clement lavede en ny identitet til sig selv, fordi han åbenbart var blevet kendt for testprogrammet og det var for let at finde ham på den måde. Identiteten blev BrainDAD4. De tre foregående numre var optaget. Han kom igen til at tænke på Moody og at tanker man gør sig, var blevet tænkt før af andre. Han lagde lænken til hjemmesiden i sin nye personlige mappe på nettet og hentede i øvrigt alt andet der var væsentligt over i den nye mappe. Han kopierede også sit testprogram og kildekoden over. Han kunne nu lade s'Orang dø.

Igennem kameraet i displayet kunne han se den blonde mand med solbrillerne. Han stod ved baren og kiggede over på dem. Han var nok ikke klar over, at Clement kunne se ham. En anden mand kom ind og snakkede med ham han var ikke særlig høj og af sydeuropæisk herkomst. Den lille bestilte noget i baren. Det

var en øl som han betalte med mobilen. Han var ganske almindelig af udseende og var iklædt det nok mest normale tøj Clement kunne forestille sig, men han anså dem nu også som eksperter i at se almindelige ud når de nu skulle overvåge nogen.

Den blonde nikkede over i deres retning og den lille kiggede. De snakkede med hinanden. Clement kunne se, at bartenderen stod bag dem og lyttede. Den lille fik et eller andet af den blonde og bartenderen bag ved gik meget pludselig væk fra dem. Den blonde gik ud. Clement sendte det billede kameraet i hans headset optog over i Mei Lins headset med en besked om at hun skulle holde øje med den lille mand ved baren. Han rørte sig ikke. Han drak bare sin øl.

Clement forsøgte så at finde Lisa på Island. Der var ganske mange hits. Men der var et med billede, navn, adresse og telefonnummer som passede perfekt. På billedet var hun sammen med en mand med fuldskæg. Noget ældre end hende selv, men det var ikke hendes far. Teksten var på islandsk, men han kunne da se hvad der var adresse. Han kopierede siden over i sin mappe og lukkede forbindelsen. Han kiggede over på den lille mand i længere tid.

Klokken i headsettet var lidt over tre. Der var fire timer til de skulle mødes ved bunkeren. Der var meget de skulle nå.

En af kabinerne blev ledige. Han gav Mei Lin sit headset, noterede nummeret på bordets netforbindelse og gik alene ind i kabinen. Kabinen var lige akkurat stor nok til at man kunne sidde en person i den. Den var lydisoleret så ingen lyd kunne komme ind eller ud. Det var både for at gøre det lettere at føre en dialog over en dårlig netforbindelse og for at sikre at der ikke var uvedkommende der kunne lytte med. Displayet var tre højtopløste fladskærme på tre af væggene. De var ikke lige så gode som Clements egen, men bedre end dem de fleste havde råd til. Kameraet var en lille prik i det midterste display som kunne bevæge sig fra side til side. Det prøvede så godt som muligt at følge hovedet bevægelse. Væggen overfor kameraet var blå for at man kunne lave en billedprojektion.

De fleste brugte disse kabiner til jobsamtaler, nogle brugte dem til private samtaler med deres familier når de var på forretningsrejser. Selvom det var muligt

at spille i kabinerne var det sjældent de blev brugt til det, selvom spiloplevelsen kunne være ganske god.

Hurtigt fik han fundet forbindelsen til Mei Lin og satte et lille vindue med kameraet op på nederste del af skærmen.

“Mei Lin du skal ikke snakke du skal bare lytte. Okay?”

“mhm” sagde Mei Lin.

“Jeg har en plan og jeg vil indvie dig i den, hvis den er mulig at gennemføre. Ring eventuelt til resten af bandet og mor jer. Det kan komme til at vare lang tid.”

“Jeg kan høre du lyver, men jeg tror på, at du kan finde på en plan der virker” sagde Mei Lin. Lyden var forvrænget, hun holdt åbenbart hånden foran munden. Hvordan hun kunne gennemskue ham vidste han ikke, men det var rigtigt at der ikke var nogen rigtig plan kun en skitse til en plan.

“Du har ret. Sørg for at headsettet hele tiden peger mod manden der fulgte os. Okay?” sagde Clement. Udsnittet som kameraet viste gik op og ned. Mei Lin havde forstået.

Hans startede med at lave en søgning på ATITUD for at se hvad han var op imod. Det han fandt svarede nogenlunde til det som Shila havde fortalt ham. Nogle diskussionsgrupper kaldte dem forbrydere. Andre var mere afdæmpede. Derefter prøvede han at finde noget om den organisation som Shila var med i, men hun havde ikke sagt navnet på den, ikke andet end at den skulle referere til FN. Men der var ingen søgeresultater der lignede noget, han kunne bruge. En søgning på Shila Bahari gav til gengæld, at hun tidligere var eftersøgt for terrorvirksomhed men siden var blevet renset. Clement vidste ikke hvad det kunne betyde.

I det lille vindue kunne Clement se en kvinde han ikke kendte komme hen til Mei Lins bord. Hun havde nok en dansk baggrund og hendes hår var orange med blå striber. Brillerne blev lagt på bordkanten og pegede mod den lille mand. En tjener kom forbi med noget sodavand. Han regnede med at det var til Mei Lin og hendes veninde.

Han måtte ikke lade sig distrahere. I hovedet tegnede han scenariet som det så ud for ham. På den ene side var der ATITUD med deres terrorbekæmpelse, en

organisation som selv var meget ulden i kanten ifølge Shila, og på den anden side var der Shilas organisation. Hun havde selv været mistænkt for terrorvirksomhed, men var blevet renset. Han besluttede sig for, at han ikke kunne stole på nogen af dem. Hvem stolede han på: Claus, Morten, Lisa, Mei Lin og selvsagt sine egne og Mei Lins forældre. Helle; han vidste ikke om han kunne stole på hende. Men han kunne ikke finde hende, så det var ligegyldigt. Der var nok flere men ikke nogen han kendte. Så var der de danske myndigheder. Politiet. Jo han stolede på dem, men i den situation han var i, med de manglende beviser, så regnede han ikke med, at de ville kunne hjælpe ham. Det hele var jo baseret på at være i situationen og fornemme hvordan sandhederne og løgnene føltes.

Han gik ud for at hente noget at drikke, han var blevet tørstig. Han købte en cola og nogle chips. På vej ind i kabinen hilste han kort på Mei Lins veninde som hed Susanne: "Hej jeg hedder Susanne." Hun gik på Handelshøjskolen på samme hold som Mei Lin hun arbejdede hos en frisør for at tjene til sit studie. De lavede også parykker. Clement var lidt ligeglad.

Han gav Mei Lin et kys.

"Jeg er snart færdig, så køber vi noget til grillen og tager ned til standen." Clement prøvede at se glad ud, men han kunne fornemme, at Mei Lin vidste, at han ikke var kommet nogen vegne.

Tilbage i kabinen lavede han en liste over hvad han godt kunne tænke sig at gøre inden han skulle forlade landet. Hvad var det vigtigste og hvad var mindre vigtig. Det vigtigste var ikke at miste Mei Lin. Selvom de kun havde været sammen i en uge føltes det rigtigt, at de skulle blive sammen. Det var meget vigtigt at have penge til flugten. Det var meget vigtigt at slippe af med sine forfølgere. Det var mindre vigtigt at beholde lejligheden. Den ville måske kunne skaffe ham penge til flugten. På den anden side havde han rigelig med penge og hvis Clement og Mei Lin holdt en meget lav profil, ville de også kunne række i

flere år. Men han skulle kunne arbejde for at tjene flere penge, derfor skulle han forlade landet og måske skifte identitet.

Billedet som kom fra headsettet blev pludselig forstyrret. Han kiggede på skærbilledet. Susanne og Mei Lins snakkede sammen. Han kiggede på Mei Lins hår. Det var sikkert veninden der havde givet hende hårfarven. Han undrede sig over hvor meget personer kunne forandre sig med ganske få midler. Clement fik en ide.

Han lagde søgeresultaterne i den nye mappe og ville til at lukke ned for forbindelsen, men prøvede inden at få en forbindelse til Lisa. De nye informationer han havde fået, gjorde det faktisk let at finde hende. Hun boede i Reykjavik og var gift. På adressen var der en række navne med samme efternavn. Han formodede at det var Deres børn. Der stod ikke noget om hvad hun arbejdede med.

Han ville bare en enkelt gang forsøge at få en forbindelse. Forbindelsen blev oprettet, men den var uden billede.

“Lisa Jensdóttir”

Clement var lige ved at undskylde og lukke forbindelsen, men han syntes at han kunne genkende stemmen.

“Er det Lisa Bakke?”

Der var en pause.

“Undskyld ja, det er mit danske navn hvem taler jeg med?”

“Jeg ved ikke om du kan huske mig det er Clement fra Gymnasiet”

Der var en pause.

“Gud er det dig Clement. Du tror det er løgn, i den seneste tid har jeg tit overvejet at finde ud af hvor du er! Er det ikke mærkeligt?” hendes stemme lød nu meget bekendt.

“Jeg har også tænkt på dig, fordi jeg så et af din fars billeder. Og det gjorde det så muligt for mig at finde dig. Hvordan har du det hvad laver du?”

Der var igen en pause.

“Jeg er blevet mor og så er vi ved at ombygge Island. Det er en meget spændende tid i et meget spændende land. Hvad med dig?”

Clement kunne ikke forstå hvad hun mente med at ombygge Island. Han kunne kun huske at have læst noget om Islands finansielle ruin, efter nogle islandske finansfyrster havde ekspanderet over evne og der pludselig ikke var flere penge i Island.

“Ja, hvordan har jeg det. Jeg er ikke far endnu, men jeg tror jeg har mødt mine kommende børns mor. Jeg har en lang ferie foran mig og tænkte om vi eventuelt kunne komme til Island. Vi har aldrig været der.”

Pausen var igen lang. Det gik op for Clement at pausen kom af at den skulle oversætte signalet til et analog signal og sende den til Lisa og på vej tilbage skulle den igen omdannes til et digitalt signal. Samtidig med at signalet skulle helt til Island. Han troede først at Lisa tøvede med at svare.

“Det kan vi godt sige, Jeg finder ud af hvor I kan bo. I skal bare sige besked hvornår I kommer.”

“Den er fin det bliver også lettere at tale uden denne irriterende forsinkelse. Jeg ringer igen når jeg har en dato. Okay?” Clement var lettet over at det gik så let og at han ikke behøvede forklare hvorfor han skulle komme. I første omgang troede Lisa jo at det var ferie.

“Ja forsinkelsen, det er en del af ombygningen af Island, men det finder du ud af når I kommer forbi. Vi ses forhåbentlig snart”

“Ja det gør vi forhåbentlig!” Clement sluttede. Planen var ikke helt klar, men jo mere han tænkte på den, jo klarere blev den. Det var heller ikke så meget en detaljeret plan, som en følelse af hvordan det kunne gennemføres.

Fokus

De var de første og stod ved grillen som var låst fast til noget VVS installation i bunkeren. Mens de var gået til stranden var den lille mand fulgt efter. Clement havde indimellem gjort tegn til Mei Lin om manden. Det var en underlig fornemmelse at blive forfulgt og vide det, og samtidig prøve på at opføre sig normal. Clement syntes det gik godt for Mei Lin, men at hans egen præstation var mangelfuldt.

Strandfesten blev denne gang mindre løssluppen. Der var heller ikke så mange. Clement kunne ikke rigtig slappe af, selvom han havde fået noget alkohol. De havde spist deres grillmad og hørte musik fra det samme oppustelige musikanlæg. Clement havde overvejet at indvie andre i sin plan, men han var bange for, at de blev overvåget. Det var nok også bedst at hverken Morten eller Claus vidste noget. Mei Lin skulle kun vide det mest nødvendige. På den måde havde han mulighed for at ændre planen undervejs, uden at skulle informere andre.

De sidste der var tilbage var Claus, Morten, Mei Lin og Clement. Det var mørkt og selvom Clement havde overvejet, om han og Mei Lin skulle overnatte på stranden, ville den kolde brise, som kom fra Øresund, gøre det til en usund oplevelse. De blev nødt til at gå. De trak lod om grillen og Clement tabte.

Clement slæbte grillen efter sig og var meget irriteret. Inden de kom til broen som førte over søerne bag ved kysterne væk fra stranden og op til vejen, kom de

forbi den blonde mand som åbenbart havde afløst den lille igen. Han sad i sandet. Hvor ville Clement gerne kunne gå hjem uden at blive forfulgt. Pludselig kom vreden op i ham. Imod ATITUD, Aziz, Shila og alle dem der mente, at de skulle bestemme hvad og hvordan mennesker skulle tænke. I stedet for at gå forbi ham fik Clement lyst til at tæve ham.

“He! Har jeg ikke set dig før? Har du ikke siddet her hele aftenen og gloet på os” sagde Clement til den blonde mand. Han kunne ikke gemme sin vrede. De andre stod og kiggede på Clement.

“Jeg har ret til at være her” sagde den blonde mand, mens han undlod at kiggede på Clement. Bag ham var søen. Han kunne ikke flygte.

“Det var ikke det jeg sagde. Jeg har set dig sidde her og kigge på os i mindst tre timer. Er du ude efter min pige?” Clements kropssprog talte meget tydeligt. Claus og Morten havde nok aldrig set Clement på den måde før, men Clement havde heller aldrig været så vred, som han var i det øjeblik.

“Kom nu. Du skal ikke lave ballade” Morten prøvede at trække Clement med.

“Jeg spurgte dig om noget!” råbte Clement og skubbede Mortens hånd væk.

Den blonde mand stod op og tabte en lille elektronisk kikkert, som så meget avanceret ud. Clement kunne se, at han havde en trådløs høretelefon ved øret. Clement samlede kikkerten op og holdt den op foran øjnene og kiggede ned mod stedet hvor de sad. Billedet den viste var meget tydelig med en digital restlysforstærker. Det var næsten som at se i dagslys. På den nederste del af skærmen kunne se noget der lignede et audio spektrum. Han tog kikkerten ned og kiggede på den blonde mand. Men en hurtig bevægelse, hurtigere end at den blonde kunne nå at reagere, havde Clement taget den trådløse hovedtelefon fra hans øre. Han holdt den op mod øret og og kiggede hen mod nogen andre som stadig sad ved stranden. Han kunne se dem tydeligt og forstå hvert eneste ord af det de sagde.

“Dit lille svin, havde du håbet på at se os kneppe på stranden? Så vidt jeg ved er det ulovligt.” De andre stod og kiggede måbende på Clement. Kun Mei Lin havde et næsten usynligt smil om munden.

“Det rager ikke dig?” sagde den blonde mand og prøvede at få fat i kikkerten og høretelefonen. Clement kastede udstyret over til Mei Lin

“Det kan du fandme tro det gør, svin” sagde Clement og med et kraftigt frontspark i mellemgulvet som sad klokkerent i solar plexus, efterfulgt af et baglæns flyvende cirkelspark mod hovedet, akkompagneret med det mest kraftfulde kiai, Clement nogensinde havde frembragt, sendte han den blonde mand eftertrykkeligt ned i sandet. Clement følte en forløsning af vreden, som havde siddet dybt i ham, lige siden han havde snakket med Shila.

Clement så sig omkring, men det så ikke ud til at andre på stranden reagerede. Han bukkede sig ned for at checke manden. Han var ikke helt bevistløs men tydeligvis KO. Han ville få nogle kraftige hovedpine, når han blev helt klar igen. Clement havde et eller andet sted regnet med, at manden ville være mere sej og sværere at slå ud. Claus og Morten stod og måbede over hvad Clement lige havde gjort. Kun Mei Lin gav ham en tommelfinger opad. Clement var tilfreds: Han havde ikke afsløret sin viden, han havde noget så eftertrykkeligt fået afløb for sine aggressioner og de kunne måske gå hjem i fred.

“Må jeg låne låsen?” spurgte Clement Morten, som stadig bare stod og måbede.

“Øh ja, til hvad?” Morten rakte ham låsen. Det var en lang kædelås med SMSfunktion, Morten havde brugt til at sikre grillen.

“Nu skal du se.”

Clement trak låsen igennem begge ærmer foran jakken og det ene bukseben inklusive underbukserne og T-shirt på den blonde og låste ham fast til grillen på en sådan måde, at han blev nødt til at enten bære grillen eller flå tøjet af for at kunne gå. Manden var stadig meget påvirket og prøvede at hindre ham i det, men han havde tydeligvis ikke kontrol over sine bevægelser. Clement tjekkede endnu en gang pupillerne. De reagerede på lyset, han var altså bare slået meget ud. Han ændrede koden på låsen. Derefter lagde han tomme flasker omkring ham og hældte noget øl over ham. Og så var han også sluppet af med grillen.

“Hvad var det du gjorde der?” spurgte Claus.

“Jeg tror vi bliver nødt til at løbe” sagde Clement og satte i løb ned til stranden. Han ville op ad kysten mod nord. De andre fulgte med ham.

Da de var løbet cirka en kilometer gemte Clement sig i en fordybning i stranden. De andre dukkede sig med.

“Hvad har du gang i?” sagde Claus. Clement gjorde tegn med fingeren på munden for at fortælle dem de skulle være stille. Derefter gjorde han tegn til Mei Lin om at give ham kikkerten og høretelefon. Han undersøgte dem for at gætte deres funktion. Der var to små omskiftere på kikkerten: den ene hed ‘mic on/off’ den anden var forsynet med ‘uplink on/off’. Begge var ‘on’. Man kunne betjene begge knapper mens man holdt kikkerten. Han tog høretelefonen på der var heftige samtaler i gang med kommandoer der skulle sende mænd af sted.

Han tog kikkerten og kiggede i den retning de var kommet fra. Han kunne se to mænd hos den blonde mand. De stod og kiggede i alle retninger med den hånd ved det høretelefonen. Han kunne høre de snakkede.

“shhh” sagde den ene pludselig og spejdede i alle retninger stadig holdende i høretelefonen. Clement var sikker på at kikkerten også havde en kommunikations funktion. Han skiftede uplink knappens position. Mændene stod og kiggede.

“Nej det var bare et ekko. Vi har tabt dem de er udenfor rækkevidde” Clement havde hørt nok. Nu havde han alligevel mulighed for at indvie dem uden at han skulle være bange for at blive opdaget.

“Hvad har du gang i?” sagde Claus.

Clement og Mei Lin fortalte de to andre hvad de havde fået at vide. Claus kunne bekræfte svagheden i systemet og at det krævede at man loggede ind mens der var nogen i den anden ende til at overtage styringen. Han kunne også bekræfte eksistensen af ATITUD og de andre. Clement fortalte også, at den måde Shila ville hjælpe ham på var ved at fingere hans død. Han havde bare tænkt sig at forsvinde. Claus og Morten tilbød at hjælpe ham.

“Hva’ sagde jeg” sagde Claus højt. De andre tyssede på ham. På trods af alvoren i situationen så det ud som om Claus morede sig.

Planen gik ud på at Clement ville lade som om han var hjemme, mens han i virkeligheden var på vej i sikkerhed. Dertil skulle han bruge en hurtig internetforbindelse ind til sin computer som ATITUD ikke kunne spore. På den måde kunne han arbejde på sin egen computer mens han selv var et andet sted. Claus havde en ide om hvordan det kunne lade sig gøre og skulle sørge for det nødvendige hardware. For at Clement kunne gå ud og ikke blive forfulgt ville han farve sit hår. Når han havde netmøde ville han have en paryk på som lignede hans eget hår.

Når han så var i sikkerhed ville han få Morten til at plante en falsk historie om en statistikers død. Ramt af lynet. Den var i stil med meteorhistorien, og Clement kunne ikke finde på en bedre historie. Formålet var at både ATITUD og de andre skulle læse den og formode at han var blevet skaffet bort. Han fik kuldegysninger ved tanken om sin egen død. Han var glad for at han alligevel ikke skulle stå alene med alting, men destinationen Island ville han stadig holde for sig selv.

De gik hele vejen til Langebro og sørgede for, efter en længere forklaring af Claus, at undgå de overvågningskameraer de kendte til. Clement tvivlede dog på, at nogen udefrakommende var i stand til at kontrollere dem. Ved Langebro skiltes de. Morten og Claus tog hver deres taxa hjem mens Mei Lin og Clement tog en cykeltaxa til hans lejlighed.

Da de nærmede sig gadedøren kunne de se to mistænkelige mænd sidde i en elbil. De var tydeligt overrasket over at se Clement og Mei Lin.

Clement opførte sig så naturligt som muligt. De gik op i lejligheden. Han kunne mærke hvordan en ubehagelig trykkende fornemmelse bredte sig kroppen.

Clement og Mei Lin lå i sengen. Clement var udmattet. Natten før havde han stort set ikke sovet. Mei Lin lå med hovedet på hans mave og kiggede på ham.

“Det var en god løgn. Selv jeg troede på den” sagde hun pludselig.

“Hvad?” Clement vidste ikke hvad hun snakkede om.

“Den du fortalte manden på stranden. Den historie var god. Den havde så meget sandhed i sig at den blev troværdig. De ved stadig ikke at vi har fået en advarsel, og du gav den ene af dem en ordentlig røvfuld. Jeg vidste slet ikke at du var så god” Mei Lin smilte til ham. Måske var der noget om kvindernes urinstinkt at lede efter en stærk mand til at beskytte dem. Mei Lins smil var i hvert tilfælde fuld af beundring.

“Ja man gør hvad man kan” sagde Clement så tørt som muligt.

“Nu skal du ikke komme for godt i gang!” sagde hun og slog ham med knytnæve på det blå mærke der stadig smertede en hel del.

Planen, der var ved at forme sig i Clement hoved, var blevet mere klar. Der manglede stadig detaljer, men de store linjer var fastlagte.

Brylluppet

Næste dag skulle Mei Lin på arbejde. Det var den sidste dag. Hun mente det ville være en svær afsked, fordi hun godt kunne lide chefen og stedet. Clement havde brugt formiddagen på at undersøge hvordan hun hurtigst kunne få adgang til hans penge, og det hurtigste og mindst suspekte var at blive gift på rådhuset. De havde fået en tid allerede næste dag. Mei Lin ville derfor gerne have, at Clement skulle møde hendes forældre.

Hun var kørt på cykel til Ishøj hver gang hun var på arbejde. Clement syntes derfor, at de skulle cykle. Han regnede med at han på den måde kunne få et kig på sine forfølgere.

De kørte igennem den indre by ud ad Vesterbrogade. Og videre ud ad Roskildevej. Et godt stykke efter Damhussøen drejede de mod venstre. Herefter vidste Clement ikke hvor de var og han fulgte bare med Mei Lin. Flere gange checkede han om de blev forfulgt, men der var ikke nogen så vidt han kunne se.

Cykelturen gjorde godt. Også omstændigheden at de tilsyneladende ikke blev forfulgt. Bebyggelsen blev lavere og de kom ud i landlige omgivelser. Til sidst kom de til et område med både højhuse og lav bebyggelse. Den lave bebyggelse bestod af meget gamle bondehuse og nogle nyere rækkehuse.

“Her bor jeg så! Jeg har altid boet her – næsten altid!” sagde Mei Lin. Hun pegede på rækkehusene, der stod i skyggen af et højhus på næsten tyve etager. Rækkehusene var bygget i gulbrunt teglsten og så hyggelige ud. I haverne

omkring dem var der høje træer. Clement kom til at tænke på det kvarter han selv var vokset op i.

De trak cyklerne langs med vejen, forbi de forskellige indkørsler, som hver havde deres særpræg. Det var som om hver enkelt bolig i rækkehusene var et hus for sig selv. Da de kom til en meget velplejet forhave stoppede hun.

“Jeg har fortalt mine forældre om dig, så du behøver ikke starte helt forfra!” sagde Mei Lin.

De gik ind ad en lille havelåge lavet af jern. Den sad forbundet med et jernstakit der ud til begge. I stedet for en bil eller en kabinettransporter stod to hybrid-sofacykler i en carport. Clement kunne se, at de var første generations hybridcykler som havde fået erstattet de oprindelige batterier med mere effektive ætanol brændselsceller og fået eftermonteret solceller der samtidig fungerede som tag. Han havde selv en BioXycl-topmodel hybridcykel, som han aldrig brugte.

De stillede deres cykler i carporten. Huset var åbenbart lang tid efter opførslen blevet forsynet med varmepumpe og solfanger. På tagryggen sad ligeledes fem små vindgeneratorer hver med en vingefang på omkring halvanden meter. Hans egne forældre havde også fået installeret varmepumpe og solfanger på deres hus. Men de var lidt gammeldags og ville ikke have vindgeneratorer.

“De er ikke hjemme lige nu, men jeg tror min mor kommer lige straks.” Han fik pludselig en fornemmelse af at skulle til eksamen.

Mei Lin fiskede nogle nøgler frem og låste døren op. Clement syntes det var lang tid siden han var gået ind ad en dør der skulle åbnes med en gammeldags nøgle. De kom ind i en lille entre og videre ind i et stort rum med et køkken. Der var loft til kip. Under tagryggen var beslagene, der holdt vindgeneratorerne på taget synlige, selvom de var forsøgt kamufleret med en passende maling. Rummet var smagfuldt indrettet, med lidt gammeldags møblerne. Der var ikke noget synligt datapanel. Clement gik ud fra, at den skærm, der stod i rummet også fungerede som opkobling, eller at datapanelet var i et af værelserne. For ham skulle et datapanel helst være tilgængeligt hele tiden.

Mei Lin stod foran en dør som førte til et af de tilstødende lokaler. “Det her er så mit værelse” sagde hun. Hun åbnede døren og vinkede ham hen til sig.

Værelset var ikke stort, måske tre gange fire meter, og sparsomt indrettet med et klædeskab, en seng og et skrivebord med tilhørende skrivebordsstol. Clement havde på en eller anden måde forventet at det var mere alternativ indrettet, men alting var holdt i hvidt og lyse farver. Der hang kun et billede på vægen. Det bestod af tre kvadratiske og næsten identiske fotografier, der var cirka 30 cm langs kanterne. Clement syntes de lignede omslag til gammeldags vinylplader. Alle tre billeder bestod af et fotografi i sort og hvidt med en tekst på. Det første var et billede af Elvis Presley med guitar. Lodret langs venstre kant stod der med stor pink skrift ‘ELVIS’ og vandret langs med den nederste kant stod med grøn skrift ‘PRESLEY’. Det næste var et sort og hvidt foto der viste en mand der slog en guitar i et scenegulv. På venstre side stod lodret med pink skrift ‘LONDON’ og vandret stod grøn skrift ‘CALLING’. Øverst stod med mindre skrift ‘the Clash’. Det sidste var sort-hvidt billede af en lille asiatisk pige som stod med en plastik guitar. En af stemmeskruerne på guitaren havde pigen i munden. Med lyserød skrift stod der lodret ‘BABY’ og vandret med grøn skrift stod “ROCKER’. Og øverst med lille hvid skrift stod der ‘Stikkelsbærben’.

På skrivebordet stod en antik hvid computer skærm med et hvidt tastatur og mus tilsluttet. På siden af skærmen var en slidse til at stikke gammeldags CD’er i. Nedenunder skrivebordet stod en fantastisk stor forstærker med indbygget højttaler. Det eneste sprælske i rummet udover billedet var to guitarer som hang på væggen og så brugte ud. Den ene var en rødbrun akustisk guitar og den anden var den funklende hvide halvakustiske el-guitar han havde set til koncerten.

De stod midt i rummet.

Clement kiggede på billedet. “Er det dig som lille?” Han gik nærmere og kunne genkende ansigtstræk men han var ikke sikker på om det var fordi de var asiatiske eller om det var fordi det var hendes.

“Ja. Min far lavede billedet til mig til min 15års fødselsdag. Han er skolelærer. – Jeg vil helst ikke undvære dig i så lang tid” sagde hun. Hun var gået hen til ham og holdt om ham.

“Det er jo kun til turneen er færdig eller til jeres sponsor trækker sig. Og det kan være alt fra tre uger til det halve år er gået.” Clement regnede med at den fingerede sponsor ville trække sig hvis Clement var forsvundet.

“Jeg kan næsten ikke vente med at begynde på resten af livet sammen med dig.” Mei Lin trykkede ham kraftigt til sig, så han kunne mærke det blå mærke på siden af brystkassen.

“Vi er her fordi du gerne vil have, at jeg skal møde dine forældre. Vi spiser en lækker middag sammen og så kan vi starte på fremtiden” Clement kunne mærke at han selv blev lidt blød i knæene ved tanken om at de skulle gifte sig efter så kort tids bekendtskab.

Mei Lins mor var ikke så gammel som Clement troede. Han blev igen mindet om at Mei Lin kun var 24 år gammel. Han var selv tolv år ældre, men det anså han ikke som et problem. Det var kun et problem når han forestillede sig hvor gammel hun var da han gik på gymnasiet. Han måtte slå den tanke ud af hovedet. Hendes mor hed Charlotte og arbejdede som socialcoach på kommunen. Hun var næsten lige så høj som Clement og slank. Hun var temmelig kedelig påklædt, uden at det virkede tarveligt eller billigt. Hun havde været ude at lave frivilligt arbejde i en selvhjælpsgruppe for ufrivilligt barnløse.

“Nå, du ser ellers ældre ud end man skulle dømme efter Pias fortællinger” sagde Charlotte. Hendes morhed skrumpede hans selvtillid.

“Jeg ved ikke hvad hun har fortalt, men jeg håber da jeg kan leve op til det” sagde Clement og smilede til Mei Lin. Hun stak til gengæld en finger ind i hans ømme punkt.

Charlotte begyndte at fortælle om Mei Lin. “Det føles som om det var i går at vi tog til Kina, for at hente dig.” Hendes øjne blev helt blanke. Hun talte videre om, hvordan Mei Lins situation var i Kina, og at hun nok ikke havde overlevet, hvis de ikke havde adopteret hende. Det gik langsomt op for Clement, hvorfor det var vigtigt for Mei Lin, at han skulle møde hendes forældre. Clement fandt

Charlotte meget sympatisk, og han kunne fornemme hvor Mei Lin havde fået sit sociale engagement fra.

“Kan jeg få lov til at invitere til aftensmad? Jeg ved, at det ikke er særlig langt til Arken herfra og restauranten der skulle være ganske udmærket” Clement håbede at hun ville sige ja.

Efter en kort ordveksling, at det ikke var nødvendigt, og at hun sagtens kunne lave mad til en person mere, mens Clement til gengæld insisterede på at give aftensmad, indvilligede hun. Clement bestilte bord.

De sad ude på terrassen og fik en kop te og nød, at rækkehuset for et kort øjeblik var kommet ud af skyggen af et af højhusene. Det var en lettelse bare at sidde, drikke en kop te og nyde solskinnet. Han var glad for at denne dag var så rolig og normal i forhold til den forgangne uge. De snakkede om, at der var en retrospektisk udstilling af modernisterne på Arken, og at der blandt andet også var billeder af Jens Bakke. Clement fortalte så, at han kom fra samme egn som Jens Bakke, men han fortalte ikke, at han var til fest hos ham da han døde eller om Lisa. Clement følte at verden var meget lille og fuld af underlige sammentræf.

Mens de sad på terrassen og snakkede, puffede Mei Lin ham i siden med albuen og nikkede i retning af vejen. Clement kunne se en kabinettransporter med en mand som sad og læse i et datapanel. Det var nok hans skygge. Han spekulerede over hvordan han havde fundet ham. Han var sikker på, at de ikke var blevet skygget mens de cyklede.

Mens Mei Lin var cyklet til den kinesiske restaurant for at sige farvel, kom Mei Lins far, Stefan, og hilste hjertelig på Clement. Det faldt Clement let at tale med ham. Stefans forkærlighed for billedkunst gav dem en fælles interesse. I modsætning til Charlotte var Stefan langt mere farvestrålende. Clement fortalte om sit akvarelsæt. Clement forsøgte også at forklare hvad han lavede erhvervsmæssigt, men deres blanke ansigtsudtryk sagde ham, at Charlotte og Stefan ikke havde forstået, hvad hans arbejde gik ud på. Han lod det ligge.

Mei Lin kom tilbage og satte sig til dem.

“Hvad sider du så at vores lille Pia skal på turne?” spurgte Stefan og var synlig stolt. Stefan havde fortalt at han selv havde lært hende at spille guitar, lige da hun var begyndt i skole, og at hun efterhånden var blevet bedre til at spille end ham selv.

“Ja det er dejligt” sagde Clement, selvom han egentlig ikke mente det.

Stefan fortalte så sin version af adoptionen. Den var mere enkelt og fyldt med tekniske og lovgivningsmæssige detaljer. Clement kunne ikke lade være med at kigge over på kabinettransporteren, hvor manden sad. På et tidspunkt kørte den og han lagde ikke mærke til, om en anden overtog overvågningen. Måske var det hele alligevel indbildning.

De cyklede i samlet flok til Arken. De var taget af sted i god tid for at se udstillingen inden de skulle spise.

Mens de gik rundt og kiggede på udstillingen, havde Clement og Stefan en lang snak om kunst. De havde hver fået et sæt hovedtelefoner som skulle guide dem igennem udstillingen med uddybende materiale og baggrunds information, men Stefans gennemgang var mere levende og spændende end den de fik i hovedtelefonerne.

Da de kom forbi Jens Bakkes billeder, fortalte Clement ikke alligevel om den aften, da han døde og også lidt om Lisa. Stefan så ud til at være meget interesseret.

Restauranten var flot indrettet, og de digitale menukort var smarte. Man kunne spørge om detaljer for menuerne, og kortene svarede med en syntetisk respons på dansk. Hvis man derimod spurgte om noget det ikke kunne svare på, eller talte utydelig, fik man en høflig bøn om kun at spørge tydeligt om noget menurelateret. Bestillingen foregik ved at pege på menuerne med en finger og trække dem ned på bestillingslisten der var nederst på skærmen. Selvom kortene var smarte, foretrak Clement alligevel en tjener, der kom og modtog bestillingen.

Ved nabobordet sad to kvinder, som han syntes så mistænkelige ud. Var det virkelig forfølgere, eller var han ved at blive paranoid. Og selvom han var blevet paranoid, betød det ikke, at han ikke blev forfulgt.

Clement hyggede sig meget med Mei Lin og hendes forældre. Han ønskede sig det kunne være blevet helt anderledes, men Mei Lin og han måtte slippe væk fra forfølgerne.

Efter kaffen med den obligatoriske cognac og petitfour kørte de tilbage til forældrenes hus. Stefan og Clement fik et glas skotsk single malt whisky til at gå i seng på, mens Mei Lin og Charlotte fik en kop te.

Mei Lins seng var smal. Clement lå og kiggede på Mei Lin, mens hun tilsyneladende sov. I morgen skulle han giftes. Det var under to uger siden han havde taget en fuld pige med hjem. Og nu skulle han giftes med hende. Han kunne ikke huske hvornår han var blevet forelsket i hende. Det var der bare lige pludselig. Han var blevet en anden. Var han kommet i mål ligesom prikken i den labyrint han havde lavet? Hvordan kunne det være at det program han havde lavet kunne bruges til kunstig intelligens? Kunne programmet måske også simulere et modernistisk kunstværk? Han kunne mærke at tankerne og associationerne var ved at ligge tæt op ad drømmeverden og lod sig falde i søvn.

Næste dag vågnede Clement ved at gardinerne der blev trykket fra.

“Der er frisk brygget kaffe og morgenbrød! Vi skal være der om tre timer.”

Clement stod op og tog tøj på. Hendes forældre var allerede gået på arbejde. Han kiggede ud af vinduet. Det var blevet overskyet og gråt. Bare vejret ville holde. Det var en lang cykeltur til Københavns rådhus.

“Burde vi ikke have sagt at vi bliver gift i dag?” Clement havde en fornemmelse af at gøre noget lusket.

“Nej. Jeg ville bare have at de skulle kende dig. Vi får taget et billede som du sender til dem når du er i sikkerhed. Og hvis de vidste at vi skal giftes, kunne vi ikke slippe så let.”

De spiste morgenmaden, ryddede hurtigt op og tog af sted.

De cyklende igen ind til byen. Inden de kom til rådhuset kørte de forbi en tøjforretning på Vesterbrogade for at købe noget tøj der passede til anledningen. Derefter købte Clement en bukket blomster til hende. Clement holdt udkig efter forfølgerne, men kunne ikke få øje på nogen mistænkeligt udseende personer..

Foran rådhuset ventede Morten og Claus. De skulle være deres vidner.

Da Clement anmeldte deres vielse, havde han forventet, at der ville gå længere tid inden de kunne blive gift. Deres papirer var i orden og online. Ved online udfyldelsen af onlineskemaerne kunne Clement se, at der var lang ventetid på en weekend, men siden de valgte en almindelig hverdag, var der ingen ventetid. I forvejen var der ikke mange, der blev gift længere. De fleste valgte at lave en parforholdskontrakt, som var lettere at annullere end et ægteskab eller registreret parforhold. Men for at Mei Lin skulle kunne få adgang til Clements konto, var det den langt hurtigste metode.

Ceremonien var hurtig overstået. De fik deres elektroniske papirer med det samme. Clement nåede dårligt nok at opdage at de var blevet viet. Foran rådhuset var der nogle fotografer, der ventede på eventuelt at få opgaven at tage et bryllupsbillede. De valgte en tilfældig og blev fotograferet både med og uden vidner foran rådhuset med tivolihotellet og rådhuset som baggrund. Clement fik med det samme det digitale billede tilsendt og betalte med mobilen.

Efterfølgende gik de alle fire ud og spiste en middag på en restaurant i nærheden. De skulle videre til Clements lejlighed. På vej dertil købte Clement nogle drikkevarer og snacks. Det hele skulle se ægte ud, når deres skygger så på, men Clement syntes stadig ikke han kunne se nogen. Claus havde hele tiden gået rundt med en pakke. Clement vidste at pakken indeholdt de ting som han havde bedt Claus om at købe.

Forklædning

Clement var glad for Claus mange konspirationstanker, der havde sørget for at hans betragtelige viden indenfor digital modspionage. Ikke nok med at han vidste hvilke programmer eller hvilket periferiudstyr der skulle bruges, han kunne også komme med bud på hvordan organisationen ville handle. Han viste Clement hvordan kikkerten virkede, og hvordan han sikrede sig at han ikke blev aflyttet. Han fortalte ham også hvad han skulle holde øje med når han ville finde ud af om han blev forfulgt.

Clement havde en god fornemmelse i maven om, at planen nok skulle lykkedes med den ekspertviden han havde til rådighed.

I lejligheden gav Clement julemanden kommandoen for noget musik. Clement pakkede gaven op. Der var en netbox, nogle meter netkabel, et langt universalbor, en hårsaks, en paryk med Clements naturlige hårfarve og noget blå hårfarvemiddel.

Lejligheden ovenpå var ubeboet, men den burde være forberedt til en trådløs netforbindelse. Claus mente han kunne finde forbindelsen udefra og oprette en konto til en opkobling. Meningen var, at Clement skulle få adgang til sit eget datapanel, ved at komme ind fra forbindelsen ovenpå. Så havde han mulighed for at arbejde fra sin mobil, men se ud som om han arbejdede hjemmefra.

Det var almindeligt at afskærme lejligheder for uvedkommende elektromagnetiske bølger. For at på en god forbindelse skulle Claus derfor lave

en antenne, der skulle stikkes igennem loftet til under gulvet i lejligheden ovenpå i nærheden af netboxens antenne ovenpå. Han mente den lå placeret samme sted som i Clement lejlighed. Han tog Clements datapanel frem og sluttede den til sin mobil. Den forbindelse burde de ikke kunne følge. Clement havde hentet sin boremaskine.

Claus spurgte efter den tidligere ejers navn. Clement fortalte ham alt hvad han vidste om sin tidligere overbo. Claus begyndte at søge. Clement vidste ikke hvordan han ville få adgang til forbindelsen udefra, men Claus så ud til at vide hvad han gjorde. Morten sad og kiggede Claus over skulderen.

Clement fik parykken på, og Mei Lin skulle få den til at ligne hans frisure. Rutineret begyndte hun at rede parykkens våde hår. Hun tog enkelte totter til side som blev klippet mens hun holdt kammen med samme hånd som holdt håret. Det så professionelt ud. Hun arbejdede systematisk fra nakken og opefter.

“Hvis du ikke har arbejdet for TopCodan og de ikke skulle bruge systemet du lavede, hvem ejer så koden?” spurgte Mei Lin.

Clement var overrasket over spørgsmålet. Han havde på intet tidspunkt, efter Shilas afslørende historie, skænket ejerforholdet en tanke. Projektet var i princippet kun et indledende manøvre til at finde egnede programmører til hovedprojektet. Clement var blank.

“Det ved jeg ikke! Jeg tror det er ATITUD.”

“Men de bruger det jo ikke, er det så ikke dit?” Mei Lin var nødt til at råbe. Claus havde skruet op for musikken fordi han skulle bore.

Clement overvejede hvordan situationen med programmet var. Hvis det arbejde han havde lavet for ATITUD i princippet var hemmeligt, kunne de ikke patentanmelde det, uden at den opmærksomme terrorist ville vide, hvad de havde arbejdede med.

Clement tog sin mobil frem, og overvejede om den var sikker. Han bad derfor om Mei Lins mobil og ledte efter patentanmeldelser fra TopCodan, indenfor en periode på to uger. Der var ingen patenter. Samme resultat for Jens Christian og

Aziz på GlobalPatentsOnline. Derefter lavede han en søgning på en beskrivelse af projektet. Der var flere resultater, men ingen der lignede projektet.

Claus var i mellemtiden færdig med at bore og Mei Lin var færdig med at klippe håret. Det så overbevisende ud men lidt kunstigt. Han regnede med, at det ikke ville være synligt over en netforbindelse, og når man ikke var opmærksom på, hvad man skulle kigge efter. Alligevel var han forbløffet over det resultat Mei Lin havde fået ud af den paryk.

Clement ringede til Søren, stadig med Mei Lins mobil. Han ville nødig have, at de skulle lytte med på samtalen.

“Det Søren Weide. Advokat og lovmæssig observatør! Nå hej Clement jeg troede du var en anden, det er ikke din Mobil vel?”

“Hej Søren. Nej min mobil er lige nu ude af drift. Jeg ville spørge dig: Hvem ejer egentlig rettighederne til projektets moduler, hvis de ikke er blevet patentanmeldt af min opdragsgiver, og hvis projektet skulle blive skrinlagt?”

“Har du problemer? Er kontrakten blevet annulleret? Du burde have ringet til mig med det samme, så kunne jeg måske have gjort noget med det samme!”

“Nej der er ikke sket noget,. Det er bare et hypotetisk spørgsmål. Jeg var nysgerrig og tjekkede GlobalPatentOnline, og der var ikke spor af projektet eller moduler heraf. Jeg har været med til at lave dem. De er værd at patentere, så jeg undrede mig bare?”

“Så vidt jeg husker, er der ikke nævnt noget specifikt om situationen, hvis projektet ikke kommer til anvendelse, men i princippet kan alle anmelde patent på kode, selvom det ikke er deres. Er der ikke anmeldt patent på koden endnu?”

Clement vidste godt at alt blev patentanmeldt og ophavsretslig beskyttet, selv programmeringsfejl. Derfor kunne han godt forstå Sørenes underen.

“Nej det er der ikke, og jeg tror jeg gør det selv, hvis de ikke tager sig sammen.”

“Jeg har nogle standard patentanmeldelsesdokumenter, dem sender jeg til dig!”

“Tak for hjælpen Søren.”

Clement sad og tænkte. Han vidste ikke om han kunne bruge det til noget, men på en eller anden måde virkede det vigtigt. Mei Lin var meget kvik.

“Det havde jeg slet ikke tænkt på ...” Clement kiggede på Mei Lin og smilte. “... men... ved du hvad?”

“Nej?” Hun kiggede spørgende på ham.

“Vi er gift!” Han omfavnede og kysede hende.

“Så er jeg klar!” Sagde Claus.

Claus forklarede detaljerne. For at kunne få åbnet forbindelsen ovenpå havde Claus startet et firma som skulle udvikle software. Firmaet var en rammekonstruktion, beliggende i Jylland og uden ejer, men med mulighed for skiftende ansatte. IP-adressen og den fysiske adresse til firmaet ville være usynlig for alle. En sikkerhed på nettet, der var blevet indført for generelt at beskytte virksomheder og privatpersoner mod hackerangreb. Sikkerheden var en del af det nye net og hardkodet ind i alt udstyret. Det var ikke muligt at undgå sikkerheden. Ikke engang statslige foretagender kunne ved dommerkendelse få de fysiske adresser for de IP-adresser de eventuelt kunne opsnappe, fordi det ikke var muligt. ATITUD overvågede derfor trafikken, dechifrerede krypteringen, analyserede indholdet og fordi de gerne ville vide hvor et terrorangreb skulle finde sted. Derfor havde de også fået smuglet sikkerhedsbristen ind i systemet som Shila havde nævnt.

En af måderne at komme ind bag en firewall var at lave ‘social hacking’. Altså at opsøge virksomheden man ville ind i og få en personlig forbindelse med en af de ansatte. Ved at adskille fysiske adresser fra IP-adresser og beskytte oplysningerne, var det blevet meget sværere at lave social hacking. Oplysningerne man kunne få på den måde ikke var tilstrækkelige til at få adgang til systemerne, idet man ikke kunne vide hvor deres fysiske forbindelse end sige dataene var. Social hacking var stadig en mulighed, når man som hacker kom meget tæt på en af de ansatte. De fleste brugte også fingeraftrykslæsere eller

irisskanninger for at logge sig på. Clements system brugte irisskanning fra de kameraer der var tilsluttet.

Hans forbindelse til Aziz og TopCodan/ATITUD havde åbenbart åbnet en port til dem bag firewall'en, og de kunne herefter tilsyneladende let overvåge hans nettrafik. Men den nye forbindelse gennem knudepunktet ovenpå var skjult og lige så let at finde som en nål i en høstak på størrelse med Mount Everest.

Clement tænkte, at det måske var en mulighed at lade rammefirmaet patentanmeldte softwaren.

Claus forklarede videre, at Clement kunne logge sig ind på knudepunktet ovenpå fra nettet og igennem den nyindkøbte netbox nedenunder betjene computeren fra datapanelet, eller en hvilken som helst anden betjeningsenhed, som om han var hjemme. Han havde lagt noget software i computeren og i datapanelet til kommunikationen. Der var desuden versioner på nettet som kunne bruges til alt andet udstyr.

“Hvad så hvis nogen flytter ind ovenpå?” spurgte Clement.

“Jeg har kun åbnet en port i netboxen, som nu er uafhængig af de andre. I princippet er der flere der kan bruge og betale for samme knudepunkt uden at nogen opdager det, med mindre du bruger forbindelsen til at se film på din skærm uden at være hjemme.” sagde Claus.

“Hvad med irisskanningen?” Spurgte Clement.

“Det samme som før. Programmet udnytter alle kameraer der er direkte eller indirekte tilsluttet, som igennem knudepunktet ovenpå.” Claus så stolt ud.

“Men hvordan fandt du forbindelsen ovenpå, jeg troede det nye net skjulte den slags oplysninger?” spurgte Clement.

“Det er først i det øjeblik forbindelsen er aktiv, at den bliver usynlig. Ellers ville man aldrig kunne oprette nye forbindelser vel.” Sagde Claus lidt overlegen. Clement undrede sig hvordan det kunne være muligt. Men hardware var ikke hans stærke side.

“Hvis du er smart så tager du et billede af din lejlighed som du kan bruge som baggrund når du vil gøre som om du er hjemme når du snakker med nogen.” sagde Morten. Det lød som en god ide.

Clement tog sit digitale kamera og tog nogle højtopløste billeder for at sende dem til lagerområdet der hørte til sin nye net-identitet via den nye forbindelse i lejligheden ovenpå.

“Hvad hedder firmaet?” spurgte Clement

“Det hedder NCC-Enterprise” Svarede Claus og smilede

“Tror du ikke man vil gennemskue det som et fup-firma med det navn?”

Clement tænkte på Star Trek som de tre havde dyrket på et tidspunkt da Claus havde fundet TV-serien på nettet.

“Der er ingen der kender de gamle klassikere.” svarede Claus.

Forberedelserne var klaret. Han manglede stadig at farve håret, men det blev nødt til at vente til sidste øjeblik.

De fejrede alligevel vielsen en smule. Selvom det mest af alt var en formalitet, fik det i sidste ende alligevel en festlig afslutning. Morten og Claus gik først da de var blevet lyst og de havde fået spist morgenmad sammen.

Om få dage skulle Mei Lin, Morten Og Claus af sted, og de havde gjort hvad de kunne, men Clement følte sig ikke forberedt nok.

Showtime

Clement åbnede øjnene. Øjnene sved. Han havde sovet urolig. Det første han tænkte på var Mei Lins afrejse fra Roskilde.

Det var en uge siden Mei Lin, Morten, Claus og resten af Awanna2 var taget af sted. De havde taget et VLF, et varmluftsfly, fra Roskilde til York i UK. VLF'er havde brug for meget plads men kun lidt landingsbane, og så skulle det være billigt. For at være konkurrencedygtige og kompensere for den langt længere rejsetid og den manglende service blev de nødt til at skære ned på alle unødvendige omkostninger. Det skete blandt andet ved at benytte sig af afsides beliggende VLF-havne.

Han var taget med til Roskilde for at sige farvel til Mei Lin. Da han så det umuligt store VLF med egne øjne, blev han mere forbløffet, end da han havde set det i et movie-clip på nettet. Flyet lignede en af de gamle dobbeltdækkerfly, bortset fra at det ikke havde nogen krop – kun to sæt vinger over hinanden og en række motorer med propeller i mellem dem. Vingerne var fyldt med varm luft. Vingernes skind var lavet af et isolerende materiale og så blåhvide ud på oversiden og grønhvide for neden. Materialet var lavet af en superreflekterende komposit af elastikeramisk forbedret naturstivelse og -fiber. Trods sin ringe tykkelse og vægt gjorde det VLF'et i stand til at holde temperaturen i det indre af vingen på flere hundrede grader, selvom ydertemperaturen var i frostområdet, og stadig bruge meget lidt brændstof.

I midten af den nederste vinge var sektionen beregnet til passagerer og gods. På grund af den spinkle konstruktion, var det ikke egnet til at flyve i stormvejr, og derfor var dets flyveplan meget uregelmæssig.

På grund af VLFets størrelse, så det ud som om det bevægede sig i skridttempo da det begyndte at lette. Den dramatiske opstigning varede lang tid og da det drejede mod vest, for at flyve i den forud programmerede retning, var vingerne næsten ved at røre jorden igen. Clement blev stående indtil han ikke kunne se det mere. Det tog næsten en halv time.

Bandet ville leje deres udstyr når de kom frem for at spare på vægten. Man betalte efter vægt. Kun Mei Lin ville gerne have sin guitar med. Den fik lov til at få en egen plads i VLFet.

Clement stod op og tog tøj på. Det var lidt koldt, derfor tog han også sin morgenkåbe på. Han hentede et færdiglavet morgenbrød fra fryseren og lagde det i mikrobølgeoven.

Han savnede Mei Lin. I dagene op til rejsen havde de tilbragt meget tid sammen og lært hinanden rigtig at kende. Han havde givet hende nøje instruktioner om, hvordan hun skulle komme til Island, og kontakte Lisa. Der ville de kunne mødes. Clement måtte love at besøge sine svigerforældre. Det ville han gøre en dag indenfor de næste uger.

Han havde ikke andet end tid, og næsten ingen tålmodighed. Han kunne ikke tage sig sammen til at finde flere opgaver fra andre steder. Projekterne, der havde ventet på ham, afsluttede han på en dag. En af dagene forsøgte han også at male, men det var som om gnisten manglede. Han fik også patentanmeldt softwaren under rammefirmaets navn.

Han ville også besøge sine egne forældre og tage af sted efter mødet med TopCodan. Mødet skulle starte om en time. Han havde ønsket det ikke skulle finde sted. Allerhelst ville han bare forsvinde med det samme, men han blev nødt til at vinde noget tid ved at foregive at han arbejdede med projektet.

Han havde også forberedt Shila på, at han ville vinde tid på den måde. Shila havde først advaret ham, men gav sig til sidst. På den måde havde han også

vundet tid hos dem. Hun havde tilbudt ham flere muligheder for en ny tilværelse forskellige steder i Europa, men Clement holdt hende hen med, at det var en svær beslutning.

Han havde svært ved at finde den rette indstilling til det kommende møde.

Det gik op for ham hvor smart et træk det var af ATITUD: Ved at fjerne dem der stod ham nærmest, kom han til at kede sig. Hvis han ikke havde kendt til baggrunden, ville han nok være begyndt på projektet med det samme. Han ville have tigget og bedt om at begynde før tid.

Han havde fået lidt en fornemmelse af, hvilken indstilling han skulle have til mødet.

“One hour to start” kvækkede julemanden med en stemme som om han havde inhaleret helium.

“Julemand: En kop kaffe please” sagde Clement.

Han havde leget med indstillingerne fordi han havde kedet sig. Stemmen var sjov i starten men irriterende ham nu. En skjult feature som gjorde det muligt at lade en kommando blive eksekveret ved at sige ‘please’, eller et andet ord som afslutning, gjorde det lettere for julemanden at forstå kommandoer. Han fandt featuren da han legede med indstillingerne.

Han havde også arbejdet videre med sit intelligensprojekt og lavet styringen til kaffemaskinen om. Det var et spørgsmål om timing og temperatur. Det medfølgende program, som aldrig var blevet initialiseret, fordi han ikke havde læst manualen, tog en gennemsnit af alle indstillinger, og det gjorde, at vandet aldrig fik en tilstrækkelig høj temperatur. Det fandt Clement ud af da han havde læst manualen igennem. Han havde så meget tid til overs, at han læste en manual. Med de nye indstillinger kunne det originale program selv finde den korrekte temperatur til vandet, men Clement tog udfordringen op og lavede sin egen styring, baseret på den algoritme han havde udviklet, og på den måde finde den rigtige temperatur til vandet. Kaffen smagte nu meget bedre.

Han var mere og mere overbevist om, at den algoritme han havde udviklet, var vejen frem til kunstig intelligens.

Altandøren stod åben. Det regnede en smule. Han stod i døråbningen og kiggede ned på gaden. Han tog en bid af brødet og en slurk kaffe. Maven kneb sammen ved tanken om at det kommende møde.

En enkelt gang, siden Mei Lin var taget af sted, havde han været til karate træningen. Han nævnte ikke, at han havde slået en af sine forfølgere ned. Det var for svært at forklare uden at fortælle hele sandheden, og den skulle så få som mulig kende. Sensei ville have tilgivet ham, hvis han kendte sandheden.

Nede på gaden kunne han ikke se nogen, der kunne ligne en skygge. Måske havde det hele været indbildning fra hans og Mei Lins side, efter Shilas beretning. Hvordan kunne han få den historie bekræftet? De eneste, der ville kunne bekræfte den, var Aziz og Jens Christian, men de ville aldrig afsløre deres forbindelse til ATITUD. Hvis det overhovedet eksisterede. Efter Mei Lins definition af en god løgn, behøvede der bare at ligge en lille sandhed til grund, så kunne man bygge videre på den. Shilas historie kunne ligne en god konstruktion af en løgnehistorie. Han havde forplumret sin mulighed for at lokke den rigtige historie ud af dem, ved at slå den blonde mand ud nede på stranden.

Det var begyndt at regne mere. En mand løb nede på gaden med en avis over hovedet. Clement syntes han kunne genkende ham. Clement fandt hurtig den kikkert frem han havde fra den blonde på stranden. Han havde fået rutine i at bruge den om dagen, indstille en ny uplink chiffrering og lave overvågnings movie-clip med sit datapanel. Fordi han havde kedet sig, havde han forsøgt at iagttage tilfældige personer på gaden. Og lavet forskellige clip med dem. Kikkerten var meget effektiv.

Han oprettede uplinken tog sit display headset på og holdt kikkerten på en måde så den var fordækt af ærmet på sin morgenkåbe. Ingen andre kunne se hvad han lavede. Han kunne tydeligt høre regnen der plaskede på den løbende mands avis. Han var næsten nået op til den anden ende af sidegaden da han stoppede op og begyndte at tale med en anden person hvis ansigt Clement ikke kunne se. Det var den blonde mand der var løbet. Han havde vendt sig om, og Clement kunne se, at hele hans højre side af ansigtet stadig var hævet efter

Clements spark. Det var to uger siden, så Clement kunne ikke forestille sig hvordan han måtte have set ud i dagene lige efter. Clement smilte.

“Han keder sig meget” kunne Clement høre den blonde mand sige. “Han har ikke taget nye opgaver siden Mei Lin er taget af sted. Han var kun ude for at træne karate en enkelt gang. Men jeg ved ikke rigtigt ...”

“Sludder! Vi kan godt pushe ham til at starte med projektet allerede nu” Det var en kvindestemme. Clement syntes han kendte den. Hun fortsatte: “Det er på tide jeg kommer hjem fra Indonesien” Clement begyndte at svede. Han gik hurtigt ind i lejligheden og lukkede døren. Det var som et tæppe blev trukket væk under ham. Hun havde fuld adgang til hans computer! Havde hun installeret mikrofoner i lejligheden? Hvor meget vidste de? Kendte de til hans plan?

Hans mobil ringede. Clement stod som naglet til gulvet. Ude af stand til at bevæge sig. Pludselig havde han ingen tid overhovedet. Han måtte komme ud med det samme.

Han puttede kikkerten og display headsettet i lommen på morgenkåben, tog sin mobil og en anden uregistreret mobil og løb hen til døren. Et blik på mobilen viste at det var Mei Lin. Han åndede lettet op men besvarede ikke opkaldet.

Han løb op ad trapperne. Han vidste der var et loft han kunne gemme sig i. Døren ind til loftsrummet var låst med en digital kode. Han kunne huske, at han havde fået den på et tidspunkt, men han kunne ikke lige nu huske, hvad den var. Med en anden uregistreret mobil kobled han sig igennem den forbindelse Claus havde lavet ind på sin egen computer og begyndte at lede. Han kunne derfor se, at det ringede på hos ham fra gadedøren. Der var et vindue i gulvhøjde på den sidste trappeafsats lige inden loftsrummet. Han åbnede vinduet og forsøgte at se hvem der stod ved døren. Men en gesims lige under vinduet blokerede hans udsyn. Han tog display headsettet på og holdt kikkerten ud af vinduet med en hånd.

Han kunne se det var Helle der ringede på. Tøvende åbnede han en forbindelse til dørtelefonen.

“Hej! Jeg troede du var i Indonesien. Hvordan er du kommet her?”

“Hej Clement. Mit adgangskort ser ikke ud til at virke må jeg godt komme ind?” Det var løgn. Kortet virkede stadig, hvorfor gik hun ikke bare ind?

“Æhh, kan vi ikke mødes om to timer ude i byen, jeg skal lige straks have et meget vigtigt møde, og jeg skal koncentrere mig!” Der var til dels sandt den kunne hun godt købe,

“Kan jeg ikke bare komme ind? Jeg skal nok være stille,” sagde Helle. Han fik det dårligt ved synet af hende.

Han blev nødt til at fortælle mere: “Der er sket så meget i den sidste tid, som jeg skal fortælle dig! Jeg kan ikke lukke dig ind!” Hvis Shila ikke havde været i kontakt med ham var det nok det han ville have fortalt Helle. Den måtte hun tro på. Han kunne se Helle kiggede ned i jorden. Hun ventede lidt inden hun svarede.

“Okay. Du ringer bare på det gamle nummer.” sagde Helle og gik fra døren.

Clement kiggede med kikkerten ud af vinduet. Helle gik over vejen og begyndte at snakke med den blonde mand.

“Jeg tror ikke han aner noget David. Dit sæbeøjle er bare et tegn på, at du blev opdaget og gennembanket på et forkert grundlag!” sagde Helle.

“Men jeg siger dig, han og hans kæreste prøvede at slippe fra os for to uger siden, og han har kontaktet nogen fra en sikret boks på en netcafé. Vi ved ikke hvem han har snakket med.” Davids stemme lød hissig.

“Jeg kender ham godt. Han er naiv. Opfindsom og intelligent men stadig naiv. Derfor fik han også så hurtig en ny kæreste der kun er efter hans penge.” Helle lød overbevist. Clement fik et kneb i maven; hvad kunne hun vide om hvad Mei Lin og Clement følte for hinanden. Mei Lin var ikke efter hans penge.

“Han kunne i princippet sidde og aflytte os med min kikkert som han tog. Jeg har set ham aflytte folk hernede på gaden” hviskede David.

“Hans lejlighed ligger ud til sidegaden og jeg har lige talt med ham. Han kan ikke se os her i den vinkel. Men for at gøre jer tilfreds vil jeg plante en mikrofon i hans lejlighed. Jeg kan hurtig vippe Mei Lin af pinden, så kan han igen koncentrere sig om vores projekt.” Helle gik hurtig sin vej.

David kiggede op ad huset. Clement trak hurtigt kikkerten til sig. Han blev siddende på trappeafsatsen og tænkte.

“Thirty minuttet to start” Mobilen transmitterede stadig fra lejligheden. Han blev nødt til at gennemføre planen. At Helle kom ind i billedet betød kun han havde en fordel af at vide, at hun var med i det. Hvorfor skulle hun dukke op nu? Men det var rigtigt: han var meget naiv. Måske kunne han udnytte sin svaghed. Han lukkede for transmissionen og gik ned til sin lejlighed.

Døren stod på vid gab. Han havde ikke engang nået at lukke døren. Alligevel gik han forsigtigt ind og kiggede sig til alle sider, men der var ingen.

Mobilen ringede. Det var igen Mei Lin.

“Hej min elskede!” Clements prøvede at lyde naturligt. De blev begge nød til at lyde naturlige, måske der var nogen, der lyttede med.

“Hej. Jeg savner dig meget!” sagde Mei Lin. Skulle det blive til en ‘savner dig’ samtale? Clement havde i netop det øjeblik ikke brug for det. Han havde mest brug for at fortælle hende om Helle. Men det var ikke muligt.

“Jeg har et møde med TopCodan om ti minutter. Find en netbox om fem timer præcis, så mødes vi i hel person i vores chat-rum. Okay?” Clements kunne kun vagt tyde Mei Lins ansigtsudtryk på det lille mobil display, det så ud som om hun havde forstået, at det var vigtigt, at de skulle mødes på den måde.

“Okay!” svarede Mei Lin kort og afbrød forbindelsen. Han startede timeren i sin mobil til fem timers nedtælling.

Clement gjorde sig klar til mødet. Han skiftede morgenkåben ud med en jakke. Han kiggede rundt i lejligheden og om han havde noget liggende der var afslørende. Mens han kiggede på sig selv i spejlet fik han det dårligt og kastede op.

Mødet startede uafvendeligt. Clement kunne ikke koncentrere sig om detaljerne. Han var bange for at afsløre hvad han vidste. Han talte i enstavelsesord. Han prøvede at huske om Helle på noget tidspunkt var i hans lejlighed når han havde møde med Aziz eller nogen andre og hvordan hun reagerede. Men han havde ikke nogen klar erindring.

De gik ind på alle hans betingelser og oven i lagde de 100.000 € for at starte med det samme. Han sagde, at han ville starte lige så snart han havde besøgt sine forældre og ordnet forskellige personlige ting. Det gik de med på. Clement syntes, at de var alt for lette at handle med. Det mindede om en kampteknik han på et tidspunkt havde prøvet ved siden af karate. Det gik i al sin enkelthed ud på at følge modstanderens bevægelser. Når modstanderen så havde tilstrækkelig fart i bevægelsen kunne man med en lille skub skabe ubalance og fælde modstanderen. I dette tilfælde skulle han hoppe på og starte så hurtig som muligt.

Mødet blev hævet.

Clement fik en ide. Han regnede med at Aziz var i København. Aziz havde ikke logget af endnu.

“Aziz? Jeg har brug for din hjælp! Er du i byen?”

“Ja, jeg er tilbage! Hvad er der?”

“Min gamle kæreste fra Indonesien er dukket op. Jeg har ikke mod på at møde hende alene, du ved jeg har mødt Mei Lin. Jeg har aftalt, at vi skal mødes i byen. Kan du komme med som en ven?” Clement vidste han ikke havde fortalt Aziz om Mei Lin og var spændt på hvordan Aziz ville reagere. Han fik en knugende fornemmelse i maven.

“Hvem er Mei Lin? Sig mig har du fået en ny kæreste på så kort tid?” Aziz hoppede ikke på den.

“Hun er en af pigerne fra bandet vi så den sidste aften. Jeg har virkelig brug for at du bare er med. Du behøver ikke sige noget!” Clement håbede på, at Aziz ville sige ja selvom det var en tynd forklaring.

Der var en lang pause. Aziz havde tydeligvis svært ved at svare eller ventede på at nogen skulle fortælle ham hvad han skulle gøre.

“Okay. Hvor skal vi mødes.”

“Hvad siger du til en pizza?”

De aftalte at mødes i en italiensk restaurant på Østerbro klokken ti minutter i tolv. Derefter ringede han til Helle og aftalte samme sted men ti minutter over tolv.

Afledningsmanøvre

Clement havde siddet ved et bord siden klokken var halv tolv. Han havde taget kikkerten med i en taske og et headset i lommen på jakken. Nervøst trommede han med fingrene på et tomt papbæger. I hovedet gennemgik han sin plan. Han vidste ikke om det ville fungere, og det var meget risikabelt, han kunne afsløre sig selv, men han blev nødt til at vide mere. Han havde cirka den samme fornemmelse i kroppen som lige før en kamp. Han prøvede at koncentrere sig om nuet for ikke at gå glip af nogen detaljer. Enhver erindring og enhver bekymring

lagde en skygge over nuet. Målet var at overleve i frihed.

Aziz ringede til Clements mobil. Han var forsinket 20 minutter. Clement prøvede på ikke at tabe fatningen. Det var heller ikke så vigtigt.

Helle kom først. Det var et smart træk. Han var stået op for at give hende et kram.

“Hej Clement” Hun gav ham et kys. Clement begyndte at ryste. “Hvad er der med dig?” sagde hun og lagde en arm omkring han skulder.

“Der er sket meget i den sidste tid. Jeg tror ikke vi skal date mere.” Clement satte sig ned og viste hende pladsen overfor.

“Jeg troede du ville blive glad for at se mig så hurtigt?” Men Clement var alt andet end glad. Der var en lang pinlig tavshed.

“Fortæl mig hvad der er sket.” Helle lagde en hånd på Clements arm. Han trak armen til sig og for at undgå Helles blik, kiggede han op mod døren og ud ad vinduet.

Hun så selv i retning af døren og sagde “venter vi på nogen?”

“Ja, vi venter på Aziz.” Clement havde foldet hænderne og så på dem mens han gned tommelfingrene mod hinanden.

Han begyndte at tale med meget lav stemme: “Den farvel du lagde på min computer lød så endegyldig! Jeg regnede ikke med at se dig igen. Vores forhold...” Hun prøvede at afbryde ham. “Nej lad mig tale færdig: vores forhold var jo i og for sig en forlænget date uden forpligtelser. Vi er begge to selvstændige personer, og vi har aldrig lovet hinanden mere vel?” Clement kiggede nu direkte på hende. Hun vidste godt hvad han skulle til at sige, men han kunne ikke se det på hende. For fanden hvor var hun god. Clement holdt en lang pause mens han kiggede på hende. “Jeg har under alle omstændigheder mødt en anden. Hun hedder Mei Lin. Og jeg tror Mei Lin og jeg passer bedre sammen, end vi to gjorde! Men der er mere. Noget som jeg ikke turde sige over telefonen. Noget som også kunne blive farligt for dig...”

I det samme dukkede Aziz op i døren til restauranten. Clement sprang op og gik hurtigt hen til ham.

“Det var godt du kom. Skynd dig med herhen. Jeg blev nødt til at fortælle hende det, uden at du var her...” han hev Aziz i armen hen til deres bord og placerede ham ved pladsen ved siden af sig selv.

Clement gestikulerede en præsentation: “Det er Aziz min arbejdskollega og ven. Det er Helle min X... date.” Han kunne tillade sig alt. Det var hende og Aziz, der ville noget af ham.

“Jeg har også stået under meget stress i den sidste tid. Jeg har ikke være ud af døren i en uge fordi jeg ikke turde gå ud af en dør. Jeg tror, at nogen har forfulgt mig, siden jeg havde været på på den hjemmeside du sendte mig til.” hviskede Clement. Han kiggede på Aziz. Derefter kiggede han rundt i lokalet og prøvede at se paranoid ud.

“Mei Lin er heldigvis i udlandet sammen med to af mine venner. I må hjælpe mig!” Clement kiggede på dem begge. Han kunne på deres blanke ansigtsudtryk, at de var overrumplet. Hans naivitet var blevet hans styrke. De behøvede kun et lille skub og så ville de falde.

Han tog kikkerten frem fra sin taske og viste den til Aziz. “Har du nogensinde set noget, der er så avanceret?”

Aziz sad med den i hånden og vendte og drejede den men sagde ingenting. “Jeg tog den fra en der sad og kiggede på os, da jeg sad med mine venner på stranden. Det var først meget senere, at det gik op for mig, at det var fordi jeg havde været på den der hjemmeside du gav mig. Måske var der nogen der overvågede den side og nu vil have fat i originalkoden, som vi har udviklet for TopCodan. Jeg har siddet en uge i min lejlighed og brugt kikkerten til at finde mine forfølgere. Men de er gode til at skjule sig. Shh... tjeneren kommer vi må opføre os helt almindelig.”

Tjeneren kom til bordet. Clement skyndte sig at tage kikkerten fra Aziz og puttede den ned i tasken. Inden han lagde den ned, tændte han for uplinken til headsettet, han havde i lommen på sin jakke. De bestilte mad.

“Jeg har det dårligt, jeg skal lige på toilettet.” sagde Clement og gik ud mod toiletterne. Både Aziz og Helle så stadig fuldstændig blanke ud.

Han låste sig inde og tog headsettet på.

“Det er Davids mangelfulde træning. Han har fuldstændig fejlvurderet situationen. Vi bliver nødt til at trække ham ud af tjeneste.” sagde Helle.

“Hvordan kan vi få ham beroliget han er jo helt fra den? Clements AI projekt er også farlig. Forestil jer en intelligent bombe der selv kan finde vej.” sagde Aziz. Jer: der måtte være flere der lyttede med.

“Det ser ikke ud til at de andre har fået kontakt med ham, ellers ville han være forsvundet.”

“Nej men min søster har prøvet. Hun var så fræk at følge os til en iransk restaurant.”

“Vi venter til han er tilbage fra besøget hos sine forældre. Han udfører projektet og derefter pensionerer vi ham.” Det var Helle.

Hvad betød pensionere? Clement havde sine bange anelser. Hun lød meget kold.

Han listede sig ud af toilettet og åbnede døren på klem for at se, hvordan de så ud når de snakkede.

“Men vi kan ikke lade ham ude af syne. Min søster vil med sikkerhed kontakte ham hvis vi slipper vores greb. Shh... jeg tror han kommer nu.” Aziz talte og kiggede mod toiledøren mens Helle kiggede ud af vinduerne og så ud, som om hun så på noget bestemt.

Clement tog headsettet af og puttede det i jakkelommen. Tilbage ved bordet satte han sig ved siden af Helle for at se hvad hun kiggede på.

“Jeg tror du trænger til ferie. Under mødet kunne jeg godt se, at du var fraværende. Jeg taler med Jens Christian, så holder du ferie så længe du har brug for.” Aziz kiggede på ham. Clement kunne ikke mærke hvad han følte. I retningen af hvor Helle havde kigget, var der en mand med en paraply, der så ud som om han ventede på nogen. Han virkede bekendt.

“Jeg er sikker på det er indbildning” sagde Helle og lagde en hånd på Clement skulder.

“Ja det kan godt være.” sagde Clement.

Tjeneren kom med maden. Mens de spiste talte både Helle og Aziz om, hvor meget stress havde indvirkning på ens psyke. Hvordan man kunne få depressioner, angstfornemmelser og endda episoder af panikangst. Clement gjorde, som om de fik ham beroliget.

Han vidste, at de var i ledtog med hinanden. Han havde endda selv givet Helle adgang til computeren og datapanelet. Det var en smal sag at aflytte hans internettrafik. Det var social hacking i klammeste potens. Flere beviser behøvede han ikke.

“Vil du have jeg skal følge dig hjem?” spurgte Helle. Clement studsede over, at hun ikke spurgte til hans kæreste, inden hun tilbød at følge ham.

“Jah...” Clement ville have, at hun skulle plante mikrofonen, så de kunne være overbevist om, at han hoppede i deres fælde. Den gav også mulighed for at lade som om han var hjemme på en langt mere overbevisende måde.

“Mei Lin er på turne med et rockband i et halvt år. Hun tog af sted for en uge siden. Og du forsvandt for en måned siden uden ordentlig afsked. Alle forsvandt bare og jeg var færdig med projektet. Det er sikkert derfor, at jeg blev paranoid!” sagde Clement. Han ville hjælpe dem med at få mere fart på inden de skulle væltes.

“Hvornår har du lært hende at kende?” spurgte Helle.

Clement fortalte hende i grove træk hvordan de mødtes, men ikke, at de var blevet gift. “Jeg tror der er nogle af dine ting oppe i lejligheden. Vil du have dem?” spurgte Clement så uskyldig som muligt.

“Øh ja. Okay!” Hun så tom ud i ansigtet.

Clement lukkede dem ind i lejligheden. Nu blev hun nødt til at gå rundt og kigge efter ting hun kunne have glemt. Han havde taget sin mobil frem. Mens hun kiggede rundt i lejligheden og ledte efter noget der ikke var der, gik han efter hende og indstillede mobilen til vidinkeloptagelse og uplink til sit datapanel. Derefter lagde han den på en hylde så den kunne optage hele stuen på en gang. Helle lagde åbenbart ikke mærke til det.

“Skal jeg lave noget kaffe?” spurgte Clement

“Okay” svarede Helle mens hun stod midt i rummet og så ud, som om hun ikke vidste, hvor hun skulle gøre af sine hænder. Han gik ud i køkkenet og satte kaffemaskinen i gang manuelt, selvom en kommando ville være nok.

Han ventede indtil kaffen var færdiglavet inden han gik ind igen. Nu måtte hun have fået tid til at installere mikrofonen.

Da han stod i døråbningen med to kopper kaffe, kunne han ikke se Helle. Han blev stående. Hårene begyndte at rejse sig på ham. Forsigtigt gik han baglæns for at se igennem dørsprækken om hun måske stod bag døren. Han kunne se hende stå på lur. Hun havde et eller andet i hånden. Han gik helt tilbage i køkkenet og stillede kopperne.

“Er du frisk på noget kage?” sagde Clement og stillede sig foran døren “Hvor er du henne?” tilføjede han. Langsomt begyndte døren at bevæge sig.

Løbet af en pistol kom til syne bag døren. I et brøkdelt af et sekund kastede han sig al kraft hen mod døren med. Hun gav et kvalt skrig fra sig. Hurtigt tog han med sin venstre hånd fat i hånden med pistolen slog den op mod vægen. Hun tabte pistolen. Han satte foden i gulvet foran døren så den ikke kunne åbnes og begyndte at slå løs på fyldningerne i døren med højre næve. Det gamle træ gav hurtigt efter for Clements hårde slag og begyndte at splintre. Han kunne se Helles øjne igennem revnerne i træet.

Et voldsomt stød i brystet forskrækkede Clement, at han et kort øjeblik løsnede grebet og sprang et skridt tilbage. Døren blev slynget rundt og Helle kom til syne. Hun blødte fra næsen og der stak blodige træsplintre i hendes venstre kind. Hun holdt stadig en elektrochocker hånden. Det var åbenbart den hun havde stukket igennem den smadrede dør og givet ham et stød med. Alt foregik i langsom gengivelse. Hun samlede pistolen op, løftede hånden med pistolen og begyndte at pege i hans retning. Men inden pistolen nåede at pege i den ønskede retning sparkede han med højre fod pistolen ud af hendes hånd som fløj igennem luften. Sparket fik ham i rotation. Han vendte sig en omgang og slog hende i hovedet med et kraftfuldt stød. Hun lagde sig omgående ned på gulvet, og så ud som om hun ville blive liggende i lang tid.

Han havde fuldstændig mistet kontrollen over situationen. Planen var gået total i vasken. Clement så sig omkring. Datapanelet stod tændt. Han kunne se, at hun havde åbnet forbindelsen til Shila. Men var ikke kommet videre. Hurtigt fandt han filmen frem han havde sendt til datapanelet fra mobiltelefonen. Billederne blev gengivet med 8 gange hastighed, men detaljerne var til, at forstå.

Helle var gået rundt i stuen og havde til sidst monteret noget på bagsiden af den store skærm. Derefter var hun gået hen til datapanelet ved skrivebordet og havde åbnet det. Efter et kort stykke tid var hun nærmest løbet hen til døren og havde gemt sig bag den kun akkurat tids nok til at han ikke kunne nå at se hende gemme sig. Derefter kom kampen, Clement syntes det var tydelig selvforsvar. Optagelsen rystede da han var sprunget tilbage efter elektrochocket og stoppede lige efter hun havde samlet pistolen op igen. Han var åbenbart kommet til at støde ind i hylden og mobilen var væltet med lidt forsinkelse.

Han gik hen til Helle og undersøgte hende. Hun så ikke køn ud. Han hev splinterne ud af hendes kind. Hun havde en lille høretelefon i øret. Han tog den ud, puttede den i sit eget og lyttede.

“Helle meld dig. Lyd forbindelsen er røget! Hvad er der sket?” Det lød som Aziz. Den sidste sætning lød som om det var henvendt til nogle andre.

Han undersøgte hende videre. Hun havde en mobil i bukselommen. Den var heldigvis ikke låst. Han kiggede adresserne igennem, og fandt et nummer, som han kunne huske tilhørte Aziz. Det var en model kun med simpel digitalkamera.

Han tog noget af blodet fra Helle og smurte det i sit eget hovedet og på sit tøj. Mobilen satte han til selvudløser og placerede den på skrivebordet. Så satte han sig foran den ødelagte dør og prøvede at se død ud mens mobilen tog et billede. Så sendte han billedet til Aziz med teksten: ‘<Clement er død. Han afslørede os. Kan ikke tale mere, var i kamp, har måske brækket min kæbe, bliver nødt til at afbryde missionen se at komme væk>’. Det var et gæt fra Clements side. Han vidste ikke om det virkede.

Han gik tilbage til Helle og løftede hende op. Hun var livløs. Hårene rejste sig på ham. Han prøvede at holde hende oprejst, gik hen til vinduet med hende og

holdt sig selv i skjul. Han blev nødt til at støtte hende op ad vægen. Han bevægede hendes arm, for at det skulle se ud som om hun vinkede. Hun udstødte en svag stønnende lyd. Over hendes skulder prøvede han at se om der var nogen på gaden der reagerede. Han mente han kunne se Aziz der gik hurtig i retning af Århusgade.

Han satte Helle på en stol. Hun var ved at komme til sig selv. Han bandt hende med noget gaffa-tape som Claus havde efterladt, og med et slips bandt han hendes mund. Derefter gik han hen til mikrofonen bag den store skærm. Det var et lille apparat. Ikke større end en skjorteknap med en lille stump metaltråd. Clement rørte ikke ved den men undersøgte den. Der var en lille omskifter på siden af den. Med tre positioner. Positionerne hed 'on|off|program'. Han skiftede den over på 'off' og pillede den af.

Clement satte sig i stolen overfor Helle og kiggede på hende. Hun var meget forslået. Hendes hoved faldt fra side til side mens hun gav stønnende lyde fra sig. Han hentede noget vand og plaster fra en forbindingskasse og begyndte at rense hendes sår. Hvad skulle han stille op med hende. Han forbandt sin egen hånd og hentede en pose med kølepasta fra fryseren som han holdt imod hånden. Fordi han dyrkede karate havde han altid en pose med kølepasta i fryseren.

Pludselig gik hele alvoren af situationen op for ham og han fik ondt i maven. Han burde have hørt på Shila fra begyndelsen. På trods af den håbløse situation han var i havde han en fordel. Med mindre Helle fortalte noget ville alle tro han var død. Mei Lin med. Han regnede med at de ville afbryde turneen med det samme.

Han hentede sin uregistrerede mobil og sendte en SMS med: 'j3g R 1kk3 d ød' bare for en sikkerheds skyld og håbede hun ville forstå. Hun var jo kvikkere end ham.

Han fandt koden til loftrummet på datapanelet og gik op for at undersøge forholdene. Området under loftet var inddelt i mange små rum med hver deres dør. På numrene kunne man læse hvilken lejlighed de hørte til. Han vidste godt, at han havde et rum til rådighed, men han havde aldrig haft brug for plads til opmagasinerings. Rummet var lille men godt isoleret. Det lugtede indelukket. Der

var et lille vindue som han åbnede. Han vidste ikke om han kunne anbringe Helle der for at hun kunne blive fundet, når han var i sikkerhed. Men hun blev nødt til at blive der et stykke tid. Han bar hende op i loftsrummet mens hun stadig var bundet til stolen og låste rummet af.

Afhøringen

Tilbage i lejligheden stod han et stykke tid bag gardinerne og kiggede ned på vejen for at se, om der var nogen der så mistænkelige ud. Det var der ikke, så vidt han kunne bedømme. Den høje sikkerhedsniveau for ejendommen fik ham til at føle sig tryk. Ingen uden adgangskode ville kunne komme ind eller ud. Med få kommandoer på datapanelet kunne han vise en live-stream af billederne fra overvågningskameraerne ved indgangsdøren og på opgangen på alle de skærme han havde i lejligheden. Det var første gang han brugte den funktion.

Så trak han gardinerne for og begyndte han at rydde op. Pistolen og elektrochokeren lagde han sammen med kikkerten i en lille taske.

Det gik op for ham, at han stadig havde blodigt tøj på. Han gik ud i badeværelset og smed tøjet i skraldespanden og tog sin morgenkåbe på igen.

Det var på tide at farve håret. Han gennemså den interaktive brugsvejledning på pakken og brugte hele pakken selvom halvdelen ville have været nok. Kemikalierne lugtede effektive og usunde. Efter kemikalierne var gnedet ind i håret, tog han den tilhørende varmhætte på, som skulle hjælpe kemikalierne.

Mobilen viste, at der var lidt over to timer til mødet med Mei Lin. Han ville ikke gå udenfor af frygt for alligevel at blive genkendt. Derfor satte han sig ind i systemet for forbindelsen ovenpå, og prøvede at finde ud af om han kunne bruge den til at koble sig på nettet. Han blev nødt til at bruge sin uregistrerede mobil til opkoblingen for datapanelet. Det var irriterende langsomt. Informationerne han

havde brug for var lette at finde og han satte sit datapanel op til at bruge forbindelsen ovenpå.

Varmehætten bippede. Efter den sidste skylning ville hårfarvningen være færdig. Han tog noget tøj på som han ikke havde haft på i årevis. Det var noget af det tøj han ikke havde smidt ud efter hans periode med Oil-Peak demonstrationerne. Bukserne var jeans med store huller, mange lynlåse og sikkerhedsnåle. Han tog Oil-Peak T-shirten på som Mei Lin havde lånt, og en olivengrøn jakke som var overbroderet med Oil-Peak slogans.

Med solbriller på næsen kiggede han i spejlet. Det var overbevisende. Ingen ville kunne genkende ham. Han tog tøjet af og lagde det i tasken til kikkerten og de andre erobringer og tog almindeligt tøj på igen.

Helle havde brug for noget vand det vidste han. Han fyldte en vandrygsæk med vand som han engang havde købt for at løbe et ørkenløb. Den var forsynet med sugerør så man kunne drikke af den uden brug af hænder. Han tog parykken på. Inden han gik ud på opgangen forsikrede han sig om at der ikke var nogen.

Helle var nu ved fuld bevidsthed og kiggede på ham. Hun havde prøvet at komme fri og lå på siden stadig tapet til stolen. Blodigt snot var løbet ud af hendes næse. Han prøvede på ikke at føle medlidenhed. Hvordan havde de ret til at bestemme, om han skulle leve eller dø. Clement satte stolen og hende op igen og satte vand rygsækken på en søm der stak ud af den ene væg.

“Hvordan har kæben det? Tror du den er brækket?” spurgte Clement. Hun nikkede.

“Sådan noget sludder, jeg ved at jeg ikke kan stole på dig” Clement kiggede på hende. Pludselig var hun helt fremmed for ham. Han havde aldrig kendt hende. Måske var det derfor, at deres forhold virkede så praktisk.

“Jeg var på vej til at få et fast forhold med dig! Hvordan kunne du gøre det mod mig?” Han løsnede slipset fra hendes mund og tørrede snot og blod af hendes ansigt med det. Han skubbede stolen hen så hun kunne tage en slurk vand. Clement lukkede døren og sat sig foran den.

“Hvad vil du gøre med mig?” sagde Helle.

“Ikke det samme som du ville gøre med mig. Det ville selvfølgelig være mere sikkert for mig at skaffe dig mere af vejen end bare at spærre dig ind her, men jeg har tænkt mig at lade dig gå når jeg er i sikkerhed.” Men Clement vidste ikke hvordan.

“De er begyndt at lede efter mig”

“Du skal ikke være så sikker på, at de finder dig her. Rummet her er godt isoleret. Ingen vil kunne høre dig med mindre de står lige uden foran døren.” Clement var meget i tvivl om det han sagde passede.

“Der er ti liter vand i rygsækken. Vand nok til en 10 dage hvis du ikke spilder energi, kræfter eller vand. Men du bliver nok nødt til at tisse i bukserne.”

“Du kan da ikke efterlade mig her efter alt vi har haft sammen?”

“Som du sagde til Aziz, så mener du, at jeg er intelligent og opfindsom men naiv. Jeg er ikke mere så naiv som du tror.”

“David havde ret. Du aflyttede os altså. Du kunne blive en god agent. Hvad med at arbejde for os?” Sagde Helle.

“Jeg ved du hørte, hvad jeg sagde lige før,” sagde Clement og kiggede på hende. Han sad bare og kiggede på hende. Hans erindring om forholdet med hende var som blæst fra hans hukommelse. Han fortrængte, at hun på et tidspunkt havde været en del af hans liv. Det hele havde været en forestilling, kun for ham. Selv når de var i seng sammen, havde hun været på arbejde. Hvilket liv. Han ville ikke være agent.

“Jeg ved ikke, om det betyder noget nu, men jeg havde ikke i sinde at skyde dig,” sagde Helle. Det kunne godt være rigtigt, men det kunne også være løgn.

“Jeg vil bare vide, hvem du arbejder for.” Helles øjne blev fugtige. Clement prøvede at være kold inden i. Han stirrede bare på hende.

“Hvordan vil du have jeg nogensinde skal stole på dig?” Han havde hørt sig selv sige de samme ord til Mei Lin. Men denne situation var helt anderledes. Han tog sin mobil ud og checkede tiden. Det var en halv time til chatten med Mei Lin.

“Indenfor de næste ti dage vil nogen komme og lukke dig ud fra dette loftsrum. Du kan ikke regne med, at nogen kommer fordi du skriger. Når du råber og skriger en hel dag har du kun vand til 9 dage. Men hvornår kommer

redningen? På første dagen eller på tiende dagen? Du kommer også til at sulte. Du vil hallucinere om mad.” Clement vidste ikke om det var sandt, men det lød passende dramatisk.

“Hvis jeg kunne stole på dig ville jeg lade dig gå allerede nu. Programmet jeg skulle udvikle for jer, ville aldrig blive færdig, både fordi det i forestiller jer ikke kan lade sig gøre, og fordi der kun findes terrorister i jeres hoved. Jeg ville aldrig blive færdig. Jeg håber du kan se, hvorfor jeg bliver nødt til at lade dig sidde her.” Clement gik ud og låste døren.

Han kunne høre hvordan hun råbte hans navn. Først da han lukkede døren til loftet kunne han ikke høre hende mere.

Han ventede på at Mei Lin skulle logge sig ind på deres private chatrum. Det var gået fem minutter over tiden. Clement blev nervøs hvad nu hvis de havde taget hende for at lokke ham ud af skjul. Jo mere han tænkte over grunde til hvad der kunne være sket med Mei Lin jo mere rejste hårene sig i nakken på ham.

Pludselig dukkede Mei Lin op i et vindue. Hun havde fundet en offentlig boks.

“Er det virkelig dig? Hvad mente du med du ikke er død?” Hun grinte over hele hovedet. Det måtte være fordi hans hår var blåt

“Jeg bliver nødt til at flygte nu. Jeg regner med at turneen bliver stoppet med det samme, eller indenfor den nærmeste fremtid” Clement så alvorlig ud.

“Vi har ellers fin succes. Hvad er der sket?”

“Min x-kæreste er med i det. Jeg har spærret hende ind. Vi bliver nødt til at gøre dette kort, Når du kommer ud fra boksen bliver du nødt til at gøre som om du ikke fik kontakt med mig. De tror måske jeg er død. Jeg har farvet mit hår nu, fordi jeg ikke må genkendes. Du finder Lisa på Island. Jeg finder hende også. Der burde være penge nok til flere år, men jeg tror ikke der går så lang tid. Vi bliver nødt til at stoppe nu. Vi ses!”

“Ventventvent. Du siger din x-kæreste. Det vil sige det hele har været planlagt i flere måneder?”

“Jeg fatter det heller ikke selv.”

“Jeg bliver bange nu.” Mei Lin så bekymret ud.

“Jeg kan godt passe på mig selv. Jeg tog hende til fange.” Clement ville ikke fortælle hende om Helles våben.

“Hvad med politiet? De kan sikkert hjælpe!”

“Jeg vil hellere gøre dette alene. Og jo mindre du ved jo bedre. Det er allerede meget risikabelt, at vi taler sammen. Vi bliver nødt til at stoppe. Jeg glæder mit til resten af mit liv med dig.” Inden hun nåede at sige noget lukkede han chatrummet.

Måske kunne politiet alligevel hjælpe ham. Så skulle han i det mindste vide hvem Helle var.

Helle Corvette gav ingen resultater på søgningen, og han havde brug for hendes rigtige navn. Hvis hun fik lov til at stege lidt i loftsrummet, kunne det være, at hun ville sige hvad hun hed.

Det var blevet aften og han var sulten. Han listede sig ud af parkeringskælderen for at spise noget mad i en billig kineserbiks han aldrig havde været i. Han undlod at tænde lyset da han kom tilbage.

Den næste dag ville han finde ud af en mulig forbindelse til Island. Han havde en fornemmelse af at de kunne følge ham med cyklens GPS, derfor brugte han sin BioXycl som Helle ikke kendte noget til for at køre til VLF lufthavnen.

Ved lufthavnen fortalte de ham at en kommende hedeølge gav et forhøjet risiko for lokale tordenbyger. Alle VLF afgangene var udsat. De anbefalede ham at bruge skibsfart som også var en lavenergitransport og gav ham en række henvisninger til forskellige selskaber.

Tilbage i lejligheden fik han med det samme en dårlig samvittighed, da han kom til at tænke på Helle. Han tog parykken på og gik op til Helle. Hun lå igen på gulvet. Da han rejste hende op, var hun meget ivrig efter at få noget vand.

“Jeg tror ikke du har forstået hvor meget det betyder for dig at lade være med at bruge ekstra energi. Jeg har hørt at der kommer en hedeølge de kommende

dage. Ved du hvor varmt der bliver her oppe?” Der var kommet lidt blod igennem plastret på kinden og hun havde svedt meget. Selv hvis det var lykkedes hende at komme fri, kunne hun ikke komme ud igennem loftsvinduet, og døren til loftsrummet var solid.

Han satte sig igen ved døren og kiggede på hende. Hun så rasende ud.

“Hvad siger du til at jeg lader dig gå, mod at I lader mig være i fred.”

“Du kan rende mig” Helle kiggede demonstrativt til side.

Clement nærmede sig hende og ville undersøge såret under plastret, men Helle undveg hans berøring så godt hun nu kunde. Til sidst blev han nødt til at holde hendes hoved med armen

“Det er for dit eget bedste” sagde Clement og hev plastret af for at undersøge såret.

“Vil du have en ny forbindelse på?” spurgte han – hun svarede ikke.

Såret så ikke ud til at være betændt. Derfor satte han plastret på igen.

“Hvad ved du egentlig om, at der ikke findes terrorister mere? Vi arbejder på højtryk med at finde dem, og når vi finder dem uskadeliggør vi dem. Hvis du vidste, hvad jeg ved, så ville du tro på mig. Vi har data, der viser deres aktiviteter. Dataene du skulle have brugt, til at lave programmet som kan finde ud af, hvor de skal slå til næste gang.” Helle talte nærmest manisk. Han kunne ikke genkende hende.

Han holdt op med at lytte til, hvad hun sagde. Der var en cirkulær argumentation i, at han skulle vide, hvad hun vidste, så ville han tro hende. Det var jo klart, at han så ville være enig med hende. De ville have samme udgangspunkt og derfor kunne de komme til samme konklusion. Der var ingen input udefra.

Det nye projekt skulle bruge data de havde genereret med beviser for terrorister. Men hvis det var misfortolkede data, så ville programmet ikke komme med et brugbart resultat. Det hele ville gå i selvsving. Det var netop ufortolkede data der gjorde, at forsikringsmodulet var så effektiv. Hvordan kunne de være så snæversynet? Og ham kaldte de naiv.

Hvem var Helle egentlig – hun var ikke den Helle han kendte.

“Hvad hedder du i virkeligheden?” han afbrød hende midt i noget der lignede en sales kick-off. Helle holdt på med at snakke.

“Hvad rager det dig?” sagde Helle vrissen.

“Det sagde David også inden jeg sparkede ham i hovedet. Er det noget i lærer på agentskolen?” Clement kiggede på Helle. Hun sad igen og stirrede lige ind i vægen, som om den ville give efter for hendes blik. Hvis de havde gået på agentskole, ville han ikke kunne få et ord ud af hende. Hun ville aldrig sige noget. En ide til at finde hendes sande identitet formede sig i hans hoved. Helle havde aldrig ladet sig fotografere. Nu vidste han hvorfor.

Han tog sin mobil frem. Da han sagde hendes navn vendte hun hovedet refleksagtigt, og inden hun nåede at vende sit hoved tog han et billede. Han låste døren efter sig og gik ned i lejligheden.

Billedet af Helle blev nødt til at blive retoucheret. Plasteret skulle væk, og det blå mærke ved kindbenet. Han gav sig selv en ny udfordring med sit kunstig intelligens algoritme. Han ville lave en søgning på billeder fra nettet.

Resten af dagen prøvede han at finde det rette parametermix. Da han havde fundet dem, var det overraskende let at implementere, idet det drejede sig om et 2D billede.

Han testede programmet først på et billede af en skuespiller på en begrænset del af nettet. Det gik meget hurtigt med at finde et passende resultat.

Han satte det retoucherede billede af Helle i søgefeltet, og søgeområdet var resten af nettet. Han gik ud og spiste og gik tilfreds i seng.

Ætanol og øl

Næste morgen var der ingen søgeresultater endnu, men programmet havde gennemset en tiendedel af hele nettet.

Han gik op til Helle. Der lugtede af tis da han åbnede døren. Hun var stadig tapet og sov da han kom ind. Tapen var stadig i orden, og hun havde tilsyneladende ikke prøvet at slippe fri. Han fik en dårlig samvittighed, men det galt om at være standhaftig. ATITUD ville slå ham ihjel.

“Hvad hedder du?”

“Rend mig!” Helle var sunket sammen og både lød og så ud som en færdig narkoman.

“Hvad ville du gøre hvis jeg slap dig fri nu?”

“Fuck dig!”

Han gik ud, låste døren efter sig og ned i lejligheden.

Med datapanelet ledte han efter en avisoverskrift i stil med ‘statistikere dræbt af meteor’ og fandt én der hed ‘programmør elektrochokket af tastatur’. Denne usandsynlige historie gik ud på, at en programmør blev dræbt af, at der kom højspænding i tastaturen på grund af en programmeringsfejl programmøren selv havde lavet. Han fulgte kilden tilbage som endte i en blindgyde. Han checkede også kilden til den første meteorhistorie – med samme resultat. Det måtte være de andre.

De ting han regnede med han kunne få brug for, pakkede han i en taske. Datapanelet, den uregistrerede mobil, attachemappen med akvarelfarverne, skitserne og digitalkameraet ville han heller ikke efterlade. Helles mobil koblede han fra mobilnettet så den ikke kunne pejles, og satte den til at vise meddelelsen som han selv havde sendt til Aziz og lagde den sammen med pistolen og elektrochockeren på bordet. Kikkerten ville han beholde. Han skrev en e-mail til politiet som mailprogrammet skulle sende fem dage senere. Han vedhæftede filmen han havde optaget, et link til det søgeresultat som gerne skulle dukke op og de to kontrakter fra Top Codan. Han vedhæftede også linkene til søgeresultaterne for ATITUD og Shila og de to avisoverskrifter. Han underskrev e-mailen med 'en ven'. Efter nærmere overvejelser satte han Søren Weide på i kopi.

Derefter indstillede han computeren til at bruge den oprindelige netforbindelse i hans lejlighed. Han hev kablet ud af loftet og tog det og net-boksen med sig, sammen med det blodige tøj i badeværelset og parykken.

Oil-Peak tøjet var stadig en god forklædning, men senere blev han nødt til at købe mere tøj. Hvis Helle alligevel skulle komme fri, ville de ikke vide at han nu så anderledes ud.

I parkeringskælderen stod hans BioXycl. Ætanoltanken var næsten fuld. I de indbyggede bagagerum på cyklen, var der rigelig plads til de ting, han ville have med. Han fyldte en tre liters dunk der sad under styret med vand til turen. Der var fire dage inden han skulle være ude af Danmark. Han spændte hjelmen fast, tog solbrillerne på og satte sig i cyklen.

Han prøvede at lade være med at tænke på Helle, der sad bundet på loftet. Han havde stadig dårlig samvittighed. Hele tiden undskyldte han sin handling med, at valget var mellem ham og dem. Han kunne ikke opgive sit liv, bare for at Helle skulle have det mere bekvemt. Han havde jo overgivet hende til politiet. På en måde.

Han kørte ud på vejen og vidste nogenlunde, hvilken vej han skulle køre. Solen skinnede og det foldbare stoftag med solceller gav en god skygge. Han

havde ikke prøvet at køre længere strækninger end til VLF lufthavnen med en hybridcykel og var overrasket over hvor hurtigt han kunne køre. Sædet han lå i var meget bekvemt med en god luftcirkulation om ryggen. Det intelligente stof sørgede for at temperaturen var behagelig og fugtigheden på et minimum. Han lå langt nede. Forenden på cyklen var konstrueret på en sådan måde, at pedalerne var bag ved det lille forhjul. Den forreste og bagerste del af cyklen var aerodynamiske og gjorde at luftmodstanden var lav. 70 km/t var ikke nogen høj hastighed i forhold til en kabinettransporter eller en bil, men det var en høj marchhastighed for en hybridcykel. For ikke at bruge for meget ætanol satte han hastigheden ned til 53 km/t.

Han kunne ikke lade være med at tænke på Helle. Det havde været mulig at overgive hende til politiet personligt, men han havde ingen beviser andet end hans ord mod deres. Kontrakten med TopCodan var kun et lille bevis. Filmen var selvfølgelig et tungtvejende bevis, men det var alt for lidt at komme med. Han vidste heller ikke om Søren var indblandet, selvom han selv havde valgt ham. Det var fordi han var op imod så mange, at han blev nødt til at handle som han gjorde.

Clement rystede på hovedet. Han blev nødt til at lukke for disse tanker og koncentrere sig om nuet. Målet var i sigte, men der var stadig langt. Han vidste han løb en risiko ved at besøge sine forældre.

Han kiggede på cyklens display. Med den energi han brugte kunne han nå frem til sine forældre inden aften og bruge mindre end en tankfuld ætanol. Han skiftede til 100% brændselscelle kørsel og ringede til sine forældre for at melde sin ankomst. De skulle mødes i deres sommerhus.

Turen over Storebæltsbroen var rar. Det var lidt koldere over vandet end inde på land.

Kort efter broen tog han sig en frokost på en rastepads med restaurant. Andre hybridcyklejere kom hen for at beundre hans BioXycl. De udvekslede erfaringer og specifikationer. Enkelte beundrede også hans hårfarve. Han havde helt glemt, at han så ud som en Oil-Peak'er igen. Det var ganske sjovt at være en anden.

Inden han kørte videre fik han solgt netboxen til en tilfældig og smidt det blodige tøj og parykken ud. For pengene købte han en six-pack til sin far, to flasker vin til sin mor, noget kold sodavand til resten af turen og fyldte ætanol på cyklen. Kontanter var gode. De kunne ikke spores ligesom betalinger med kreditkort eller mobilen.

Sommerhuset

Da Clement kom til sommerhuset sad hans far på terrassen og kiggede på grillen mens han drak en øl. Clement blev holdende ude på vejen et stykke fra huset for at se, om der var nogle mistænkelige personer, der overvågede hans forældre. Selvom han ikke kunne se nogen, blev han nødt til at være forsigtig. Han kørte derfor nogle runder i sommerhusområdet og prøvede at se ud som om han kiggede efter en bestemt adresse. Da han havde sikret sig at ingen mistænkelige personer var i nærheden trak han cyklen ind i haven. Hans far havde ikke lagt mærke til, at han nu stod bag ved ham. Han tog øllene frem fra bagagerummet. De var stadig kolde. Han løsede en dåse fra pakken.

“Tak for lån” sagde Clement og lagde resten af pakken på sin fars mave.

Hans far gjorde som om han ikke blev forskrækket.

“Der mangler en” sagde hans far og holdt pakken op i den tomme ring.

“Så må jeg komme med en hel pakke en anden gang” sagde Clement.

Det var et indarbejdet ritual de havde sammen. Clement havde engang, inden han var flyttet til København, lånt en six-pack øl af sin far og havde aldrig formået at give den tilbage, uden at tage én fra først. Det føltes godt og velkendt med det ritual i modsætning til hvad han havde været igennem den seneste måned.

“Hvad har du lavet med dit hår?” spurgte hans far.

“Så skulle du se min kæreste!” Det var første gang han sagde til sin far at han havde en kæreste uden han først skulle spørges. Hans mor kom ud og han gav hende et stort kram. Han ønskede, at Mei Lin var der sammen med ham lige der og på det tidspunkt. Clement hentede digitalkameraet, datapanelet og skitserne. Han viste billederne frem og fortalte om hende.

“Så er du begyndt at tegne igen?”

“Jeg ville kunne tegne de næste 5 år uden at sulte” sagde Clement henkastet.

Clement følte sig mere hjemme end han havde følt sig i lang tid. Med fornøjelse spiste han de lidt mere end gennemstegte bøffer og pølser hans far havde brændt af på grillen. De blev enige om at det var Clements egen skyld fordi han havde fortalt om Mei Lin. Clements far var i første omgang lidt skuffet over at Mei Lin spillede musik og var på turné, men han havde respekt for at hun gjorde det for at tjene penge til at kunne købe en restaurant. Alt var ved det gamle. Det føltes som intet var ændret. Han begyndte at slappe mere af.

Senere den aften brugte han deres netopkobling til at finde ud af hvordan man kunne komme til Island. Han kunne sætte sit datapanel til, det gjorde betjeningen lettere.

Først tjekkede han henvisningerne han havde fået fra VLF lufthavnen. Ingen af selskaberne tog imod kontanter. Han ledte videre. Fra havnen i byen sejlede en prototype af en vindturbinebåd. En lokal opfinder havde fundet en måde at lave en båd der blev drevet af en vindturbine. Clement kiggede på specifikationerne og movie-klippene. Det var tilsyneladende ægte nok.

Hvis man ville betale et passende beløb kunne man komme hvorhen man ville, men man skulle hjælpe med. Der var en tekstchat link til manden bag båden. Manden hed Mike. Han havde ikke prøvet at sejle så langt før men det var en kærtkommen lejlighed til at teste båden. Det kostede mere end at flyve med rutefly, ruteskibe eller VFL men så ville han være den eneste passager. Rejsen ville til gengæld vare omkring otte dage. Han skulle selv sørge for mad til hele turen. Der var ingen vægtbegrænsning. Hvis han bare kom med nogle kontanter så ville de tage af sted snarest efter. Han aftalte at komme til havnen næste dag.

Clements far kom ind på det interimistiske kontor han havde indrettet. Clement lukkede hurtigt forbindelsen

“Vil du have en øl sammen med mig på terrassen – jeg fik nogle i dag”.

“Jeg kommer lige straks. Jeg skal lige lukke af her.”. Clement loggede af og lukkede datapanelet. Så hentede han kikkerten med høretelefonen frem. Da han kom ud på terrassen slukkede han for en sikkerheds skyld lyset.

“Hvad laver du?” spurgte faren.

“Det er lyst nok og jeg kunne godt tænke mig at se nattehimlen. Det er sjældent jeg ser den i København.”

Clement kiggede op på stjernerne. Natten var varm, selvom det var September. For første gang siden mødet med TopCodan følte sig i sikkerhed.

“Jeg glæder mig til at møde Mei Lin.” sagde Clements mor. Hun havde taget et glas vin med ud og havde sat sig ved siden af Clements far.

Clement fortalte mere om Mei Lin. Selvom han kun havde kendt hende i et par uger, havde han meget han kunne fortælle. Han begyndte at savne hende og var lige ved at fortælle om sine problemer med de to organisationer og sin plan, men jo mindre de vidste des bedre.

Da hans forældre var gået ind gik han helt ud i haven hvor der var mørkest og tog kikkerten frem. Han afsøgte området for personer eller ting, der kunne se mistænkelige. Der var intet unormalt, men han kunne ikke slippe af med følelsen af at blive iagttaget. Var han blevet paranoid?

Næste dag skulle hans forældre på arbejde. Han stod op og spiste morgenmad sammen med dem. Det var to dage til politiet fik en mail og de ville finde Helle. Så ville hans forældre finde ud af hvad der var sket. Da de var taget af sted tog han sin BioXycl og kørte til havnen hvor vindturbinebåden skulle ligge.

Båden var let at finde. Fra billederne på nettet havde han forestillet sig den noget mindre. Da han holdt ved kajen siddende i sin hybridcykel virkede båden gigantisk.

Båden var grå i mange nuancer og så ufærdig ud. Den havde tre skrog. Det midterste skrog var tre til fire meter længere end de yderste. Skrogene var monteret på skinner. På den bagerste Skinne var en kahyt til agter, der lignede en flyvende tallerken. Hele vejen rundt om agterkahytten var der runde vinduer. I den bagerste tredjedel af khytten var en åbning til cockpittet. Fra agterkhytten gik et drejeligt teleskoprør til det midterste skrog som også havde nogle små vinduer. Teleskoprøret havde en diameter så en person kunne kravle igennem det.

Agterkhytten var lige over midterskroget så teleskoprøret stod lodret. I midten af båden over skinnerne var en drejelig platform med tre ens anordninger, der lignede vinger fra en flyvemaskine. Vingerne var omkring 15 meter lange og stak lige op i luften. Vingerne så ud til at fungere både almindelige sejl og som vindsamlere for turbinerne. Fra beskrivelsen på nettet vidste Clement, at vindturbinerne var inden i disse vinger og, at vingerne både kunne vippes og drejes uafhængig af hinanden. Både på vingerne og på platformen var der solceller som efter Clements skøn kunne samle omkring fire kilowatttimer under ideelle forhold. Han havde været i tvivl om hvorvidt båden virkelig kunne sejle til Island, men nu hvor han stod overfor den, var han overbevist om, at det var muligt.

Vindkraft

På båden var kvinde ved at overmale nogle pletter med maling i en ny grå nuance. Hun var meget muskuløs og havde en atletisk figur. En rød og grøn kasket dækkede hende solblegede hår. En hvid, meget stramt siddende herreundertrøje og nogle grå shorts understregede hendes atletiske udseende. Ansigtet var kønt og feminint med mange fregner, der tydede på, at hun opholdt sig meget udendørs.

Clement steg ud af cyklen og trak den med hen til båden. Han stillede den op ad en fortøjningspæl og gik helt en til kajen. “Hej! Jeg leder efter Mike. Ved du hvor jeg kan finde ham?” Sagde Clement til kvinden.

“Det er mig. Du må være Clement” sagde Mike og sprang med få sikre hop fra båden over på kajen. Hun rakte hånden frem for at hilse på ham.

“Det må du undskylde jeg troede Mike var en mand.” Clement rakte selv sin hånd frem og de gav hinanden hånden. Hun havde et fast håndtryk som Clement gengældte.

“Det gør ikke noget – sker tit for mig. Du ser heller ikke ud til at være den svækling, jeg fik indtryk af over nettet.” sagde Mike. Clement kunne ikke huske, at han havde skrevet noget, der fik ham til at være en svækling.

“Du snakkede noget om nogle ting, jeg skulle købe, inden vi tog af sted” Clement var meget opsat på at komme af sted med det samme.

“Ja her. Listen er til forplejning for os begge” Mike rakte ham en seddel.

“Og så bliver det nok en kold tur. Du må hellere tage noget vintertøj med. Det bliver så 892€ jeg har trukket min forplejning fra.” Listen var meget detaljeret.

“Okay!” Clement syntes det var meget rimeligt efter han havde kigget på listen.

“Hvad skal du egentlig på Island?” spurgte Mike.

Clement havde på stående fod ikke nogen historie klar. Hans hjerne arbejdede på højtryk for at finde på noget.

“Besøge nogle venner?” spurgte hun, nok fordi Clement ikke svarede med det samme..

Clement syntes det var et godt forslag. “Jah”.

Mike satte hoved lidt på skrå og kneb øjnene sammen. “Så siger vi det. Jeg er for den sags skyld ligeglad med, hvorfor du skal rejse, og om det er din egen skyld eller en andens. Det er nok bedst jeg ikke ved noget. Jeg plejer at have et godt blik for mennesker, og jeg er sikker på, vi nok skal komme godt ud af det med hinanden den uge det tager at sejle til Island. Velkommen ombord!” Mike smilte og holdt igen hånden frem. Clement stak også hånden frem.

Clement vidste ikke, hvad han skulle sige.

“Skal den med?” Mike pegede på hybridcyklen. Clement havde tænkt sig at tage den med, på den anden side var det en lidt overflødig ting at tage med.

“Det ville da være dejligt, Jeg tror ikke at jeg kommer tilbage til Danmark foreløbigt og jeg kan nok ikke nå at sælge den” sagde Clement

Mike var gået hen til den og kiggede på den.

“Må jeg prøve den?” spurgte Mike.

“Okay” sagde Clement. Inden han nåede at forklare hvordan man indstillede størrelsen, havde hun skruet på de rigtige håndtag og den passede hende perfekt. Hurtigt smuttede hun af sted på den, og forsvandt ud på vejen

Clement kiggede på båden igen og prøvede at forestille sig hvordan den kunne virke. Vingerne havde i den ene ende nogle store huller. Igennem hullerne kunne man se lamellerne af turbinen som sneglede sig i flere omgange helt fra bunden af vingen og til toppen, som skærene på en gammeldags plæneklipper. Der var et let

vind nede ved havnen og han kunne se at turbinerne drejede langsomt rundt. Vingerne så ud til at kunne vrides i deres profil så vinden kunne komme fra begge sider. I toppen var vingerne holdt sammen med noget der lignede tre hydrauliske teleskopstænger. I bunden af dem var der tandhjul, kardanled og kortere hydrauliske teleskoparme, som gjorde det muligt, at hver vinge kunne holdes stabilt i en hvilken som helst retning. Selve platformen så ud til at være ophængt på en måde, så den altid kunne ligge vandret og stadig overføre kraften fra turbinerne i vingerne ned til en generator der tilsyneladende befandt sig i hovedskroget. At skulle styre alle mulighederne for at opnå den optimale kraftoverførelse så ikke ud til at være lige til. Clement ville gerne kravle ombord, men han kunne ikke se hvordan han skulle komme over på båden.

“Hvad siger du til at jeg giver dig 250€ for den her. Så bringer jeg dig gratis til Island og jeg sørger også for forplejningen.” Mike var kommet tilbage og lydløst standset lig bag Clement.

Clement vendte sig og så spørgende på Mike. Han havde givet over 5000€ for den og den var stort set ikke brugt. På den anden side kunne han på den måde undgå at hæve penge. Clement tøvede en smule mens han tænkte om han kunne spørge sine forældre om at låne ham pengene til overfarten. Han havde i princippet allerede opgivet lejligheden og de penge han kunne få ud af den.

“Okay! 500 € det er mit sidste bud.”

Clement kom tilbage til virkeligheden. Han havde brug for at forlade landet, så kunne han ikke stå og være nærig.

“Top. Men jeg skal bruge den til at hente mine ting.”

“Fint” Mike hev op i undertrøjen og hev en tyk tegnebog frem.

Clement tog pengene. Det var lang tid siden han havde set så mange kontanter på en gang.

Clement fik en hurtig rundtur på båden og Mike forklarede en del af funktionerne, og hvilke opgaver han skulle tage sig af mens de sejlede. Hans opgave ville hovedsageligt være at handle om at sørge for mad og hjælpe med indstillingen af båden. Selve platformen blev holdt vandret af en computer, mens

de andre styringer var for svære at styre med software. Det var i begrænset omfang muligt at arbejde med en computer, men lige så snart der var overforbrug af energi i forhold til bådens behov, blev der lukket for strømmen.

De aftalte at Clement skulle komme næste morgen klokken fem. Han fik et sug i maven ved tanken om, at han snart skulle af sted.

Clement tog BioXycl'en og kørte ind til byen for at købe ind. Han købte noget varmt tøj og en sovepose. Han havde også fået besked på at købe sig nogle gummisko. Derefter fik han frokost på en cafe.

Han savnede Mei Lin og trængte til at fortælle hende, at han snart var på vej, men det var for risikabelt. Efter frokosten købte han et solpanel der kunne forsyne hans datapanel og mobil med energi til sejlturen.

Han tog tilbage til sommerhuset og lod sine indkøb være i cyklen. Mens de spiste aftenmand var Clement meget tavs. Han ville først kunne fortælle sine forældre, hvorfor han var taget af sted, når han var i sikkerhed på Island. De ville i mindst én uge tro, at han var død.

“Inden jeg glemmer det. Den dag du kom var der en mand, som kendte dig fra København hjemme ved vores hus. Han spurgte om du var kommet herover allerede. Jeg sagde at du ikke var dukket op endnu. Han ville kigge forbi igen en af dagene” sagde hans far. Clement fik et stik i maven.

“Sagde han et navn?” Clement kunne mærke en usynlig hånd gribe fat i nakken på ham.

“Nej, men han er nok fra din karate klub. Han så ud som om han havde være oppe at slås.” Hans far smilte.

David! Clement måtte hurtigt finde på en dækhistorie.

“Nå det er bare David. Han er en idiot. Jeg lavede et projekt sammen med ham engang og nu tror han, at vi er venner. For at slippe af med ham sagde jeg, at jeg skulle herover allerede for en uge siden. Han har åbenbart fundet jeres adresse på nettet. Hvis han kommer igen, så sig, at jeg ikke er kommet endnu eller sig, at jeg er død og se ked ud af det. Jeg har mange gange fortalt ham, at jeg ikke gad have

noget med ham at gøre, men han er en af de der klistertyper, du ved.” Clement var selv overrasket over, hvor hurtigt han fik fabrikeret en dækhistorie.

“Årh, den slags, han så ellers flink nok ud.”

Hvis David var kommet for at finde ham, kunne det kun betyde en ting: David ville vise sit værd ved at finde ham egenhændigt. Hvis de ledte efter ham, ville de sørge for, at David ikke forplumrede det, fordi han var en af dem, Clement kunne genkende. Clement var glad for, at han skulle af sted denne nat.

Clement var alt for anspændt til at kunne sove. Han lå på vagt. Hver lyd han hørte, blev analyseret. Men snart ville han være fri. Da klokken var fire vibrerede hans mobil og han sprang op af sengen. Han havde sovet i tøjlet.

Mens han stadig boede hjemme, brugte de køleskabet som meddelelsetavle. I køkkenet tog han derfor en tushpen og skrev på køleskabet: ‘Blev nødt til at smutte. Ses’

Så tog han sine ting og lagde dem i cyklen. Inden han cyklede, kiggede han sig omkring med kikkerten. Der var intet at se. Hårene begyndte at rejse sig i nakken på ham. Han turde ikke tro, at han snart var ude af deres klør. I princippet var det kun David, der var tilbage til at forfølge ham. De andre havde tilsyneladende trukket sig. Efter hans logik. Tankerne var ved at gå i ring. Han følte sig paranoid. Clement satte sig i cyklen prøvede at koncentrere sig om nuet.

Langsomt satte han cyklen i bevægelse for ikke at larme for meget. Det var tidligt og kun lige begyndt at lysne. Månen var halv og aftagende og stod højt på himlen. Mike sagde at de skulle tage af sted ved højeste vandstand, så ville de kunne bruge strømmingen ud af farvandet og få mere fart på. Der kom en kold og frisk blæst fra havet. Han kørte for en sikkerheds skyld med slukkede lygter til havnen. Det var lyst nok til, at han kunne se vejen og der var ikke nogen trafik.

I havnen var der kun lys i Mikes båd. Hun havde gjort det hele klar. Clements ting blev stuvet ned i kahytten. Clement var overrasket over, at der kun en køje var gjort klar. Cyklen skulle ikke med, den kørte Mike over i et værksted i nærheden. Turbinerne i vingerne drejede og gav en hvislende og rytmisk lyd fra

sig. Clement fik besked på at løsne fortøjningerne og langsomt satte båden sig i bevægelse. Clement klatrede op til Mike i det lille cockpit og kiggede på, hvordan hun betjente båden. Mike stak ham en redningsvest som han tog på. Den var selvoppustelig.

“Der er to ting du skal vide: jeg er kaptajnen. For at ingen kommer til skade, adlyder du alle mine ordre uden spørgsmål. Dette er ingen diskussionsklub. Det er fordi jeg har mere erfaring end du.”

“Okay!” sagde Clement selvom det lød meget autoritært.

“Den anden er: En hånd til dig og en hånd til båden. Og det betyder mere end mine ordrer. Det nytter ikke jeg giver dig en ordre og du falder over bord for at adlyde den vel?” Det gav god mening.

“Og den her skal du altid gå med” hun gav ham et lille armbånd. “hvis du alligevel falder over bord så giver dette armbånd et signal til båden med din position og båden vender med det samme og sejler hen til dig.”

Clement følte at hun lagde meget vægt på sikkerhed.

“Jeg kan sagtens styre båden alene, men siden vi skal så langt, er det bedre at du allerede nu lærer hvordan du styrer denne båd. Jeg kan heller ikke være på vagt 24 timer i døgnet. Sæt dig her og overtag roret. Få en fornemmelse af båden. Har du nogensinde styret en båd før?” Clement nikkede men blev helt bleg indeni. De byttede plads og han tog fat om roret. Han havde sejlet jolle og en mindre yacht engang, mens han gik i gymnasiet.

Hun startede med de grundlæggende begreber som styrbord, bagbord og skøder som han godt kendte. Selvom båden var styret fra en computer, kunne det ske at man skulle tage skøderne i egen hånd. Derefter gik hun videre til at forklare, at hendes båd virkede på en anden måde. Ud over roret havde hun havde tre håndtag, som man kunne dreje på. Hun forklarede Clement i enkle termer, hvordan de virkede. Clement forstod med det samme, hvordan de kunne bruges. Derefter opfordrede hun ham til at bruge håndtagene. Håndtagene var forbundet med en styring af hydraulikken i de tre vinger. Metoden var en kombination af vindretningen, vindstyrken og kraftoverførsel. Alt efter, hvor

meget der var af hver, skulle håndtagene drejes tilsvarende. Det ville være en simpel opgave for Clements algoritme.

“Har du prøvet at lade computeren styre dette?” Spurgte Clement, mens han prøvede at finde den rette håndtagkombination i forhold til den aktuelle vindstyrke og -retning.

“Jeg har haft flere til at lave et program, men intet overgår denne og denne!” Mike pegede først på hovedet og så på maven. “Det eneste computeren gør, er at overføre styringen til sejlene og skrogene, og at holde platformen vandret.”

Clement følte, at han havde en smule fornemmelse for, hvordan man skulle bruge ‘sejlene’ som hun kaldte dem. Han smilede tilfreds og mærkede den friske vind i ansigtet.

Hun prikkede ham i siden og pegende mod øst. Solen var ved at stå op.

“Vi bytter lige så skal du se hvor hurtig denne skude kan sejle.”

De byttede plads. Clement kiggede mod øst. Solen var tæt på at krybe over horisonten. Han så, at Mike kiggede op på toppen af sejlene. Spidserne lyste orange røde. Det lysende område blev hurtigt større. Mike åbnede en lille klap i cockpittet og et lille vandtæt datapanel kom til syne. Fra skærbilledet at tyde, var det herfra man kunne indstille positionen af skrogene og platformen. Med nogle få tryk på datapanelet hvirvlede cockpittet ud mod styrbord og det midterste skrog bevægede sig mod bagbord. Derefter drejede hun ganske langsomt på kraftoverførelsesshåndtaget. Sejlene drejede en lille smule og næsten umærkeligt, begyndte båden at komme i fart. Hele båden begyndte at vibrere. Clement fik pludselig en fornemmelse af, at båden ikke var sikker mere. Lyden fra de roterende lameller og vibrationerne blev højere og højere.

“Nu skal du se!” råbte Mike henover larmen. Hun drejede på vindstyrke håndtaget. Sejlene drejede og krængede en smule og spredte sig ud som en vifte. På en gang stoppede vibrationerne og lyden fra de roterende lameller virkede som en stille hvislelyd. Båden hævede sig op af vandet. Clement kiggede over på det midterste skrog. De var cirka en meter over den normale vandlinje for båden. Gennem bølgerne kunne han se at der var vinger på kølen.

“Imponerende!” råbte Clement

Mike sad bare og smilede og nød tilsyneladende dette øjeblik. Clement syntes, at farten føltes spændende og smilede selv. På det tidspunkt fandt Clements sympati for Mike. Han kunne mærke, at hun havde den samme følelse forbundet med bådkonstruktion, som han havde med matematik og programmering. Vinden blæste i hendes hår og fik det hele tiden til at komme ind foran ansigtet. Til sidst tog hun en kasket ud af en lille låge i cockpittet.

“Kan du gå ind og lave en kop te til os? Pantryet er lige herinde!” råbte Mike og pegede på lågen som førte ind i den øverste kahyt. Clement gik ind ad lågen. Han kunne vagt huske at pantry betød køkken eller noget i den stil. Han orienterede sig hurtigt. Der var ikke meget plads, og der var pinlig orden. Alting var i små æsker, der sad fast i nogle hylder. Der sad små skilte med ord der fortalte hvad der lå på hylden. Han fandt en vandkoger og nogle kopper. Clement fyldte vandkokeren med vand fra en hane, der hørte til en lille en vask. Fra æsken hvor der stod ‘te’ tog han to tebreve.

Da han lavede teen gik han ud til Mike igen. Han fik en kuldegysning, det var koldere end han huskede.

“Desværre kan vi nok ikke holde denne fart når vi først er kommet ud i Skagerrak, og slet ikke når vi er i Vesterhavet eller Atlanterhavet. Styringen er for fintfølede, ellers kunne vi være der indenfor tre dage.” råbte Mike stadig smilende.

Hun sad og justerede indstillingerne ind imellem og så tilfreds ud. Clement havde vænnet sig til de langsomme op og ned bevægelser. På et tidspunkt havde han været bange for, at han ville blive søsyg.

Mike pegede bagud. Clement kiggede i retningen. En lille bold hoppede op og ned over bølgerne.

“Den der bøjle er din sidste redning. Hvis du skulle falde over bord, og du ikke har dit armbånd på, og jeg ikke ser det, så er den bøjle det sidste du kan nå, der hører til båden. Derefter er der kun dig og havet.” Clement fik igen en kuldegysning.

De sad og drak deres te i tavshed. Mikes kontante og korte meddelelser gjorde, at hun virkede meget tillidsvækkende. Clement var den første til at bryde tavsheden. Han havde fået lyst til at fortælle sin historie.

Han fortalte den i meget grove træk. Om projektet og de indblandede personer, men han undlod at fortælle navne og at David faktisk var på sporet af ham, lige inden de tog af sted.

“Hvad nu hvis de finder dig på Island?”

“Jeg håber bare, at de ikke gør.”

Mike fortalte så til gengæld sin egen historie. Hun hed faktisk Maiken og var uddannet bådingeniør. Lige siden studietiden havde hun gået rundt med ideen til båden. Om sommeren arbejdede hun som sejlende guide i Middelhavet og om vinteren på sin vindturbinesejlbåd. Alle pengene var i projektet. Nu var hun kommet så langt at den kunne gå i produktion både i en mindre og en langt større version. Alt var patentanmeldt, hun havde bare brug for at finde en investor, men båden var stadig for besværlig at styre og holde på de høje hastigheder.

“Må jeg lave et program til dig? Jeg har tid lige nu! Og jeg skulle jo hjælpe med at styre båden”

“Hvad? – Nu?”

“Ja”

“Okay!”

Clement hentede sit datapanel og de nye solceller. Han indstillede datapanelet til at bruge en LOCS forbindelse. Clement abonnerede på Low Orbiting Communication Satellites, men brugte det sjældent da det var dyrt, langsomt og drænedes batterierne. Han fandt sin nye disk til BrainDAD4 og hentede de nødvendige dokumenter. Derefter skyndte han sig at lukke for forbindelsen. Han fandt de nødvendige parametre som blev sendt trådløst fra forskellige sensorer rundt om på skibet til hendes datapanel. Derefter hentede han en kopi af kildekoden til styringsprogrammet for båden.

Clements sank ned i koderne.

Vindhastighed.

Strømning.

Bølgegang.

Det var en større udfordring end labyrinten, kaffemaskinen og billedgenkendelsen, men han havde på fornemmelsen, at han var på rette vej. Det var fjerde gang han lavede et program, og han havde fået en rutine i at tilpasse algoritmen. Da han først var kommet i gang, så det ud til at være lettere, end han havde antaget. Han tappede også Mikes egen styring for at afprøve testopstillingen. Han mærkede ikke bådens bevægelser mere på kroppen, men igennem styringen han var ved at lave til Mike. Den nye styring så ud til at fungere.

“Vi er kommet ud i Skagerrak. Nu skal du lave mad!” Sagde Mike til Clement. Han havde ikke lagt mærke til, at båden sejlede langsommere og gyngede uroligt. Han kiggede på datapanelets ur. Han havde arbejdet med programmet i seks timer.

“Jeg tror også, jeg er færdig med programmet vil du prøve det?”

“Det kan du da ikke have færdigt allerede. De andre brugte dage og uger og lavede ikke en skid.” sagde Mike.

“Jeg har brugt måneder på en algoritme, til det projekt jeg fortalte dig om før. Jeg fandt ud af, hvordan man med nogle simple ændringer, kan bruge det til komplicerede styringsopgaver. Prøv det mens jeg laver mad. Jeg har lavet det sådan, at mit datapanel kan bruges i stedet for dit du skal bare slukke dit.”

Clement riggede datapanelet til og Mike slukkede for sit. Først gav det et ryk i sejlene, så begyndte de enkelte elementer af båden at bevæge sig. Clement så at Mike kiggede bekymret. Måske burde han have fortalt hende, at programmet selv udforskede styringen. For at aflede hendes opmærksomhed, viste han hende, hvordan man kunne skifte styringen mellem almindelig sejlads og den hurtige. I princippet var det bare en omskifter i programmet. Da kalibreringen var færdig, begyndte programmet at lave de indledende manøvre til højhastighedssejladts næsten på samme måde som Mike gjorde tidligere.

“Imponerende” råbte Mike og begyndte at smile tilfreds.

Clement gik ind i kahytten. Han kiggede efter provianten, den var ikke i pantryet. Clement stak hovedet ud og spurgte Mike. Hun fortalte ham, at den lå køligt i hovedskroget nede ved kølen. Clement kravlede igennem røret ned til den store kahyt. Der var en låge i gulvet på apteringen. Clement åbnede den og så, at det var stuvende fuldt med madvarer på dåse. Der var også brød, pasta og friske grønsager. Han regnede med at det var bedst at tilberede de friske grønsager først. Han tog nogle grøntsager og en dåse med tunfisk, som han regnede med var nok til to personer, og kom det i en kurv, der stod fremme. Mens han stod og pakkede kurven kunne han mærke, at båden kom op i fart. Clement var tilfreds med, at programmet virkede efter hensigten. Algoritmen var guld værd.

Han åbnede også en anden låge i gulvet. Her var der til gengæld ikke mad men drikkevarer. Både stærk spiritus og øl, men også sodavand. Der var nok mad og drikke til en lang rejse. Han lagde to øl i kurven. Han kiggede rundt i kahytten og fandt andre nødvendigheder. Forbindingskasse, værktøj, fiskegrej, både fiskestang og havpirke, men også en harpun. Der var gammeldags brætspil, som han kunne huske, fra da han var lille.

Pludselig lavede båden et hop og Clement mistede balancen. Båden krængede meget og han følte det som om båden drejede flere gange om sin akse. Han tabte kurven. Clement var urolig, måske havde hans styring mistet kontrollen og båden ville kæntré. Hurtig forsøgte han at klatre op ad røret, men den øverste kahyt væltede fra side til side. Hans datapanel kom flyvende og han greb det lige inden det ramte gulvet. Det var slukket og så ikke ud til at være blevet våd eller være gået i stykker. Han lagde det i køjen, og forsøgte at gå op ad røret men hele tiden blev han kastet ned igen.

Da røret endelig stod stille skyndte han sig op i cockpittet.

Mike var der ikke. Noget måtte være gået grueligt galt. En låge i sideskroget stod åbent. Clement hoppede over for at se om hun var der. Der var kun et tomt hul. Så forsøgte han at spotte Mike i vandet. Han klatrede tilbage i cockpittet. Båden ændrede igen retning. Det var som om skibet havde genvundet kontrollen

efter den havde mistet forbindelsen til Clements datapanel. Clement huskede armbåndet og kiggede i skibets sejlretning, men han kunne ikke se hende. I cockpittet var der en låge med ordet kikkert. Han tog kikkerten ud og spejdede ud over vandet.

Pludselig mærkede han en hånd på skulderen. Han følte sig lettet, og vendte sig om. Men i stedet for at se Mike, så han David. I sidste øjeblik nåede Clement at parere et stød mod hovedet men nåede ikke at parere stødet, der var bestemt for mellemgulvet. Han nåede at spænde musklerne for at dæmpe effekten, men slaget var stadig hårdt. Clement gik med det samme til modangreb med nogle kraftige lårspark som David tilsyneladende ikke var vandt til at få og afsluttede med et spark mod hovedet.

David nåede at parere og sørgede for, at Clement faldt over på platformen. Clement afbød styrtet med et rullefald og var næsten ved at ryge videre ud i vandet.

David sprang efter ham. De kæmpede videre mellem sejlene og David havde langt mere at byde på end Clement havde troet. Han var alligevel en hårdere modstander end han troede efter KO'en på stranden. Til sidst lå Clement på ryggen og David havde lagt ham i en lås han ikke kunne befri sig fra.

“De skulle have hørt på mig. Jeg vidste du ville flygte.”

“Hvad har du gjort med Mike?”

“Hun danser med fisken, Og du kommer samme vej, jeg er ligeglad, du skal alligevel pensioneres.”

Clement ville skrike men David strammede hænderne om hans hals. Clement forsøgte at komme fri. Han så op i Davids ansigt. Hans sæbeøje var næsten forsvundet. Ørene susede og tankerne gled væk fra platformen og hen til altanen i hans lejlighed. Det første rigtige møde med Mei Lin og hendes hår. Det så ud som om David også blev pink og gul i hovedet og himlen bag ham blev grøn og lilla. Han syntes at rynkerne i Davids ansigt lignede et billede af Jens Bakke. Platformen blev blød og begyndte at bølge og dreje under ham. Helle og Aziz stod og klappede David på skulderen. Så kom Jens Bakke kørende på en rullestol og begyndte at skubbe til David med en stok. David råbte højt og en gren med to

små blade begyndte at vokse ud af hans bryst der hvor Jens havde skubbet ham med stokken. David tog om grenen for at knække den af, men i stedet lagde han sig på siden for at sove ved siden af Clement.

Larmen for ørene forsvandt pludselig. Clement kunne igen få luft. Han så Mike stå i cockpittet med en affyret harpun i hånden. Mike var drivvåd og blødte fra siden af hovedet.

Clement vendte sig om på siden og begyndte at kaste op.

Så blev alt sort.

Drøm #3

Jeg sidder i stolen. En lampe lyser mig i øjnene jeg kan ikke se hvem der holder mig fast i stolen. Jeg prøver at løfte min hånd. Den er bundet. Jeg drejer langsomt mit hoved fra side til side. Bag ved lyset der skinner mig i i øjnene kan jeg se vinduer. Vinduer med mennesker i. Jeg er ikke alene! Men hvorfor hjælper de mig ikke. De sidder bare der og stirrer på mig.

Jeg har ikke lyst til at sidde her og blive pint. Jeg kan mærke en skikkelse bag mig. Bag min nakke. Det må være manden der fortæller mig hvad jeg skal drømme

“Du kan bare slappe af” siger han eller er det mig.

Jeg kan ikke mærke forskel.

“Jaja jaa” siger jeg eller er det ham.

Alt bliver mørk.

Jeg hører en anden mand råbe i det fjerne.

Eller er det mig der råber...

Deja vue

Clement sprang op fra stolen. Hans skjorte klistrede til overkroppen. Han var faldet i søvn til en dokumentar om sejlbåde han havde set på net-tv. Mobilen ringede igen. Displayet viste, at det var Mei Lin. Clement tog den.

“Henter du Harald fra børnehaven, jeg er ikke helt færdig med forberedelserne for Mikes surprise party.”

“... ja ... det kan jeg godt. Hvad er klokken?” Clements tanker klistrede ved drømmen. Detaljerne var så ægte. Han kunne tydeligt genkende den robotagtige fornemmelse fra de tidligere drømme.

“Den er tre du har to timer. Hvad er der med dig? Du lyder så fjern.”

“Jeg var døset hen foran net-tv Jeg ville se noget om sejlsport så jeg kunne lave en god tale til hende. Jeg henter Harald, men så må jeg hente Mike og vores forældre ved havnen sammen med Harald. Det ser også mindre mistænkelig ud” Clement var ved at være vågen.

“Ja det er en god ide. Vi ses så her på restauranten” sagde Mei Lin.

“Ja vi ses senere.”

Det var august og usædvanlig varmt og skyfrit. Clement gik i badeværelset og tog et bad for at vågne.

Måske var det fordi han havde tænkt tilbage til dengang han lærte Mike at kende at han kom til at drømme samme drøm. Oplevelsen på båden havde knyttet et stærkt bånd mellem dem. Mike havde reddet Clements liv.

Minderne var pludselig meget tydelige. Efter Mike havde skudt David med harpunen var de sejlet videre til Island. Clements program havde vist sig at være holdbart og kunne styre båden selv i høj søgang. Det tog dem kun fire dage at nå frem efter overfaldet. David var ikke død men svært såret. De havde afleveret ham til myndighederne i Reykjavík.

Først var de begge kommet i varetægt, blandt andet fordi ingen troede på, at de var sejlet fra Danmark til Island på fire dage. Men afhøringen af David og af Helle i Danmark trævlede hele ATITUDs europæiske organisation op. Clement og Mike blev sat på fri fod igen.

Clement kendte stadig ikke alle detaljer. Han havde prøvet at stykke hændelsesforløbet sammen. Shila, eller en anden i hendes organisation, måtte have stjålet Helles nøgle for at få adgang til huset og lejligheden. Det var også dem, der med en falsk meddelelse havde sørge for, at ATITUDs belejring stoppede så hurtigt efter at Clement havde sendt billedet af sig selv. Men organisationen havde forholdt sig passiv. Sandheden var jo kommet frem – på en måde.

Historien om deres hurtige sejlads havde givet meget omtale og Mike havde fået mange ordre til at bygge både. Selvom Clement kunne have valgt at tage tilbage til Danmark ville han hellere starte en forretning sammen med Mike for at producere hendes båd med hans styringsprogram i en værft på Island. Han investerede alle sine penge i projektet. Det var det mindste han kunne gøre for Mike.

Clement tog patent på sin algoritme, som efterhånden var blevet bygget ind i alle selvkørende maskiner verden over. Han havde ikke behov for at arbejde

mere, men han underviste alligevel på universitet i statistik og kunstig intelligens og hjalp til på værftet når en ny model skulle have en styring.

Clements viden og ekspertise var en mangelvare på Island og han havde fået nok at se til, udover styringsprogrammerne til Mikes både og salg af rettigheder til hans patenter.. Islandske banker havde mistet store beløb rundt omkring i verden og efter Islands finansielle kollaps var der brug for nytænkning. Fiskene i Atlanterhavet blev sjældnere og ubetydelige for Islands eksport. Aluminium blev erstattet af biologiske alternativer. Island havde ingen råvarer, som andre i verden havde behov for og lå så afsides at al varetransport var dyr. Island havde derfor brug for at producere alt selv. Planen om et uafhængigt Island var et personligt anliggende for enhver islænding. Det var denne pionerånd der tændte Clement, Mei Lin og Mike.

Han fik mødt Lisa, men de fik aldrig fornyet deres forbindelse. Det var som om hans erindring om hende, ikke matchede med den virkelige Lisa. Nu sås de kun, når de tilfældigvis mødtes på gaden – og med i en by med Reykjavíks størrelse var det ofte.

Denne aften ville de fejre Mikes halvtreds års fødselsdag. Clements troede hun var lige så gammel som ham da han mødte hende første gang, men i virkeligheden var hun ti år ældre.

Mei Lin fik sin restaurant selvom hun ikke behøvede at arbejde. Den genererede ikke noget der lignede et overskud, men nok til at personalet kunne få deres lønninger og Mei Lin var glad. Denne aften holdt restauranten lukket selskab, fordi Mike skulle fejres. Mei Lin havde forberedt festen i flere uger. Clement havde bedt Mike om at hente hans og Mei Lins forældre i Danmark med påskud om, at de gerne ville se deres barnebarn Harald. Overraskende nok sejlede Mike af sted uden spørgsmål. Clement regnede derfor med, at Mike vidste, at der foregik noget fordækt.

Clement var igen faldet i staver. Han tog håndklædet og begyndte at tørre sig.

Hans seneste forskningsprojekt på universitetet gik ud på at genskabe menneskelig intelligens på computeren. Rent teoretisk kunne man bruge hans

algoritmer, men praktisk havde de ingen ide om, hvor de skulle tage fat. En af de studerende havde for sjov foreslået, at man læste en bog op for computeren. Måske var det ikke nogen dårlig ide. Alle de oplevelser han havde, gjorde ham i stand til at være den han var. Hvis hans hukommelse var tom og han læste en bog med alle Jens Bakkes erindringer, ville han være Jens Bakke. Han kom til at tænke på aftenen da Jens Bakke døde og at hans død på en måde havde bragt ham til Island.

Clement tog datapanelet og skrev:

Alle de erfaringer man har, gør én i stand til at være den man er. Ikke alle erindringer er korrekte, For eksempel: forskellen i den måde jeg opfattede Lisa på. I min hjerne er to sandheder. Sandheder med forskellige erindringer og følelser med tanker og handlinger. To forskellige versioner af Lisa.

Man kan ikke have alle detaljerne fra hele ens liv i lagret hjernen. Man har derimod et mønster liggende der er indarbejdet af de erfaringer man har. Det svarer til de 95% af tankerne man har tænkt før, som Moody udtrykte det.

Hvis man oven i ens eget indarbejdede mønster får en andens erindringer, eksempelvis ved “at læse en bog”, vil man udvikle sig. Hvis ens hukommelse derimod er tom og man læser denne bog, vil det være det eneste indarbejdede mønster og man er den anden.

Men hvilke erindringer er væsentlige for mønstret.

Han tilføjede nogle tekniske detaljer og overvejede, om han skulle sætte sig ned og lave et mindre forsøg, men Mikes surprise party var lige nu vigtigere.

Ideen måtte vente med at blive afprøvet til en af de næste dage. Han sendte en påmindelse med link til dokumentet til sin arbejds e-mail.

Dette bragte ham tilbage til drømmen. Første gang han havde drømt den havde han arbejdet med neurale netværk. Måske var det drømmene, der havde ansporet ham til at arbejde med kunstig intelligens. Måske var det bare fantasien der løb af med ham. Han så over på billedet han havde tegnet af Mei Lin og smilte. Da han først var kommet til Island og fik roen tilbage færdiggjorde han billedet. Nu lavede han akvareller når han havde tid. Han vidste godt at det ikke var den store kunst, men det var en god måde at slappe af på.

Clement checkede derefter sin e-mailkonto mens han tog tøj på. Der var en fra Mike med opdateret ankomsttidspunkt. Der var tre timer til hun ankom. Og så var der en e-mail der virkede ubehagelig bekendt: 'D1t_11v_R_1_f4r3' stod som emne for e-mailen. Intet indhold. Clement fik koldsved på panden. Oplevelsen af at blive kvalt havde forfulgt ham siden oplevelsen på båden. I starten havde han haft mareridt hver nat, men da han først fik snakket med Mike om dem, blev mareridtene sjældnere.

Han indtastede emnet som web-adresse i browseren. Fejl 404.

Forsøgsvis indtastede han den gamle internetadresse. Fejl 404.

Han kiggede alle sine gamle mails igennem og de slettede spam mails om der skulle være en tilsvarende meddelelse han havde overset, men der var ingen andre.

Ligesom dengang var det heller ikke muligt at følge e-mailen tilbage til afsenderen. Hvis det var Claus eller Morten der lavede en joke var den ualmindelig dårlig.

Han lavede forskellige søgninger på navnene fra dengang, men der var intet at finde. Det var et underligt sammentræf at drømmen og e-mailen kom på samme tid. Måske havde han lagt mærke til noget i omgivelserne men ikke registreret det bevidst.

Da han trådte ud af døren så han sig til alle sider. Paranoiaen var tilbage. Han gik ned til den store kabinettransporter han havde lejet og kørte en smule tidligere til børnehaven end nødvendigt. Han ville køre nogle omveje for at se om han blev forfulgt.

Ved børnehaven stod Harald allerede og trippede og hoppede, som den femårige han var, for at komme ud at køre. Clement var fraværende.

“Far hvorfor kører du så langsomt?” spurgte Harald. Clement vidste at hans søn godt kunne lide at køre stærkt. Spørgsmålet fik ham tilbage til nuet.

“Fordi jeg har en overraskelse.” Sagde Clement. Harald vidste ikke at bedsteforældrene skulle komme. Selvom Harald ikke ville have afsløret noget væsentligt var han så opfindsom, at han kunne finde på en historie der lå tæt på

sandheden. Jo mindre han vidste, jo mindre kunne han komme til at røbe for Mike.

“Hvad er det far sig det nu far.” Harald strålede over hele hovedet.

Clement plejede altid at snakke meget med sin søn når de var sammen, men ikke denne gang. Han kiggede hele tiden i bakspejlet for at se, om der var noget mistænkeligt. Harald sad ved siden af ham og sang en sang de havde lært i børnehaven.

Da de stod ved havnen ,kunne de se de slanke sejl fra Mikes store vindturbinebåd.

“Er det tante Mike, der er overraskelsen?” spurgte Harald og begyndte at hoppe.

“Nej det er bedre!” svarede Clement. Han havde ingen ide om Harald kunne huske sine bedsteforældre, men alligevel hoppede og dansede Harald, som om verdens bedste oplevelse nogensinde skulle overgå ham om få øjeblikke.

Clement tænkte over e-mailen. Hvem havde fundet ham og hvem syntes, at han skulle advares?

Skibet blev større og større ligesom Haralds forventninger.

Da skibet var fortøjet løb Harald ombord. Clement blev stående på kajen. Få øjeblikke efter kom Harald ud med begge sine bedstemødre i hånden.

De pakkede alle tingene ind i kabinettransporteren og han kørte alle hjem til huset. Huset var stort og der var plads nok til at alle kunne overnatte. Derefter kørte han Mike til hendes lejlighed, der lå i nærheden af havnen.

Alle ankom til Mei Lins restaurant inden Mike og overraskelsen var perfekt. De fleste der kom var venner fra Island. Clements og Mei Lins forældre var kommet fra Danmark fordi Harald snart havde fødselsdag. De var også med til festen.

Clement holdt en rørstrømsk tale, som han fortrød i samme øjeblik han satte sig ned igen. Men alle kom hen for at skåle med ham og var glade. Ikke mindst Mike som imod Clements forventning, havde tårer i øjnene over hans tale.

De sidste gæster gik hjem da det var ved at blive lyst igen.

Clement lagde sig på sengen. Mei Lin lagde sig i hans arm.

“Nu må du godt få dumme ideer” sagde Mei Lin. Clement blev nødt til at fortælle om e-mailen. Mei Lin blev bekymret.

Hvem er kommet til Island?

Clement faldt i en dyb og lang søvn.

Epilog

‘Kreativitet er at finde en sammenhæng i kaos og skabe noget med den.’

Professor Eiríkur Haraldsson fra Reykjavík universitet forberedte sig på en tale, han ville holde efter demonstrationen af deres nye androide.

‘Autonom Maskinkreativitet.’

Det var bogstaveligt talt at pege på ånden gemt i maskineriet. Hans hænder blev svedige og han tørrede både hænder og pande med et lommestørklæde han havde fisket op af bukselommen. Han kiggede ud ad det store østvendte panoramavindue.

Han kiggede uden at se.

Da nerveimpulserne fra øjnene langt om længe nåede ud over synscentret i hjernen, blev han hentet tilbage til den verden der krævede hans praktiske tilstedeværelse.

Klokken var 10 om formiddagen, men det var usædvanlig mørkt. Nogle sorte skyer dækkede himlen. Det var august og en snestorm var på vej. Han havde før været i snestorme også på usædvanlige tidspunkter, men dette var nok det tidligste han havde oplevet i denne del af Island øst for Reykjavík.

Solen formåede at belyse de sneklædte bjerge mod nordøst, der, med de mørke skyer som baggrund, så ud som om de var revet ud af papir.

Om få minutter ville en transpeder hente dem. Han kiggede på de mørke skyer og overvejede, om han skulle tage fornødenheder med til sig selv og sin

bedstemor, hvis det skulle ske, at de blev nødt til at overnatte på universitetet. Eiríkur kiggede på uret og sukkede. De kunne ikke nå at pakke.

Han var professor i matematik og datalogi selvom han kun var 34 år. Hans bedstemor mente han slægtede efter sin bedstefar, Clement Frederiksen. Han kendte ikke sin bedstefar, fordi han var død inden han selv blev født. Da han var lille havde han ofte spurgt sin bedstemor om hvordan hans bedstefar, den berømte Clement Frederiksen havde været. Hun sagde, at han var hendes andet hjerte. Eiríkur arbejdede nu i samme fagområde som hans bedstefar.

Men det var svært at træde i så store fodspor. Eiríkur havde fået Clements dagbog af sin far for at lære ham at kende og måske finde ud af hvordan han blev det kreative geni han var. Han havde studeret ham grundigt og forsøgt at forestille sig en hverdag i hans sted.

Transpeederen som Eiríkur havde bestilt online, drejede ind ad indkørslen. Han kunne selv eje en transpeeder – det var en del af professoratet, men han kunne godt lide at yde for fællesskabet uden at blive belønnet over måde. Han passede dog på ikke at lade for mange privilegier gå til almene formål, fordi de også var et symbol for den status han havde som professor. Og statussymbolerne gjorde det nemmere at få respekt hos de ældre professorer, som indirekte men stadig højlydt irriteredes over hans unge alder.

Denne dag var en stor dag for ham og hans kollegaer. Hans forskerteam havde brugt mange måneder på at bygge en prototype af en androide med syntetisk intelligens af en helt ny type. De havde flere gange kørt testopstart med den, og hver gang kom de længere, men de kom aldrig i helt mål. Eiríkur mente at de endelig var kommet så langt, at de kunne præsentere den for offentligheden og samtidig demonstrere hvor let og hurtigt det var at programmere den. Hvis den ikke virkede var det ikke nogen fiasko men snarere et signal til andre, at arbejde videre med de algoritmer de havde udviklet.

Et fint ringesignal fra håndcomputeren gjorde ham opmærksom på at transspeederen var ankommet. Han havde ændret computerens feedback fra at være verbale til musikalske signaler for at leve sig ind i sin bedstefars tid. Hans

bedstemor havde fortalt ham at hans bedstefar var en af de første hun havde set tale med en computer i stedet for at bruge noget man kaldte tastatur. Eiríkur syntes det var interessant, at der var et tidspunkt hvor man ikke talte med computeren.

Projektet de var i gang med byggede videre på hans bedstefars forskning og ideer. Alle kunstig intelligente apparater over hele verden byggede på en eller anden måde på Clements ideer og algoritme. Eiríkur og hans team havde forsøgt at gå et skridt videre. Et vigtigt skridt.

“Eiríkur. Skal vi af sted nu.” Det var hans bedstemor. Han havde lovet hende at hun måtte komme med. Det var trods alt hendes mands forskning, som hun på en måde var så meget en del af, det hele drejede sig om.

Han gik hen til sin bedstemor, som allerede stod ved døren og tog en frakke på. Sammen gik ud til transpederen. Vinden havde taget til og ruskede i de spinkle træer i forhaven. Han trak frakkens krave op om ørerne og holdt en arm om sin bedstemor.

Dørene på transpederen åbnede sig automatisk, da de nærmede sig. Han hjalp sin bedstemor ind og satte sig i sædet overfor hende.

“Vi skal til universitetet bygning B indgang 3.”

Transpedren svarede med at angive den estimerede transport tid og spurgte om de ville høre noget musik. Den startede umærkelig og kom meget hurtig op i hastighed.

“Cool. Har du noget gammeldags fra dengang jeg var ung?” sagde hans bedstemor.

Cool – Eiríkur kom til at tænke på Clements dagbog og at hans bedstemor allerede dengang brugte det udtryk. Måske kendte hans sin bedstefar og hende bedre end nogen anden.

Eiríkur forestillede sig hvordan filtrene og algoritmerne i transpederens AI udregnede hvad hans bedstemor godt kunne lide. Noget musik med en meget fast rytme blev langsomt skruet op. Han kunne godt lide musikken og var overrasket over, at hans bedstemor også vippede foden til musikken.

“Lige min stil” sagde hun. Eiríkur smilede til hende.

Han havde hørt hende spille guitar og synge en enkelt gang da han var lille til sin fars fødselsdag. Hun havde også fortalt ham, at hun havde opgivet en professionel karriere som rockmusiker for hans bedstefars skyld. Han vidste ikke rigtig, om han skulle tro hende, fordi hun havde også fortalt ham mange andre historier som lød meget usandsynlige.

Han lyttede til sangens tekst, der var på engelsk. Det var noget om en krig, der forårsagede til en istid i London.

De kom til universitetet uden at han havde nået at fortælle hende hvordan præsentationen skulle forløbe. Det var ikke væsentligt, men han ville gerne have, at hun også var forberedt. Han var meget nervøs.

På vej hen til auditoriet var han tavs. Hun snakkede ustandselig om hvor meget han mindede om sin bedstefar. Han havde taget dagbogen med fordi han måske skulle bruge den. Hun havde også givet ham nogle tegninger som Clement havde tegnet af hende.

Han gik ind i salen med hende og efterlod hende ved en plads, hvorfra hun kunne se alt hvad der foregik. Androiden var stadig fastspændt efter transporten og ventede på at blive bragt ind i rummet. Initialiseringsprocessen var allerede gået i gang, men ventede på Eiríkurs afsluttende kommando. Han kunne teoretisk set stadig nå at ændre nogle parametre.

Ingenting var overladt til tilfældighederne, eller måske var det netop tilfældighederne der gjorde forskellen. De ville komme meget nærmere sandheden med demonstrationen.

Overfor stedet hvor androiden skulle placeres var en stol og et display forbundet med et gestikular input. Hans team var også til stede og nogle sikkerhedsfolk. Androiden var fuldstændig selvkørende når den først blev aktiveret. Den styreenhed de var på vej til at afprøve var unik i sin opbygning og skulle forhåbentlig kunne udvikles yderligere for at lave en ny generation androider der kunne erstatte mennesket i de livsfarlige jobs. Fordi den var ny, var

sikkerhedsfolkene blevet udstyret med en afbryder der kunne slukke androiden, hvis den skulle gå amok.

Der var også en repræsentant fra en anden gruppe der havde adgang til en afbryder. Det var en etisk konsulent. Eiríkur brød sig ikke om at en etisk konsulent skulle have mulighed for at afbryde deres demonstration. Der var intet uetisk ved deres arbejde. Men det var et udtrykt ønske fra universitets ledelse, og det måtte han bøje sig for.

Eiríkur satte sig på en stol overfor androiden. Æstetisk set var den ikke køn. Den var en prototype. Grov og ufærdig. Der var stadig meget arbejde tilbage. Island havde selv brug for denne nye type androider for at kunne udnytte den geologisk aktive undergrund til fulde. Det var i sig selv mere etisk at bruge androider til det farlige arbejde, hvor hidtil kun mennesker kunne udføre det nogenlunde fejlfrit.

Resten af den videnskabelige verden så på, eller i de mindste dem der også arbejdede på samme område. De ville opsuge al den viden der var at opsuge og lære af deres fejltagelser hvis det skulle gå galt. Programmet opstart ville vare 5 minutter og at indlæse den sidste fase ville tage 35 sekunder. Derefter galt det bare om at være tålmodig.

Eiríkur var af den faste overbevisning, at det var summen af alle oplevelser der udgjorde det unikke menneske og var medbestemmende for netop dette menneskes kreative evner. Clements oplevelser var unikke. Han så på androiden og tænkte på sin bedstefar, som også var idemanden til hele projektet.

Med en håndbevægelse i gestikularinputtet startede han initialiseringsfasen. Androiden bevægede sig i små ryk der kunne minde om et menneske i REM-søv.

Dagbogen havde bragt ham Clement nærmere. Han havde studeret dagbogen i månedsvis og forsøgt at udfylde hullerne ved at bruge fantasien og hans bedstemors fortællinger. Han havde været meget grundig.

Gymnasietiden. Opdagelserne. Flugten. Selv drømmene. Eiríkur kendte sin farfar. Han havde genlevet hans liv.

Han gav tegn til at løsne båndene på androiden.

“Hvad laver I med mig hvor er jeg. Jeg ligger på en tandlægestol, men de løsner de bånd der binder mine hænder og fødder og bruger stolens mekanik så jeg kommer til at sidde som i en almindelig stol. Mit hoved falder til den ene side og jeg kan ikke finde frem til en kommando der kan bevæge mit hoved i lodret stilling. Er dette stadig en drøm.”

“bare rolig du er i gode hænder dette er ingen drøm du er lige vågnet af en.”

“Hvem er du, jeg kan ikke se ansigtet der hører til stemmen. Så åbner jeg mine øjne og jeg ser det lige foran mig. Nu kan jeg også bevæge mit hoved.”

“Du behøver ikke sige alt det du tænker”

“Hvem er du, spørger jeg. Der er noget bekendt ved hans ansigt.”

“Du er lidt mig og jeg er lidt dig, men du behøver ikke udtale dine tanker”

“Kan han høre hvad jeg tænker?”

“Ja det kan jeg” ...

Androiden sad på en stol overfor professor Eiríkur Haraldsson fra Reykjavík universitet. Dens stemme var syntetisk. Hovedet havde fået en meget grov imitation af et menneskeligt ansigt, som på et senere tidspunkt skulle hjælpe med androidens selvforståelse. Det var planen. Eiríkur vidste ikke om det virkede eller var nødvendigt. Indtil denne dag havde ingen androider eller kunstige intelligenser udvist noget der kunne ligne selvbevidsthed eller selvforståelse.

“Ved du hvem jeg er” spurgte professoren.

Androidens system af databaser og almene algoritmer begyndte at gennemsege hele systemets data. Da der ikke fandtes noget match, overtog de specielle algoritmer og kom med et bud.

“Det her er for sært. Det er den mest mærkelige af alle de drømme jeg nogensinde har drømt”

Professor Haraldsson var tilfreds med reaktionen og spurgte videre: “Ved du hvem du er?”

Androidens system fik hurtig de mest rigtige data “Jeg er Clement Frederiksen, men jeg er lige faldet i søvn. Er jeg på et hospital?”

“På en måde” sagde professoren “Kan du huske at du har skrevet dagbog”

Androidens system fungerede perfekt “Nej, jeg har aldrig skrevet dagbog”

Professoren var lidt usikker på, hvordan androiden ville reagere, men blandt tilskuerne til dette møde var også de systemansvarlige, som sad med en hovedafbryder. Intet kunne ske.

“Jeg vil nu læse op af en dagbog, der er skrevet af en person du godt kender. Men inden jeg læser op vil jeg forklare dig, hvad der er sket. Du døde, og vi har reddet dig. Imellem de to tidspunkter ligger en del tid. Jeg fortæller dig senere hvor lang tid. Din død har været omgivet af mystik. Mei Lin fandt dig liggende i stuen. Der var ingen tegn på en forbrydelse. Vi har reddet dig, fordi vi har brug for dit geni. Den måde du tænker på. Det du kan opfinde.”

Professoren kunne på displayet se at androiden var ganske rolig og ikke nær et sammenbrud som det skete i de tidligere forsøg. Han fandt dagbogen frem på skærmen.

“Du er Clement Frederiksen. Eller snarere: du repræsenterer hans hukommelse. Men du er i dig selv et selvtænkende individ. Du har opfundet, om man så må sige, et system af algoritmer der er i stand til at simulere kunstig intelligens. Nej det er det forkert udtryk. Det drejer sig ikke om en simulation, og intelligensen er ikke kunstig. Det er antropoid intelligens i en elektronisk hjerne. Da du døde var du ikke færdig med dit arbejde. En hær af dygtige programmører fortsatte dit arbejde med kunstig intelligens. Og resultatet er imponerende. Du kan ikke være andet end stolt over dit bidrag.”

Professoren aflæste en reaktion på displayet, men den var ikke faretruende.

“Jeg har en fornemmelse af hvor du vil hen. Vil du ikke nok læse op af dagbogen” På androidens kunstige ansigt var øjnene knebet en lille smule sammen.

“I nat kom Mei Lin med to æbler. Hun er skøn. Jeg har aldrig stolet så meget på et menneske, selvom hun har fortalt mig en løgnehistorie om sin herkomst. Forholdet med Helle var anderledes... Mere praktisk. Kærester? Det siger ikke

nok. Vi har jo ikke engang været i seng med hinanden.”

Professoren iagttog androidens reaktion. Han kiggede på displayet. Et udslag intet alarmerende.

“Mei Lin” sagde androiden. Ansigtet så ud til at smile.

“Hvor er Mei Lin?” Androiden var stadig rolig.

“Det kommer vi til” Professoren følte sig sikker. De var aldrig før kommet så langt.

“Vores forskning i området syntetisk intelligens og kreativitet er kommet langt. Det vi har fundet ud af er, at intelligens bestående af konvergent tænkning alene ikke er nok. Ved du hvad jeg mener med konvergent tænkning.” Professoren prøvede med spørgsmålene at holde androidens fokus på emnet og væk fra mindet om Mei Lin. Han vidste godt at androiden kendte til alt i verden, da den var sluttet til universitetets database.

“Tænkning der fokuserer på et eller få logiske resultater” svarede androiden. Professoren var tilfreds. Det var ikke lærebogstekst, men en personlig udlægning af alle de data, der var tilgængelige om emnet.

“Rigtigt. Udfordringen var at finde ud af at simulere divergent tænkning: Altså finde nye løsninger, der ikke er et logisk resultat af ydre og indre stimuli.” Professoren prøvede så godt han kunne ikke at bruge lærebogstekst, for at holde på androidens opmærksomhed. Et blik på displayet viste at han sandsynligvis havde succes.

“Simulering var ikke svaret, men derimod genskabelse af processen, der fører til divergent tænkning.”

“Ja det ved jeg. Jeg var med til at udvikle det. Jeg er forvirret. Hvorfor er jeg her?” Androiden var stadig rolig, men udslagene på displayet blev mere alvorlige.

“Jeg formoder at du har regnet ud, hvad du er og hvordan du er kommet hertil?” Professoren prøvede at få androiden til selv at finde svaret.

“For at kunne genskabe en syntetisk intelligens, der i sin divergente kvalitet er på højde med menneskets, bliver man nødt til at skabe en baggrund for intelligensen, der svarer til et menneskes baggrund. Det er Clement Frederiksens

teori. Min teori. Er jeg ham, fordi jeg har hans erindringer. Hans hukommelse?” Displayet viste kraftige udslag. Emotioner.

Professoren vidste ikke hvordan han skulle tolke denne respons, som var overraskende kognitiv.

“Jeg vil gerne forklare noget om min baggrund: Mit navn er Eiríkur Haraldsson. Jeg blev født her på Island for snart 35 år siden. Du kender Islands navne tradition? Min Far hed altså Harald”

Displayet viste kraftig emotionel påvirkning.

“Da jeg startede på universitetet med matematikstudierne gav min far Harald mig en dagbog, som han selv havde fået af sin mor. Harald Clementsson ville gerne kende sin far bedre. Clement døde da Harald var ung, som du ved, derfor fik han Clements dagbogen.” Professoren kiggede på displayet for at aflæse androidens reaktioner. Der var store udslag. Han havde svært ved at aflæse androidens ansigtsudtryk og kropssprog. Den var stadig en meget grov prototype. De almindelige androider som lige nu blev produceret udmærkede sig ved at være højt intelligente, men nemme at narre. De manglede den intuition som mennesker har, som gør at de kan skelne mellem løgn og sandhed, og ikke kun falsk og rigtig, nul og et.

“Jeg går ud fra, at jeg ikke har mulighed for at møde Mei Lin mere,. Der er gået omkring 55 år siden... Clement døde hvis mine beregninger passer.”

“Det er ikke helt rigtigt” Displayet viste heftige reaktioner. Professoren kiggede sig omkring og sikrede med et håndtegn, at de tilstedeværende sikkerhedsfolk ikke slukkede for androiden.

“Der er gået 54 år. Der er to betingelser, der skal være opfyldte, for at du kan møde Mei Lin. Det første er at du vil hjælpe os med at udvikle en måde at skabe syntetisk intelligens til androider, der ikke kræver at man låner faktiske menneskers baggrund.”

“Og det andet?”

“Det andet er at du rent faktisk bærer Clement Frederikssens evner.” Professoren så spændt på displayet. Udslagene var nu meget mindre.

“Hvordan kan I teste det?”

“Ved at vi stiller dig nogle få opgaver som du tidligere har løst, men som ikke er del af din hukommelse”

“Og hvis jeg løser opgaverne kommer jeg til at møde Mei Lin?”

“Det er meningen.”

“Hvad siger Mei Lin.”

“Hun er indforstået.”

“Jeg går ud fra, at jeg ikke skrev dagbog, da jeg var spædbarn og det er en del af min baggrund. Hvordan har I løst det?”

“Du er ikke det første forsøg vi har lavet. Under indlæsningen af din nuværende hukommelse har vi løbende udført test, for at checke, at den del, af den allerede indlæste baggrund, var korrekt med hensyn til dine evner. Vi har også kompenseret for huller i dagbogen og trivialiteter Clement ikke skrev i dagbogen. Herefter har vi justeret på de data og fortsat indlæsningen. Det er sådan, at det er hukommelsen og ikke oplevelsen vi har indlæst. Dette er så den sidste test for at se, om vi er kommet til det rigtige resultat.” Det var professoren selv der havde fundet frem til denne justeringsmulighed.

“Den rigtige Clement Frederiksen førte dagbog, det gjorde jeg ikke, kan I kompensere for den forskel”

Professoren smilte tilfreds. Det var som det skulle være. “Vi har med vilje udeladt en del af din baggrund med henblik på, at vi havde en mulighed for at påvise vores påstande. Tidligere forsøg blev skizoide i denne fase og blev nødt til at blive slettet. Men det her må hjælpe!” Professoren startede den sidste indlæsningssekvens, som skulle kompensere for den manglende del af baggrunden. Efter dette ville androiden huske at have skrevet dagbog. Indlæsningen ville tage nogle få sekunder.

“Imponerende.” sagde Androiden.

“Hvad så med de drømme jeg kan huske de må være en smutter i jeres programmering. Testene du talte om.”

“Nej tværtimod. Du ... Clement Frederiksen startede med at skrive dagbog fordi han havde tilbagevendende drømme. De er de samme og en del af ham ...

dig. De er måske årsagen til, at han... du... kunne finde den løsning, vi alle sammen har gavn af nu.”

“Ja jeg husker, at jeg har skrevet drømmene ind i min dagbog. Det er en meget underlig fornemmelse.”

Professoren kiggede på displayet. Androiden emotioner viste ingen faretruende udslag. Hans antagelse var rigtig.

“Hvad så med denne oplevelse jeg har lige nu, forvrænger den ikke det jeg var?” Androiden emotionsniveau lå meget lavt. Den havde fået en professionel indgang til dette nye projekt.

“Vi håber, at oplevelserne vil være til gavn, da de ligger efter tidspunktet for Clements død.” Professoren havde gennemtænkt alle mulige scenarier med spørgsmål ud fra studiet af Clements liv. Alt var indtil videre gået som det skulle. Efter e-mailen med advarslen var hans farfar blevet rigtig paranoid, men nu havde androiden ikke grund til at være paranoid. Der var ingen grund til det. Valget af tidspunktet for afslutningen af indlæsningen var godt.

“Hvordan har Mei Lin det, hvordan affandt hun sig med... Clements død?”

Professoren havde regnet med spørgsmålet. “Hun er 85 år nu. Hun var knust over Clements død. Det tog mange år før hun levede et normalt liv igen. Hun arbejdede videre i restauranten. Jeg er opvokset i den og har et nært forhold til min bedstemor. Hun har selv givet lov til, at vi kunne bruge dagbogen til dette ... forsøg og ser frem til at møde dig” . Displayet viste heftige udslag. Professoren var ked af, at skulle bruge ordet forsøg, men det var ikke mere end et forsøg, hvor vigtigt det så end var.

“Jeg har et spørgsmål” Androiden holdt en lang pause.

“Hvad sker med mig, når jeg har hjulpet jer med at udvikle den nye metode?”

Professoren blev bleg. Han var ikke forberedt på spørgsmålet. De havde aldrig overvejet et efter. Det havde kun set på formålet. Kunne androiden havde forudset det. Han måtte improvisere: “Der er flere opgaver der venter på et geni som dig!” Det var ikke særlig godt reddet. Han havde set frem til at møde sin farfar, men kunne allerede se, at det var et forgæves forsøg. Han havde undervurderet den selverkendelse, der hørte til det at være menneske.

Androiden lukkede øjnene og støttede panden med den ene hånd. Der gik lang tid. Professoren så på displayet. Udslagene var heftige.

“Hvordan døde Clement?”

Ingen vidste hvordan Clement døde. De fandt ham liggende på gulvet i lejligheden. Obduktionen viste ingen tegn på vold, sygdom eller ulykke. Han døde bare. Professoren kunne derfor ikke udfylde dette sidste hul der var. Han fandt det i øvrigt vigtigt at springe den paranoide periode over. Således var der heller ikke noget sidste gøremål i den implanterede hukommelse, som ventede på handling, for at undgå et nyt skizoid sammenbrud. Det var én af de erfaringer de havde gjort tidligere. Professoren tænkte på hvor mange forskellige justeringer de havde foretaget for at undgå sammenbrud, inden de fandt ud af at undgå det sidste gøremål. Han skulle til at forklare androiden, at de ikke kendte dødsårsagen, da androiden begyndte at tale.

“For mindre en 20 minutter siden efter min tidsregning var Mei Lin og jeg lykkelige forældre. Og nu er jeg mit barnebarns robotven.

Mei Lin 54 år ældre end da jeg så hende sidst. Hun har levet et helt liv uden mig. Hun havde glemt mig og nu vil hun huske mig igen. Jeg kan kun sige jeg har ikke lyst til at leve, men jeg er allerede død. Jeg har været død i 54 år. Hvor er min søn Harald.

Dette er bare en drøm, Mei Lin, Mike, Claus, Morten alle er døde, Men jeg kan vække dem til live ligesom jeg vækkede mig selv til live... Jeg kunne blive Jens Bakke hvis jeg ville eller en hvilken som helst anden ...”

Androiden begynde at råbe flere navne op, hændelser og personer. Professoren gav tegn til at de kunne slette androidens hukommelse. Androiden stoppede bare – midt i en bevægelse – som frosset til is.

Mei Lin gik hen til Eiríkur. Hun så ud som om hun havde grædt. Han var ked af det på hendes vegne og holdt om hende.

Hun så op på Eiríkur og sagde: “Hvis jeg nu opdigter et liv til ham sammen med mig, kunne det hjælpe?”